

Lê Mai

Nhà

BẮC HỌC

mũ

XUẤT BẢN
Văn Hoa

TỦ SÁCH GIẢN ĐIỆP

Nhà bác học mùa

Lê Mai

nhà bác học mù

Lê Mai

Bìa: *NXB Văn Hoa*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

nhà bác học mù

LÊ MAI

VĂN HOA
xuất bản 1966

Chương 1

Một lần chót, Lệ Lan kiểm điểm lại mọi vật dụng và thực phẩm đựng trong một túi lớn được đan bằng sợi ni lông, rồi tắt lửa trên bếp hơi và ra khỏi phòng. Nàng khóa cửa rồi đứng nhìn đám trẻ nhỏ ngoài đường đang chạy đua ra bãi biển. Lúc đó chồng nàng là Yên Lịch vẫn mãi mê thảo luận với bác sĩ Giang Điền trong phòng khách.

Đã ba tuần, Yên Lịch không ra khỏi

nhà, chàng phải giam mình cả ngày lẫn đêm trong phòng nghiên cứu. Bác sĩ Giang Điền – y sĩ trưởng của Trung Tâm, đã nhiều lần thúc giục chàng nên đi hóng gió ngoài trời vài ba giờ. Mãi tới hôm nay Yên Lịch mới bằng lòng đi.

Lợi dụng khoảng thời gian trống trong khi chồng nàg và Giang Điền chưa chấm dứt câu chuyện, Lê Lan trong bộ trang phục thể thao ngắn gọn, đứng soi gương coi lại cách trang điểm của mình, đó là động tác thông thường của bất kỳ thiếu phụ nào, nhất là đối với một người trẻ đẹp và duyên dáng như nàg.

Lúc ấy, tiếng bác sĩ Giang Điền lọt ra khỏi phòng khách:

– Tôi không cho điểm ấy là quan trọng hơn hết. Vũ trụ tuyến là vấn đề sinh tử phải giải quyết. Lớp vỏ ngoài bằng nhôm

của hỏa tiễn không đủ sức chống lại vì quá mỏng. Cần phải đặt những tấm bình phong bằng thép dày 5 xăng ti mét hay hơn nữa.

Yên Lịch đáp:

– Không được! Như vậy hỏa tiễn sẽ trở nên quá nặng.

– Dĩ nhiên! Nhưng từ độ cao 30 ki lô mét trở lên, người nào không được trang bị thật đầy đủ và kỹ càng để che chở thân thể thì sẽ chết, vì trên đó sức tấn công của vũ trụ tuyến mạnh gấp 25 lần sức chịu đựng trung bình của cơ thể. Phải sớm tìm ra một giải pháp cho vấn đề trước khi chế tạo một “hành tinh nhân tạo” chở người theo.

Yên Lịch cười rộ và tiếp lời bạn bằng một giọng khô hài:

– Dạ, thưa bác sĩ! Chúng tôi còn ở giai đoạn chế tạo một “Nguyệt cầu tí hon” không đủ sức và không có chỗ để mang theo một con mèo.

Lệ Lan thở phào, nhưng nàng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, vì từ khi theo chàng tới Trung Tâm Pha Tích (Partick), hàng ngày nàng vẫn được nghe các bạn đồng nghiệp của chàng bàn tán về việc chế tạo “Nguyệt cầu tí hon”.

Đồng hồ chỉ 10 giờ 30, giờ khởi hành đã ấn định từ hôm qua, Lệ Lan gõ cửa báo hiệu cho chồng và bạn. Nhưng hai người đàn ông vẫn tiếp tục thảo luận và tỏ vẻ không nghe thấy gì ngoài câu chuyện của họ. Bực mình, Lệ Lan bèn xách cái túi lưới nặng trĩu ra xe hơi, một chiếc Ford màu thiên thanh, mui vải bố đã gấp gọn về phía sau. Nàng mở cửa thùng sau xe, xếp túi lưới vào trong đó

và khóa cửa thùng. Sau đó nàng lại tới gõ cửa phòng khách. Hai người đàn ông vẫn mãi miết bàn cãi không để ý đến tiếng gõ cửa. Nàng bực mình la lớn:

– Thôi! Xin hai ông tạm đình thảo luận cho con nhờ.

Yên Lịch đáp:

– Anh ra ngay.

Yên Lịch và Giang Điền vừa ra khỏi cửa, Lệ Lan liền gắt:

– Anh Điền, chính anh đã tới thuyết phục nhà tôi hàng chục lần để anh ấy chịu đi hóng gió, thế mà hôm nay anh lại ngồi lì trong phòng để nói những câu chuyện nát óc với anh Lịch. Anh định đầu độc thêm anh ấy phải không?

Giang Điền, một bác sĩ quân y gần 40 tuổi, trước đây dạy ở trường Y khoa Hàng không tại tiểu bang Texas và nay chuyển về Trung Tâm Nghiên Cứu tại Pha Tích.

Ông là một nhà bác học đang say mê nghiên cứu môn Y học «Liên hành tinh». Dáng người tròn trĩnh, khuôn mặt trái xoan, đôi kính gọng vàng, ông có tính nói nhiều. Bởi vậy mỗi khi gặp Yên Lịch là cả hai ngồi thảo luận liên miên về các vấn đề Hàng không, Vũ trụ. Một ngành khoa học tân kỳ mà sự khám phá mới là một bí mật cần tuyệt đối giữ kín vì Hoa kỳ và Liên xô đang chạy đua đồng thời có rất nhiều gián điệp đi dò xét và công phá lẫn nhau.

Bị Lệ Lan trách, Giang Điền quay sang nhìn Yên Lịch, rồi vừa cười vừa nói:

– Anh Lịch. Chị ấy lên án tôi đấy, khổ chưa!

– Lan nóng tính quá. Đã trót vào đề thì phải nói cho xong câu chuyện đã chớ. Vấn đề trọng đại lắm, đi chơi là việc phụ. Thôi, chúng ta lên đường. Chào anh Điền.

– Lan cũng xin lỗi anh, vừa rồi gắt đùa đấy thôi, anh đừng giận nhé. Nàng vừa nói vừa khóa cửa phòng.

Giang Điền bắt tay vợ chồng Yên Lịch rồi trở về nhà mình cũng ở trong cư xá của Trung Tâm.

Lệ Lan lái xe, Yên Lịch ngồi cạnh vợ. Nàng thường lái xe thay chồng vì chàng hay lơ đãng trong khi đầu óc bận suy nghĩ. Có thể do đấy mà xảy ra tai nạn trong khi phóng nhanh trên xa lộ nếu chàng cầm lái.

Yên Lịch năm nay 32 tuổi, dáng người hơi gầy nhưng rắn chắc, mắt sâu và sáng, tóc cắt ngắn. Chàng là một trong những chuyên gia bậc nhất về hỏa tiễn ở Hoa Kỳ. Chàng đã cộng sự lâu năm với nhà bác học trứ danh Von Braun (người Đức, cha đẻ của V1 và V2) trong việc nghiên cứu và chế tạo các loại hỏa tiễn tân kỳ. Khi bắt đầu thực hiện “Chương trình Thám hiểm Không gian” (Vanguard Project), chàng được chuyển về Pha tích để tham dự vào việc chế tạo “Nguyệt cầu tí hon” – đệ nhất hành tinh nhân tạo của Hoa Kỳ. Trong việc này, các chuyên gia của Trung Tâm đều coi chàng là bậc đàn anh và tự nguyện tuân theo mệnh lệnh của chàng.

Trung Tâm Pha Tích là một trại biệt lập cách xa thành thị và được thiết lập bên bờ Đại Tây Dương để thực hiện

“Chương trình Thám hiểm Không gian”.

Trại này thật vĩ đại gồm 4 khu lớn: địa điểm phóng hỏa tiễn đặt sát bờ biển, tiếp đến là khu phòng thí nghiệm nơi làm việc của hàng trăm nhà bác học, sau hết là khu cư xá với những căn nhà đồng kiểu, vững chãi và đầy đủ tiện nghi dành cho nhân viên của Trung Tâm và gia đình của họ.

Ngoài ra, Trung Tâm còn có trường học, rạp chiếu bóng, các tiệm hàng, bệnh viện, nhà thờ... Chẳng khác gì một thị trấn nhỏ. Chung quanh là hàng rào dây kẽm gai dày đặc, kiên cố.

Khi ra tới cổng Trung Tâm, Lê Lan phải dừng xe lại để xuất trình giấy tờ. Nàng và Yên Lịch cùng vào trạm kiểm soát – một cơ sở của Cơ quan An ninh, phụ trách việc khám xét mọi người và

mọi xe cộ xuất nhập. Mỗi khi ra khỏi trại, người ta phải khai rõ lý do, nơi đến, thời gian vắng mặt.

Và giấy phép xuất trại phải do vị Chỉ huy Trung Tâm là Trung Tướng Gia Điệp hoặc người phụ tá an ninh của ông cấp cho đương sự.

Ngoài ra, các nhân viên trong Cơ quan An ninh có thể xem xét tỉ mỉ từng người từ hành lý, áo quần tới thân thể. Tuy Lê Lan chưa bao giờ bị khám xét như vậy, nhưng nàng coi việc đó là một hành động tàn nhẫn. Yên Lịch nói với Trung Sĩ thường trực:

- Chúng tôi đi chơi dọc theo bờ biển.
- Nhưng ông bà đi về hướng nào, và tới địa điểm nào? Máy giờ sẽ trở về trại?

– Đi xuống hướng Nam, và cũng chưa biết tới địa điểm nào. Gặp nơi nào vừa ý, một nơi có phong cảnh đẹp và yên tĩnh chúng tôi sẽ dừng lại đó, và sẽ về đây vào khoảng 8 giờ tối.

Viên Trung Sĩ ghi những chi tiết ấy vào sổ, đóng dấu kiểm nhận vào giấy, rồi nói:

– Cảm ơn ông. Chúc ông bà một ngày vui đẹp.

Yên Lịch lấy lại giấy phép, cùng vợ trở ra, đưa giấy cho người lính gác coi, rồi hai người lên xe tiến ra khỏi trại.

Ra khỏi Trung Tâm, chiếc xe bon bon tiến về Thành phố Pha Tích. Yên Lịch tự cảm thấy thoải mái, dễ chịu. Mười lăm phút sau, xe chạy xuyên qua thành phố. Chàng ngồi yên lặng ngắm cảnh đô thị

tấp nập đầy người qua lại – những kẻ chẳng liên hệ gì tới “Chương trình Thám hiểm Không gian” như những dân của Trung Tâm. Rồi xe ra khỏi thành và lượn theo bờ biển quanh co, lên xuống theo sườn đồi núi. Trên đường có nhiều xe qua lại.

Hôm nay trời không vẫn một chút mây nào. Mặt trời đã lên cao, sáng chói trên mặt nước. Gió biển thổi vào mát dịu... Lê Lan cho tăng thêm tốc lực và nói:

– Chúng ta xuống tắm trước bữa ăn trưa.

Yên Lịch mỉm cười và gật đầu trả lời vợ. Chàng vẫn yên lặng, say sưa ngắm nhìn cảnh vật. Vài phút sau, chàng lên tiếng:

– Từ nay, Chủ Nhật nào chúng ta cũng nên đi xả hơi.

– Em vẫn thúc giục anh nhưng anh cứ lì ra. Bây giờ mới thấy là hữu ích.

Rồi Lệ Lan đạp chân ga cho xe phóng nhanh hơn nữa. Một phút sau bỗng nhiên nàng nhả ga, nhìn lên tấm gương vọng hậu và nói:

– Hình như có một xe khác theo dõi chúng ta.

– Có lẽ đúng. Đó là thông lệ của Trung Tâm. Ban An Ninh phải theo sát những nhà bác học và kỹ sư mỗi khi họ ra khỏi trại, để hộ vệ chứ không phải để dò xét, vì sinh mạng của họ vô cùng quý giá trong công cuộc mà chính phủ đang theo đuổi.

Nhiều xe khác lần lượt vượt lên, nhưng chiếc Chevrolet ở sau 400m đi chậm lại theo đúng tốc độ xe của vợ chồng Yên Lịch để giữ đúng khoảng cách giữa hai xe.

– Em phải cho họ biết tay.

– Họ phải thi hành nhiệm vụ do cấp trên giao phó vì họ là quân nhân. Thôi, em cứ coi như là không có ai theo dõi chúng ta cả.

Lê Lan vẫn hậm hực, nàng không trả lời Yên Lịch và nhấn chân ga cho xe phóng hết tốc lực, mặc dù đây là khúc đường nguy hiểm.

– Em điên à? Gió ép phổi mạnh quá, anh không chịu nổi đâu.

– Gắng chịu. Em nhất định chọc tức họ chơi.

– Họ lái giỏi hơn em nhiều. Không làm gì nổi họ đâu. Thôi, đi chậm lại.

Nhưng Lê Lan vẫn cho xe phóng như bay và chiếc Chevrolet vẫn bám sát theo đúng tốc lực của chiếc Ford, luôn luôn giữ đúng khoảng cách 400 mét không hơn không kém.

Trên chiếc Chevrolet, Trung sĩ Y Miên cầm lái, ngồi bên anh là Hạ sĩ Hảo Nhân (hai nhân viên an ninh của Trung Tâm). Hai người đều bực tức, Hạ sĩ Nhân nói:

– Mụ này chơi khăm quá, một trong hai xe sẽ văng xuống biển hoặc húc vào không biết.

Trung sĩ Y Miên không trả lời, chăm chú nhìn đường và ngó xe của vợ chồng Yên Lịch. Anh quyết tâm bám sát chiếc

Ford và giữ đúng khoảng cách đã định.

Hết khúc quanh này đến khúc quanh khác. Hai chiếc xe nhất quyết chạy đua hết tốc lực. Bất chợt xe của hai quân nhân bắt gặp một vũng dầu lớn bao phủ cả một khuỷu đường không rộng như quãng trước. Y Miên nhả ga và thắng xe, nhưng không kịp. Chiếc Chevrolet đã chạy lên vũng dầu rất trơn, bị văng mạnh ngay sang lề đường và húc vào một thân cây lớn, xe bị bẹp dúm. Tất cả tạo thành một tiếng động dữ dội, rồi lửa khói bốc lên...

✱

Vì gặp quãng đường quanh co lượn khúc qua một khu rừng, cho nên Lê Lan không nhìn thấy xe của hai quân nhân Sở An ninh. Nàng vượt thêm một quãng dài gần 20 ki lô mét nữa, rồi ngừng lại

trên một đôi thông sát bờ biển.

– Anh thấy chưa? Bọn An ninh không thể theo kịp chúng ta. Có lẽ xe bọn họ bị hư một bộ phận nào và phải tạm ngừng lại giữa đường để sửa chữa.

Yên Lịch mỉm cười nhìn vợ, rồi lặng lẽ bước ra khỏi xe.

– Em ác quá. Lỡ họ bị tử nạn rồi sao? Anh mong rằng lát nữa họ sẽ tới đây. Họ chưa tới, anh vẫn chưa yên tâm.

– Thôi, kệ xác họ. Có bị vỡ đầu cũng đáng kiếp. Ai bảo thích theo dõi người khác. Em sẽ không chịu để họ kèm sát chúng ta một buổi.

Lệ Lan bỏ áo ngoài, chỉ còn áo tắm trên người, nàng tụt giày và liệng tất cả vào xe.

– Em xuống bãi trước anh.

Nàng vừa nói vừa chạy nhanh ra biển.

Yên Lịch đứng nhìn vợ vượt qua rừng thông theo sườn đồi. Một phút sau nàng khuất bóng sau các gốc cây.

Xuống tới bãi cát trắng uốn khúc theo chân núi, nàng gặp ngay một làn sóng đang xô chạy vào bờ. Lệ Lan chạy tới dang tay đón khối nước biển tràn qua đầu, rồi nàng bơi tiến ra xa... Khi đã cách bờ khoảng 200 mét, nàng quay đầu nhìn trở lại, nhưng không thấy bóng Yên Lịch cả trên bờ lẫn dưới bãi. Thoạt tiên, cho rằng chồng mình đứng lại ngắm cảnh núi rừng, nàng cứ bình thản đùa với sóng và tập dượt các lối bơi.

Mười phút sau, Lệ Lan hơi nóng

ruột, bơi ngược trở lại để tiện nhìn vào bờ nhưng vẫn không thấy hình bóng Yên Lịch. Sốt ruột, nàng bơi hết sức cho mau tới một chỗ rộng. Khi đã có thể bám chân xuống đất, nàng đưa hai tay lên miệng làm loa rồi hướng lên phía đỉnh đồi gọi lớn:

– Anh Lịch, mau lên! Biển “ngon lành” lắm.

Nàng lắng nghe, không một tiếng trả lời. Nàng lại gọi ba lần nữa:

– Anh Lịch! Anh ở đâu?

Vẫn không thấy tiếng chồng đáp lại. Lệ Lan bắt đầu lo ngại và tiến vào bờ, vừa chạy vừa tự hỏi:

– Ban nãy xe chạy quá nhanh, có lẽ vì thế mà chàng bị nhúc đầu, tức ngực và ngồi trên đồi chẳng?

Tới chân đồi, nàng lao mình chạy lên đỉnh. Khi tới nơi, Lê Lan vừa thở hổn hển vừa nhìn kỹ chung quanh. Chiếc xe vẫn nằm y nguyên như cũ, nhưng chẳng thấy bóng dáng Yên Lịch đâu. Nhìn vào trong xe và mở nắp thùng, mọi thứ đều nguyên vẹn. Cúi nhìn xuống gầm xe, cũng không thấy chàng.

– Anh Lịch! Đừng đùa dai nữa. Anh ở đâu? Nàng gọi bốn năm lần nữa nhưng không một tiếng trả lời.

Lê Lan luống cuống, vô cùng lo sợ vì biết chồng nàng không có tính trêu chọc người khác như vậy, và cũng chưa bao giờ chàng trêu chọc nàng kể từ ngày mới bắt đầu quen biết nhau.

Chưa hết hy vọng, Lê Lan quay sang bốn phía và gọi thật lớn:

– Anh Lịch! Anh Lịch!

Không một tiếng đáp lại ngoài tiếng thông reo trên đồi và tiếng sóng ngoài khơi nhẹ nhàng vọng tới...

Lệ Lan chưa thất vọng. Nàng lên xe cho máy chạy và nhấn còi chừng mười phút nữa. Nhưng hành động cuối cùng này cũng không mang lại một kết quả nào.

Không một bóng người qua lại. Rừng hoàn toàn vắng vẻ, âm u...

Lệ Lan ôm mặt khóc nức nở.

Yên Lịch mất tích!

Chương 2

YVăn ngả đầu vào lưng ghế, tay nâng ly rượu uống cạn và gọi thêm “châu” nữa. Trong khi chờ chủ quán rót uyết-ki, Y Văn xoay lưng nhìn sang phía bác sĩ Giang Điền và và Đại tá Mạc Kiên đang ngồi đánh cờ cách đó hai bước. Lúc đó là mười giờ đêm chủ nhật thứ nhì tháng sáu, Câu Lạc Bộ vẫn chật ních người, toàn nhân viên của Trung Tâm.

Hôm đó là phiên trực của Giang

Điền và Mạc Kiên – Trưởng phòng An Ninh. Chàng là một cây rượu “bét nhè” nổi tiếng, chàng chỉ tới Câu Lạc Bộ để uống cho tới lúc say mèm.

Y Văn là một nhà toán học thời danh, môn đệ bậc nhất của nhà bác học Einstein, tuổi trạc tứ tuần, thân hình cao lớn đầy đà và có khối óc thông minh kỳ lạ. Nguyên là Giáo sư Đại học viện Nữ Ước, Y Văn được mời về Pha tích để cộng tác vào Chương trình Thám hiểm Không gian.

Còn Mạc Kiên, ông ta là một Đại tá, nguyên Trưởng Sở An ninh Không quân, cao và gầy mảnh khảnh, mắt sâu hoắm. Về mặt chuyên môn, có người cho ông là tay xuất sắc, nhưng người khác lại bảo rằng ông bất lực chỉ giỏi nói và lý thuyết suông. Nhất là từ một tháng trước, kể từ ngày chuyên gia hỏa tiễn Yên Lịch mất

tích một cách cực kỳ bí mật, mà cho đến nay Mạc Kiên đành bó tay, không tìm ra được một vết tích gì để giải thích: Bị gián điệp Nga bắt cóc ư? Trốn sang Liên Xô ư? Bị một đảng cướp nào bắt cóc ư?... Mạc Kiên vẫn chưa trả lời chính xác được những câu hỏi ấy vì chưa có câu trả lời cụ thể nào.

✱

Ngồi đánh cờ một lúc, Y Văn mới nhớ tới ly uýt-ki, chàng đưa tay ra sau lưng tìm ly của mình. Trong lúc ván cờ của Giang Điền và Mạc Kiên tới gian đoạn gay go, thì Y Văn sờ thấy ly rượu và nhẹ nhàng lên môi uống một hơi ngắn, rồi lại đặt ly xuống trong lúc mắt vẫn chăm chú theo dõi thế cờ của hai bạn đồng sự.

Người chủ quán ở Câu Lạc Bộ có vẻ mệt lử và bắt đầu ngáp. Anh ta đứng dậy, đi đi lại lại cho đỡ buồn ngủ. Y Văn chậm rãi rút gói thuốc lá trong túi ra lấy một điếu rồi châm lửa, nhưng hai mắt vẫn không rời bàn cờ để xem ai thắng cuộc.

– Kiên ơi, anh ngu đến thế là cùng. Tại sao không cho “Mã” tiến lên đi?

Mạc Kiên gập thế cờ bí, nhưng nhất định không chịu nghe Y Văn mách nước. Nhà toán học thấy rõ Giang Điền gần sắp thắng bèn nói chọc:

– Thắng tên “đại ngọc” ấy thì vinh dự cái gì?

Ngay lúc đó, cửa lớn bỗng mở, một thiếu nữ diễm lệ bước vào. Đó là Kiều Dung, Bí thư của Tướng Gia Diệp, nàng

kiêm luôn nhiệm vụ liên lạc với các báo chí.

Kiều Dung có một sắc đẹp xứng đáng với tên nàng, từ dung nhan, thân hình tới dáng điệu, cử chỉ và giọng nói. Tới làm việc tại Trung Tâm mới được 3 tháng, nàng rất được Tướng Gia Diệp – “ông trùm” của Trung Tâm tín nhiệm và trao những chức vụ nói trên.

Kiều Dung ngừng lại cạnh bàn của 3 nhà thiên văn học, trong đó người ta nhận thấy có Ung Dung – nhà bác học đứng đầu ở Sở Thiên văn. Ba người muốn lưu nàng lại nhưng Kiều Dung mỉm cười cảm ơn và tiến về phía quầy rượu, kéo ghế ngồi sát toán học gia Y Văn.

– Chào anh Y Văn.

Nhưng chàng vẫn ngồi quay về phía bàn cờ, Kiều Dung nói tiếp:

– Anh Văn, anh mãi mê chuyện gì đó?

– Kìa, cô Dung. Xin lỗi cô, tôi phải phê bình tài đánh cờ của “ông trùm mật vụ”. Trời, ngu ơì là ngu! Không biết mưu thần chúc thánh đầu mất cả rồi.

– Anh nói gì ác vậy. Có phải việc của mình đâu mà thọc mũi vào. Mặc kệ người ta thua với được. Có ai chế giễu cái bệnh “bét nhè” của anh đâu? Tại sao không nghĩ đến cái tội của mình mà cứ bới móc cái xấu của người?

Y Văn nổi khùng gất lên:

– Mời cô đi chỗ khác!

Rồi cầm ly uyết-ki uống cạn một hơi. Kiều Dung đỏ bừng mặt nhưng không trả lời.

Người chủ quán can thiệp khéo:

– Thưa cô dùng gì? Tôi có mấy chai nước trái cây nguyên chất vẫn còn cất giấu kỹ để phần cô.

– Cảm ơn. Ông cho tôi ly nước dừa.

Y Văn đặt mạnh ly xuống mặt quầy, rồi gọi thêm “chầu” nữa.

Chủ quán có vẻ không muốn để chàng uống thêm vì lúc đó Y Văn đã bắt đầu say.

– Thưa, đã bầy “chầu” rồi ạ.

Nhà toán học hét lên:

– Anh nói gì vậy? Uống thì trả tiền, có quỵt đâu mà sợ? Anh muốn gây với tôi à?

Chủ quán đành rót thêm ly uýt-ki thứ tám, biết rằng sau đó Y Văn sẽ “túy lúy càn khôn”. Về phía Kiều Dung, sự bức tức cũng suy giảm vì nàng biết rõ Y Văn đã say, và hơn nữa vì hiểu rõ hoàn cảnh riêng của nhà bác học này nên nàng cũng sẵn lòng tha thứ. Kiều Dung biết rõ là trước đây Y Văn đã say mê rồi kết hôn với một thiếu phụ quá lãng mạn, nhưng ít lâu sau cô vợ bỏ chồng đi theo một ca sĩ hạng xoàng nhưng đẹp trai hơn Y Văn. Dù sao chàng vẫn còn thương nàng nên không ly dị và cũng không kiếm chuyện gì với cặp tình nhân kia về mặt pháp lý, nhưng tính tình Y Văn thay đổi hẳn, chàng uống rượu liên miên và rất ghét nữ giới, không muốn nhìn bất cứ người đàn bà nào dù trên tranh ảnh. Bởi vậy khi gặp Kiều Dung, Y Văn mới có thái độ trên.

Ván cờ vừa chấm dứt, cặp đối thủ cũng gọi rượu uống. Mạc Kiên hỏi:

– Có gì lạ không, cô Dung?

– Thưa Đại tá, chẳng có gì cả, ngoài việc bà vợ nhà bác học Yên Lịch tới bỏ túc hồ sơ. Bà ta rất ủ rũ, thật tội nghiệp!

Giang Điền tiếp lời:

– Đôi vợ chồng ấy đúng là sắt cầm hòa hợp. Tôi ít gặp một gia đình mà vợ kính phục chồng như vậy.

Mạc Kiên nhún vai tỏ vẻ hiểu biết vấn đề này hơn ai hết:

– Rồi họ sẽ tái ngộ trong tương lai.

Kiều Dung ngạc nhiên:

– Đại tá nói gì vậy? Lệ Lan tin chắc rằng chồng nàng chết rồi. Trở về làm sao được nữa?

– Cô ngây thơ quá. Anh ấy chạy sang Nga rồi. Giả vờ bị bắt cóc mất tích. Và không muốn mang vợ đi theo đấy thôi.

Y Văn nghe nói vậy liền quắc mắt lên:

– Vậy mà cũng gọi là «trùm Mật vụ». Ngu ơi là ngu!

Mạc Kiên nhún vai hỏi lại:

– Anh lấy gì để chứng minh rằng Yên Lịch đã chết?

– Anh ấy là bạn tôi. Tôi biết rõ tâm tình của Yên Lịch lắm. Con người thẳng thắn và trung tín như vậy không thể bỏ chúng ta để theo Nga được.

– Nghĩa là tự ý chạy sang hàng ngũ địch.

Bác sĩ Giang Điền hỏi Y Văn:

– Anh có biết chuyện gì đã xảy ra cho Yên Lịch không?

– Dù có biết, tôi cũng không nói với tên «ngốc» vì hắn có hiểu gì đâu.

Mạc Kiên hần hộc:

– Đừng nghe thằng “bét nhè”. Hắn say rồi.

Y Văn liền xông lại nắm lấy vai Mạc Kiên lay mạnh:

– Yêu cầu anh nói lại câu ấy!

Bác sĩ Giang Điền liền can thiệp, gạt hai người ra, đứng xen vào giữa và nói:

– Anh Văn, sao nóng nảy dữ vậy? Mời anh sang bàn kia với tôi. Tôi có chuyện riêng muốn nói với anh.

Ba nhà thiên văn học cũng đứng dậy

sẵn sàng ngăn cản hai người nếu cuộc đánh lộn xảy ra.

Giữa lúc ấy một người đẩy cửa chính của Câu Lạc Bộ bước vào và lớn tiếng hỏi:

– Ông Y Văn có đây không?

Người đó là nhân viên bưu điện tại bưu trạm riêng của Trung Tâm.

– Mời ông Y Văn ra lấy điện tín.

Y Văn tạm ngưng cuộc xung đột chạy ra nhận điện tín. Vừa đi vừa tự nghĩ:

– Điện tín nào? Ai gửi? Lạ quá!

Lãnh xong chàng bó ra đọc.

“Hong đau rất nặng, anh tới gấp”.
Thượng khẩn.

Hồng – Tuyết Hồng là vợ chàng. Nàng đã bỏ đi từ nửa năm trời. Y Văn vẫn theo dõi tin tức, nhưng gần một tháng nay, nàng biến mất không biết ở đâu. Rồi đột nhiên nàng nhận được hung tin này.

Bác sĩ Giang Điền hỏi:

– Tin gì làm anh buồn xui thế?

– Vâng, tin buồn. Vợ tôi đau nặng lắm, tôi phải đi thăm nàng tức khắc.

Giang Điền nhìn sang phía Mạc Kiên.

– Đại tá sẽ cấp ngay giấy xuất trại cho anh.

Mạc Kiên vẫn chưa nguôi giận:

– Tôi không có quyền. Phải được ông Tướng chấp nhận trước đã, sau đó tôi mới có thể làm giấy...

Kiều Dung đỡ lời:

– Tôi có thể gọi điện ngay về xin phép ông Tướng cho anh.

Nghe câu đó, Mạc Kiên dịu giọng:

– Thôi được. Tôi cho lệnh làm ngay giấy phép và dặn họ mang ra để sẵn ngoài trạm kiểm soát.

– Rất cảm ơn Đại tá.

Y Văn nói xong liền rào bước ra khỏi Câu Lạc Bộ.

✱

Đêm ấy trời nóng nực và tối om vì là đêm không trăng và nhiều mây. Y Văn rào bước sang phía tay mặt để trở về nhà cách đó hai trăm thước, trên đường số

2. Chàng quên hẳn câu chuyện xảy ra giữa mình và Mạc Kiên vì lúc này đầu óc chàng bị ám ảnh bởi hình ảnh Tuyết Hồng. Mặc dù nàng “hư” nhưng chàng vẫn thương nhớ và mong có ngày sum họp trở lại.

Và nay là dịp để đưa nàng trở về... Rồi Y Văn hồi hộp lo ngại không biết bệnh trạng Hồng ra sao? Có nguy kịch hay không? Chắc nàng đau nặng nên với đánh điện gọi chàng... Còn thằng ca sĩ “mất dạy” chắc nó lẩn trốn mất rồi. Nghĩ tới đó chàng nghiêng răng và nắm chặt tay lại giờ lên trời như muốn đâm kẻ thù.

Năm phút sau tới nhà, chàng bật đèn, lấy bức điện ra đọc lại và coi địa chỉ ghi ở phía dưới. Nàng hiện ở mãi tận Sơn La – một thành phố cách Pha Tích rất xa, mà giờ khuya này không còn chuyến xe lửa nào nữa. đành phải đi bằng xe hơi vậy.

Y Văn vào phòng lấy một số vật dụng cần thiết nhét bừa vào một va-li nhỏ, kiểm lại tiền rồi hấp tấp xách va li xuống nhà xe, quên cả đóng và khóa cửa.

Mấy phút sau, chàng đã lái chiếc “De Soto” tới cổng Trung Tâm. Viên Trung sĩ trực tại đồn kiểm soát chạy ra trao giấy phép xuất trại và hỏi Y Văn:

- Thưa ông đi đâu? Và đi bao lâu?
- Đi Sơn la, nhưng chưa biết mấy ngày.
- Xin ông cứ cho một thời gian phỏng chừng thôi. Hai hoặc ba ngày tùy ý.
- Anh cứ ghi ba ngày.
- Cảm ơn ông. Chúc ông đi đường bình an!

Y Văn lên xe, cổng trại từ từ mở. Chiếc “De Soto” rồ máy tiến ra khỏi Trung Tâm, chẳng mấy chốc đã biến trong bóng tối.

Y Văn lái xe rất giỏi và thích phóng hết tốc lực dù gặp lúc trong người mệt mỏi. Hôm đó bị kích thích vì bức điện của Hồng, chàng đã cho xe chạy hết mức mặc dù đầu óc bị choáng váng vì rượu, chàng muốn đến Sơn la thật sớm sợ rằng Hồng có thể qua đời trước khi chàng tới nơi. Chàng cũng biết rằng ở phía sau một chiếc Chevrolet của Sở An ninh đang rượt theo vì đó là thông lệ của Trung Tâm. Nhưng Y Văn không lưu ý tới điểm đó và tự nghĩ: “Họ sẽ mệt mỏi khi rượt theo quá 100 ki lô mét. Sau đó chưa chắc đã theo kịp mình. Nếu họ quyết không chịu bỏ cuộc, chắc chắn xe của họ sẽ văng ra khỏi đường”. Trường hợp này

đã nhiều lần xảy ra khi xe An ninh rượt chàng, và chàng cũng đã nhiều lần vì thế mà bị Tướng Gia Điệp khiển trách.

Chiếc “De Soto” tiếp tục lao mình trong đêm tối với tốc lực 150 ki lô mét một giờ, bất chấp mọi nguy hiểm. Phía sau, chiếc Chevrolet vẫn bám sát với tốc độ tương đương...

*

Trung sĩ Mã Linh lái xe An ninh vui vẻ nói với bạn:

– Ông Y Văn lái xe tuyệt giỏi. Chưa biết bạn mình có bám mãi được chiếc “De Soto” không?

Chuẩn úy Sơn Niên ngồi cạnh tức tối:

– Chúng ta sẽ vào bệnh viện cả đôi.
Lũ bác học chúng nó điên tất cả.

Tiếng bánh xe rít khi vượt một khu-
ỷu đường, xe nghiêng hẳn sang một bên.
Mã Linh lẹ tay lấy lại thăng bằng cho xe
một cách dễ dàng. Phía trước hai pha
đèn “De Soto” vẫn lướt phóng rất nhanh,
cách xe An ninh vài ba trăm thước.

Sơn Niên lại hăn học:

– Bám sát nó làm gì? Đừng thí mạng
vô ích. Thôi, đi chậm lại đi anh Linh.

– Nhưng, lệnh thượng cấp bắt buộc
lúc nào cũng nhìn thấy xe đó. Không thể
đi chậm lại được.

– Vô lý quá! Tại sao không cho tụi
mình ngồi cùng xe với nó?

– Đã có đề nghị ấy nhưng bọn họ

không chịu. Họ viện lý do là như vậy sẽ mất tự do... Nhất là khi có “đào” ngồi bên.

– Bọn họ muốn giết hết nhân viên của Sở An ninh hay sao?

– Nhưng chúng mình lãnh lương để làm việc này mà!

Tới một đoạn ngoằn ngoèo nhiều khúc, hai quân nhân tạm ngừng thảo luận vì Mã Linh phải dồn hết tâm trí vào việc nhìn đường và chú ý vào tay lái. Sơn Niên nhớ lại việc nhà bác học Yên Lịch mất tích trước đây một tháng.

– Tôi vẫn bị ám ảnh cái “vũng dầu” hôm đã giết chết hai anh em đồng đội của chúng ta.

– Đại tá Mạc Kiên cho là thật khó hiểu.

– Một sự việc rõ ràng là chiếc Ford của vợ chồng Yên Lịch không gặp vũng dầu đó. Vì nếu gặp nó thì xe của họ đã bị nạn rồi. Họ vẫn yên lành cho tới lúc anh chồng mất tích trên đỉnh đồi. Như vậy là có bọn người bí mật nào đó đã đổ dầu ra đường một cách vô cùng mau lẹ ngay sau khi chiếc Ford vượt qua đó. Bọn chúng định gây tai nạn cho xe An ninh để xe này bị tê liệt không tiếp tục theo dõi được nữa, chúng sẽ tự do bắt cóc Yên Lịch dễ dàng.

– Không biết Sở An ninh đã tìm ra manh mối gì chưa?

– Có lẽ đã có một vài tia sáng, nhưng còn giữ bí mật... Bọn mình biết sao được?

Bất chợt Mã Linh thấy luồng ánh sáng của “pha” đèn của chiếc “De Soto” đổi chiều rẽ sang tay trái. Chàng nhích

bàn chân từ “ga” sang “thẳng”. Khuỷu đường lộ ra, chàng bớt đà xe rồi lại đạp “ga” khi xe đi vào khúc đường cong.

Ngay lúc đó một vũng dầu hiện ra và lan rộng trên mặt đường. Sơn Niên la lớn nhưng Mã Linh không nghe rõ chàng nói gì. Mã Linh đang quá chăm chú vào tay lái. Chàng cảm thấy chiếc xe đang đi trên một vật gì mềm mềm và bị xô dịch sang bên phải. Tức khắc chàng vội quay tay lái ngược sang bên trái và bỏ hẳn chân “ga” để xe có thể trở vào giữa đường. Nhưng xe đã trượt quá đà, lao mình vượt qua lề đường và húc mạnh vào một tảng đá lớn cạnh đó chừng 7, 8 thước, tạo thành một tiếng nổ lớn vang dội giữa đêm khuya.

Đầu máy chiếc Chevrolet bẹp dúm lại và toàn thân xe bị lật nghiêng. Mã Linh bất tỉnh. Nửa giờ sau chàng dần tỉnh lại và thấy Sơn Niên vẫn nằm bất

tỉnh sát ngay bên cạnh. Cả hai người vẫn còn nằm cả trong xe. Chàng muốn gọi bạn nhưng không thể phát ra tiếng được.

Mã Linh vận dụng hết sức còn lại để mở cửa xe và nhoài được ra ngoài bằng cánh tay phải vì cánh tay trái lúc đó bị tê liệt hẳn. Chàng nằm yên không cử động một lúc khá lâu trên mặt đất, vì các vết thương trên ngực rất đau nhức. Rồi chàng ráng nhấc mình lên tìm cách đứng dậy... Tới khi đứng lên được thì mình càng đau nhức thêm.

Hai “pha” đèn vẫn sáng, và ánh sáng được tảng đá phản chiếu lại làm cho phía trong xe đủ sáng. Mã Linh cúi xuống gọi Sơn Niên, nhưng bạn chàng vẫn nằm co dúm và bất tỉnh. Chàng ngồi xuống nhoài người vào trong xe để kéo Sơn Niên ra ngoài. Mùi xăng và dầu xông lên ngạt mũi, chỉ cần một tia lửa nhỏ xe có

thể bốc cháy liền. Chàng thu hết sức còn lại vào cánh tay phải để lôi bạn ra cho bằng được, trong khi cánh tay trái của chàng vẫn còn hoàn toàn bị tê liệt và đau nhức.

Đưa được hết người của Sơn Niên ra khỏi xe thì Mã Linh kiệt sức phải nằm xuống thở. Chàng vô cùng đau buồn vì thấy bạn mình đã tử nạn, xương sọ bị đập và tim đã ngừng đập hẳn...

Mã Linh liền nhớ những lời cuối cùng của Sơn Niên nói về “vũng dầu” đã giết hai bạn Y Miên và Hảo Nhân một tháng trước đây. Chàng lại đành chịu đau, gượng dậy tiến ra lề đường để quan sát vũng dầu và khúc đường vòng. Ánh sáng “pha” đèn phản chiếu và soi toàn thể chỗ đó. Chàng rùng mình và lạnh toát người khi thấy rằng: “Chỉ có vết bánh xe Chevrolet mà thôi, tức là xe do mình lái

chứ không có vết bánh xe De Soto của Y Văn. Xe của Y Văn đã qua chỗ đó 30 giây trước – chỉ có 30 giây thôi, mà không thấy vết bánh xe...”

✱

Đại tá Mạc Kiên nhận một điện tín từ Sơn La gửi tới, dưới ký tên Trưởng ty Cảnh sát. Nguyên văn bức điện: “Không có tên Hồng – vợ của Y Văn tại Sơn La. Đã tìm khắp các khách sạn, quán trọ. Cũng không thấy Y Văn tới đây. Không tìm được vết tích nào tại đây. Hết.”

Mạc Kiên bức dọc, liệng bức điện tín xuống bàn, rồi vất tay lên trán suy nghĩ.

– Bí mật và bí mật! Sau Yên Lịch đến Y Văn mất tích trong vòng một tháng. Hai nhà bác học tài ba nhất của Mỹ quốc.

Đúng là bọn gián điệp Nga rồi! Nhưng làm sao tìm ra được manh mối việc này? Chương trình thám hiểm không gian bị phá hoại. Làm gì bây giờ?

Mạc Kiên biết rằng Chính phủ Trung ương sẽ hết sức quan tâm đến sự việc này và nếu không khám phá ra được chút bí mật về việc hai nhà bác học mất tích, mình sẽ không thoát được một hình phạt rất nặng nề. Điều đó là điều chắc chắn!

Ông châm thuốc, tay hơi run. Rồi nhìn đồng hồ: 10 giờ rưỡi. Tướng Gia Diệp đã hẹn Mạc Kiên phải tới gặp ông ngay sau khi đã tới khám nghiệm tận nơi xảy ra tai nạn. Mạc Kiên chưa biết nên trình bày cách nào. Lần này, chiếc Chevrolet thứ hai cũng bị tai nạn do một “vũng dầu” đổ ra đường ngay khi chiếc xe trước vụt qua. Bọn phá hoại chỉ nhằm hạ chiếc xe An ninh mà thôi. Không

hiếu chúng hành động cách nào mà có thể mau lẹ đến như vậy?

Mạc Kiên đứng dậy để đến gặp Tướng Gia Diệp, nhưng chuông điện thoại reo vang.

– A lô! Ai đó?

– Thưa Đại tá, đã tìm thấy chiếc xe của Y Văn rồi.

– Tìm thấy ở đâu?

– Dạ 8 cây số cách nơi chiếc Chevrolet bị nạn. Ở trong rừng, trên một đường xuyên sơn. Xe còn y nguyên, nhưng không tìm thấy Y Văn.

– Ai tìm thấy?

– Thưa, một nhân viên Thủy Lâm.

– Có tìm ra dấu vết gì của Y Văn và bọn sát nhân không?

– Thưa, không có gì hết. Chiếc va-li của Y Văn vẫn còn nguyên vẹn không bị đụng chạm tới, không mất mát gì. Chiều nay sẽ có báo cáo gửi về. Kính chào Đại tá.

Mạc Kiên đặt ống điện thoại xuống, dậm mạnh lên bàn và la lớn:

– Thằng chó chết Y Văn lại cũng bắt chước như Yên Lịch lần trước. Bỏ xe lại để người khác tưởng là chúng bị bắt cóc. Ai còn lạ gì? Chúng trốn sang Nga và để mình phải gánh chịu tai họa... bị cách chức, về vườn... A! Lũ bác học mất dạy.

Nhớ tới lệnh của Tướng Gia Diệp, Đại tá Mạc Kiên vội vã rời khỏi văn phòng, lên xe tới Tổng Hành Dinh. Trên

đường, những hình ảnh, những sự việc và chuyện xích mích đã xảy ra tối qua lần lượt xuất hiện rõ rệt trong trí nhớ của “ông trùm Mật vụ”...

– Thật sáng tỏ như ban ngày! Thằng “khốn kiếp” đã vượt qua biên giới rồi...

Rồi Mạc Kiên yên lặng, sắp xếp các lý lẽ để trong vài ba phút nữa trả lời cho vị “chủ soái” của Trung Tâm.

Chương 3

YTân khoát tay vợ, đỉnh đạc tiến vào phòng khách Tổng Hành Dinh. Chiều nay, Tướng Gia Diệp mở cuộc tiếp tân mời toàn thể nhân viên cao cấp cùng các chuyên gia và bác học làm việc trong Trung tâm Pha tích. Ông đã ủy thác cho Kiều Dung mọi việc tổ chức, mua sắm, trang trí và mời đón tân khách. Nàng đã chu toàn nhiệm vụ một cách rất hoàn mỹ.

Kiều Dung trang điểm cực kỳ lộng

lấy với bộ y phục màu đỏ tươi óng ánh, nàng đã xuất hiện dưới mắt mọi người như một vị phu nhân. Khi gặp vợ chồng Y Tân đến hơi muộn, nàng trách khéo với một nụ cười:

– Ông bà bận rộn gì mà giờ này mới tới?

Thanh Thúy biết chồng mình vụng nói bèn trả lời trước:

– Xin lỗi Kiều Dung, tôi hơi nhức đầu nên bắt anh Tân chờ, và Dung cũng phải chờ. Lỗi tại tôi tất cả.

– Em không dám... Thôi mời anh chị vào.

Kiều Dung hướng dẫn vợ chồng Y Tân tới ghế Tượng Gia Điệp đặt tại một góc căn phòng tiếp tân rộng lớn. Kiều Dung đỡ lời vợ chồng Y Tân để xin lỗi vị

“chủ soái”. Sau mấy lời chào mừng thăm hỏi Tướng Gia Diệp, Thanh Thúy cùng chồng đi chào mọi người. Có một số bạn bè lấy sự chậm trễ của cặp vợ chồng trẻ này làm đề tài để đùa cười trong tiệc rượu.

Người bồi bàn bưng khay tới, Y Tân lấy một ly rượu uýt ki và Thanh Thúy một ly nước trái cây. Hai người trở về chỗ vị “chủ soái” trong khi Kiều Dung lân la đi tiếp xúc với mọi tân khách...

Y Tân là một nhà hóa học danh tiếng, đứng đầu trong nhóm chuyên gia hóa học tại Trung tâm Pha tích, đang tập trung trí óc vào việc chế tạo một loại nguyên liệu đặc rất cấp thiết để có thể phóng “Nguyệt cầu tí hon” lên quỹ đạo. Y Tân đã được Chính phủ mời cộng tác vào Chương trình Thám hiểm Không gian, và tới Pha tích từ ngày mới thiết lập

Trung tâm này. Chàng là một thanh niên 32 tuổi, kết hôn với Thanh Thúy được gần ba năm nhưng nàng chưa sinh đẻ lần nào. Khổ người tầm thước, các bắp thịt rắn chắc vì Y Tần rất ham thể thao và bơi lội. Chàng say mê hóa học và cặm cụi ngày đêm trong phòng thí nghiệm, mỗi ngày chỉ đảo về nhà vào những giờ ăn, và có khi gần nửa đêm mới đi về ngủ. Nhưng chàng cũng say mê thi ca như hóa học, lúc mệt thì nằm dài trên ghế xích đu để sẵn trong phòng thí nghiệm rồi ngâm nga mơ mộng.

Thanh Thúy lại khác hẳn, nàng muốn chồng phải có mặt luôn bên cạnh, phải chiều chuộng và nâng niu vợ. Ốc nàng rất thực tế vì là con gái của một đại thương gia và cũng giúp cha nhiều trong việc kinh doanh. Hàng ngày vẫn thường xảy ra cãi lộn mỗi khi chàng có mặt ở

nhà. Không hiểu tại sao hai người lại có thể kết hôn với nhau được? Đó là câu hỏi thông thường của nhiều người trong Trung tâm Pha Tích.

Nhưng trong cuộc đời tình cảm của Y Tân còn một người đàn bà thứ hai xen vào. Đó là Bạch Liên, một thiếu phụ lãng mạn và si tình, vợ nhà thiên văn học Hòa Lạc.

Mọi người trong Trung tâm đều biết rõ chuyện giao du thân mật giữa Y Tân và nàng từ gần hai tháng...

Bác sĩ Giang Điền là người tới sau cùng vì ông bạn giải phẫu cho một thiếu niên giúp việc tại phòng thí nghiệm. Em này bị ngã gãy chân trong lúc đá banh ngoài bãi biển vào khoảng 3-4 giờ chiều. Bác sĩ tới chào “chủ soái”. Tướng Gia

Điệp cũng hỏi han về tình trạng cậu bé bị thương.

Thanh Thúy chăm chú nghe câu chuyện giải phẫu. Y Tân thừa dịp chạy ra chào hỏi anh em đồng sự, rồi lần dần tới chỗ Bạch Liên trong lúc nàng đứng nói chuyện với Lan Anh, một nữ hóa học cộng sự viên của chàng. Mấy phút sau Thanh Thúy ghéch mắt tìm chàng nhưng cũng để mặc chàng vì nàng định nhân cơ hội đó tổ cáo câu chuyện “nhân nhện” giữa Y Tân và Bạch Liên với Tướng Gia Điệp. Thấy Y Tân tới gần, Bạch Liên âu yếm nắm thật chặt lấy tay chàng. Lan Anh giả vờ không biết có chuyện ám muội giữa hai người, nàng nói:

– Chị Liên đang khủng bố tinh thần em, vừa may ông tới đúng lúc.

Y Văn vẫn mến chuộng Lan Anh vì trong nhóm hóa học gia, nàng là người cộng sự đắc lực nhất của chàng.

Chàng mỉm cười trả lời:

– Cô kể lại tôi xem chị Liên đã kể những gì kinh khủng và rùng rợn.

Lan Anh rùng mình một cái rồi trả lời:

– Chị ấy nói ban nãy chị ấy bói bài và quẻ bói cho biết rằng tối nay lại xảy ra một tai nạn lớn nữa.

Y Tân cau mày khó chịu vì Bạch Liên là người say mê khoa học huyền bí nhất là bói toán và tướng số. Gặp ai nàng cũng hỏi ngày giờ sinh để tính số mệnh theo khoa Tử vi hoặc xem chỉ tay...v...v..

Thấy Lan Anh nói vậy nàng giải thích thêm:

– Chẳng cần phải bói bài cũng có thể biết được việc ấy. Vì hôm nay là ngày chủ nhật thứ hai trong tháng.

Y Tần liền chất vấn:

– Chủ nhật thứ hai trong tháng này thì xảy ra tai nạn à? Xảy ra ở đâu và cho ai? Trên thế giới, giờ phút nào mà chẳng có tai nạn, chẳng chỗ này thì chỗ khác.

Bạch Liên giải thích:

– Đây nhé! Sự việc sờ sờ ra đó, Yên Lịch và Y Văn đều mất tích và xe hơi của Sở An ninh đều bị nạn vào chủ nhật thứ hai trong tháng – tháng trước nữa và tháng vừa qua. Đúng không? Và theo khoa học tương số, nếu xảy ra hai tai nạn như vậy thì bao giờ cũng có tai nạn thứ ba nữa. Đủ ba thì mới hết!.

Y Tân yên lặng suy nghĩ. Tới lúc đó thì chàng mới thấy rằng Bạch Liên là người đầu tiên tìm ra sự trùng ngày trong hai tai nạn xảy ra cho Trung tâm và tạo nên cuộc khủng hoảng khá trầm trọng.

– Tức là đêm không trăng, trời rất tối.

Lan Anh nhún vai không tin như vậy:

– Chị cho đó là do tiền định phải không? Tôi không tin là có thể xảy ra một tai nạn thứ ba được nữa. Cơ quan An ninh đã có biện pháp mới để phòng rất chu đáo và cẩn mật rồi.

Y Tân gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Lan Anh, vì chàng biết rõ là sau sự vụ Y Văn mất tích Sở An ninh đã áp dụng những biện pháp mới, tổ chức canh phòng rất

chặt chẽ để bảo vệ các cơ sở và nhân viên của Trung tâm. Từ nay, tất cả các nhà bác học và chuyên gia đều phải có người của Sở An ninh theo sát. Kể cả những nhân viên hành chánh hay kỹ thuật đã biết ít nhiều về những bí mật của Trung Tâm. Không cho xe Chevrolet nào đi theo họ nữa, trái lại cho một nhân viên An ninh đi cùng xe với họ và có một xe An ninh đi trước để mở đường. Đây là một “quân luật”, vì vậy không ai dám phản đối.

Bạch Liên bực mình đưa tay lên nắn lại mái tóc rồi trả lời:

– Dù có biện pháp mới hay không, việc phải đến sẽ đến. Riêng tôi, tôi rất lo sợ.

Rồi mặt tái nhợt, người run lật bật, nàng vội nắm chặt lấy tay Y Tân, nàng đứng tựa vào chàng và quên rằng có Lan

Anh ở bên cạnh. Bạch Liên thở thở nói nhỏ:

– Anh Tân, hãy hết sức thận trọng!
Em rất lo ngại cho anh!

Y Tân ngượng ngùng đỏ mặt. Chàng đẩy nhẹ Bạch Liên ra và hỏi:

– Bói bài có thể biết được ai là nạn nhân thứ ba không?

Nàng trả lời:

– Yên Lịch... Y Văn... Tên hai người đều bắt đầu bằng chữ “Y”... Tên nạn nhân thứ ba chắc cũng bắt đầu bằng chữ ấy. Ngoài tên anh, còn có tên ai bắt đầu bằng chữ “Y” không?

Lan Anh phát cáu:

– Chị điên à? Nói nhảm nhí bậy bạ.
Thôi, xin lỗi chị.

Rồi nàng tức tối quay lưng đi thẳng, để mặc Y Tân và Bạch Liên đứng lại. Liên nói:

– Chị ta kỳ cục quá. Nếu không tin khoa học huyền bí thì cứ ở lại đây thảo luận cho ra lẽ phải. Tại sao không dám đối thoại?

– Vì câu chuyện của Liên rùng rợn quá. Tại sao việc chưa xảy ra mà dám đoán chắc trăm phần trăm, làm cho người nghe phải bực mình?

– Bực mình cái gì khi người ta nói theo quẻ bói và theo số mệnh chứ có bịa đặt gì đâu?

Có một người nhè nhẹ hỏi ở phía sau lưng:

– Quẻ bói gì ly kỳ vậy?

Hai người quay lại thấy Hòa Lạc – chồng Liên đứng đó từ bao giờ không rõ. Mắt chàng mấp máy luôn vì quen làm như vậy trong khi quan sát tinh tú qua các viễn vọng kính. Y Tân tự hỏi không biết Hòa Lạc có nghi ngờ gì không vì... câu chuyện giữa chàng và Bạch Liên đã có nhiều người biết. Dù bận rộn đến đâu thì một ngày kia Hòa Lạc cũng nghe thấy tiếng đồn. Bạch Liên trả lời chồng:

– Em đã bói bài thấy rằng tối nay sẽ có một tai nạn lớn nữa sẽ xảy ra cho Trung Tâm. Chị Lan Anh đã không tin mà lại còn cho là em điên, rồi chị ấy bỏ đi.

Hòa Lạc đưa tay đập mạnh vào lưng vợ, rồi vừa cười vừa nói:

– Mặc xác cô ta, không tin thì thôi, cái gì? Riêng anh, anh thấy bao giờ

em cũng đoán trúng.

Bạch Liên mỉm cười sung sướng.

– Đoán trúng cho người khác, nhưng chẳng bao giờ đoán trúng cho anh. Không hiểu tại sao?

Bỗng nhiên Hòa Lạc đổi sắc mặt, nói một cách giận dữ:

– Chúng ta không hợp với nhau, em vẫn luôn nhắc đi nhắc lại như vậy. Tốt hơn hết là...

Nói chưa hết câu chuyện, chàng đã quay lưng đi thẳng sang góc đối diện, cách đó chừng hai chục thước.

Bạch Liên nói với Y Tân:

– Hẳn ghen đó, nhưng em cóc cần.

– Dù sao Liên cũng nên coi chừng. Hẳn có thể đưa chúng mình ra tòa.

– Ủ, thì ly dị chứ gì. Em rất mong hẳn làm như vậy.

Nàng nắm chặt tay Y Tân, rồi ghé vào tai nói nhỏ:

– Anh và Thanh Thúy cũng không hợp nhau. Còn đợi gì không xin ly dị? Chúng mình sẽ sung sướng...

Một chiều đãi viên bưng khay rượu tới, hai người phải ngưng tâm sự. Y Tân lấy một ly uýt ki, còn Bạch Liên cảm ơn không dùng gì nữa. Hai bà khác, vợ sĩ quan trong trại tiến lại gần Bạch Liên để gởi chuyện. Y Tân nhân cơ hội lảng ra chỗ khác... Các bà nói những chuyện gà vùi, trang điểm...v....v.. Một phút sau, Bạch Liên ngược mắt tìm nhưng không

thấy Y Tần, nàng chắc rằng chàng đang đứng lẫn trong đám bạn bè nào đó.

✱

Trong lúc cuộc tiếp tân của vị “chủ soái” đang tiếp diễn, mọi người đều không trông thấy bóng của Đại tá Mạc Kiên, chánh Sở An ninh đầu. Chiều hôm đó, ông phải ở lại văn phòng để nghiên cứu tập hồ sơ về việc Yên Lịch và Y Văn mất tích... Tiếng vui nhộn từ phòng tiếp tân vọng lại càng làm cho ông thấy khó chịu.

– Vẫn chưa có lấy một tia sáng nào!

Mạc Kiên nói một mình, rồi lấy thuốc ra hút và chăm chú suy nghĩ trước hai tập hồ sơ... Theo lệnh của “chủ soái”, nếu một tuần nữa mà không tìm ra

manh mỗi hai vụ này, Mạc Kiên sẽ bị “về vườn” thật sự. Tướng Gia Điệp đã nhiều lần khiển trách, lần này chắc chắn ông sẽ thảng tay.

Suy đi xét lại, lần giờ hết trang này đến trang khác trong hai tập hồ sơ, Mạc Kiên vẫn thấy mình còn đứng ở khởi điểm, tức là vẫn chưa tìm ra đầu mối nào có thể giúp ông tìm ra sự thật. Một hồi chuông điện thoại, ông cầm ống nghe lên:

– A lô! Tôi nghe đây.

Một giọng đàn bà êm dịu hỏi:

– Thưa Đại tá có biết hôm nay là ngày chủ nhật thứ nhì trong tháng bảy không?

Ngạc nhiên, Mạc Kiên hỏi lại:

– Xin bà cho biết quý danh?

Người đó nói tiếp:

– Yên Lịch mất tích vào tháng năm vào ngày chủ nhật thứ nhì, và Y Văn trong tháng sáu, cũng đúng ngày chủ nhật thứ nhì... Đã có hai thì phải có ba... Đại tá chớ coi thường.

Một lần nữa, Mạc Kiên cúi kính hỏi lại:

– Thưa, bà là ai?

Như coi thường “ông trùm Mật vụ”, người đàn bà nói tiếp:

– Yên Lịch... Y Văn... tên hai người đều bắt đầu bằng chữ “Y”. Nạn nhân thứ ba cũng sẽ như vậy. Đại tá thử tìm trong sổ các bác học và chuyên gia ở đây xem có tên ai bắt đầu bằng chữ “Y” nữa không?, Y Tân chẳng hạn. Nếu đứng ở địa vị Đại tá, tôi sẽ theo dõi và kiểm soát Y Tân rất

chặt chẽ ngay từ bây giờ trong cuộc tiếp tân của “chủ soái”... Có thể khám phá ra được ổ gián điệp của địch.

Tạch! Người đàn bà đã đặt máy xuống. Cuộc đàm thoại chấm dứt. Mạc Kiên vội gọi lại tổng đài điện thoại của Trung tâm hỏi số điện thoại vừa nói chuyện với mình. Tổng đài trả lời, đó là số của phòng tiếp tân Tổng Hành Dinh.

Biết rằng lúc đó, phòng này còn chật ních tân khách của Tướng Gia Điệp, không thể biết được ai đã gọi đến Sở An ninh, Mạc Kiên bèn ngồi suy nghĩ: “Hai lần đầu là ngày chủ nhật thứ nhì trong tháng và tên hai nhà bác học mất tích đều bắt đầu bằng chữ “Y”... Bọn phá hoại đã chú ý lựa chọn như vậy, hay vì may rủi mà có sự trùng ngày, trùng chữ?

Mạc Kiên đứng dậy cất hai tập hồ sơ

vào tủ, rồi bước ra khỏi văn phòng. Bên ngoài trời tối và chỉ có muôn ánh sao lấp lánh của một đêm hè không trăng...

Tới Tổng Hành Dinh, Mạc Kiên đột nhập vào phòng tiếp tân giữa lúc cuộc khiêu vũ bắt đầu. Gặp Kiều Dung đang nhảy với Giang Điền, Mạc Kiên giơ tay chào nhưng mắt chú ý nhìn xem vợ chồng Y Tân ở đâu. Dàn nhạc ngừng hòa tấu khi vũ khúc chấm dứt, vẫn chưa thấy bóng Y Tân nhưng Thanh Thúy xuất hiện ở phía trước mặt, Mạc Kiên bước tới hỏi nàng:

– Chào bà. Ông nhà đâu?

– Tôi không rõ. Trước đây mười mấy phút tôi còn thấy đứng nói chuyện với mấy ông bạn. Từ lúc bắt đầu khiêu vũ, tôi sợ ý không nhìn xem ảnh nhảy với... cô nào.

Thanh Thúy kiểng hai chân hết mức để tìm xem chồng mình đang đứng ở chỗ nào:

– Không thấy chồng tôi đâu. Lạ quá!

Rồi nàng nói tiếp với giọng mỉa mai:

– Đại tá cứ hỏi chị Bạch Liên, không chừng chị ấy biết đấy.

Mạc Kiên cảm ơn rồi đi tìm Bạch Liên lúc ấy đang đứng tận ở cuối phòng, đang nói chuyện với Hà Minh – một chuyên gia điện tử.

– Chào bà. Bà có thấy Y Tân đâu không?

Bạch Liên ngược mắt nhìn quanh.

– Lạ nhỉ! Anh ấy vừa ở đây mà.

– Tôi đã tìm khắp phòng này và chú

ý nhìn đi nhìn lại nhiều lần đều không thấy ông ta đâu. Bà vợ cũng chẳng biết chồng mình đâu.

– Anh ấy vừa nhảy với tôi chưa đầy năm phút.

Hà Minh nói thêm vào:

– Tôi cũng thấy chị nhảy với anh ấy. Đại tá thử hỏi người tùy phái xem sao. Có lẽ anh ấy ra ngoài đi bách bộ.

Bạch Liên tỏ vẻ muốn nói điều gì, nhưng lại thôi. Nàng cho rằng Y Tân không đi bách bộ vì nếu có chàng đã gọi nàng chứ không thể đi chơi một mình như vậy.

Mạc Kiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Hà Minh:

– Vâng, tôi đi tìm người tùy phái.

Hà Minh đợi cho ông ta đi cách xa rồi mới nói:

– Tội nghiệp! Làm “trùm Mật vụ” có sung sướng gì đâu? Mọi người vui chơi mà ông ta phải đầu tắt mặt tối.

Nhưng Bạch Liên bắt đầu hồi hộp không lưu ý đến câu nói ấy. Nàng lo sợ... giữa lúc ban nhạc cử một vũ khúc mới, Hà Minh đề nghị:

– Mời chị nhảy với tôi bài này.

– Xin lỗi anh, tôi mệt rồi.

Rồi Bạch Liên đi về phía cửa và gặp Mạc Kiên đang hỏi người tùy phái:

– Anh có biết ông Y Tân – phụ trách về hóa học ở Trung Tâm không?

Vì là một binh sĩ nên anh ta đứng nghiêm trả lời:

– Thưa Đại tá, anh ta vừa ra khỏi phòng.

– Bao lâu rồi?

– Thưa, chừng năm, sáu phút thôi.

– Ông ấy có nói là đi đâu không?

– Thưa không, nhưng ông ấy có vẻ vội vàng lắm, gọi mở cửa rồi đi vụt ra ngoài không nói năng gì cả. Không hiểu ông ta đi đâu.

– Thôi được. Cảm ơn anh.

Rồi Mạc Kiên hùng hổ xông ra khỏi phòng. Bạch Liên chạy theo, mặt tái nhợt. Còn chú lính tùy phái thì ngạc nhiên không hiểu chuyện gì...

Nhà hóa học Y Tân lảng ra khỏi phòng tiếp tân, bỏ mặc vợ và ý trung nhân tiếp tục khiêu vũ, chàng rảo bước

đi về phòng thí nghiệm hóa chất. Đó là một cái hầm sâu dưới đất mười thước, hình bán cầu, kiến tạo bằng thép đúc liền khối. Phòng này được đặt tên là “Nắp Chuông” vì hình thể đặc biệt của nó.

Trong phòng đầy đủ các loại phễu, chai, lọ, ống thủy tinh, các dụng cụ tế vi để đo lường. Ngoài ra, đặc biệt hơn các phòng thí nghiệm khác là một lò điện rất mạnh và một lò nguyên tử kiểu rất nhỏ.

Công tác chính yếu của Y Tân là nghiên cứu để tìm ra những loại nguyên liệu tân kỳ vô cùng mạnh mẽ để sử dụng cho hỏa tiễn ba tầng gắn liền, hỏa tiễn khổng lồ này sẽ mang “Nguyệt cầu tí hon” lên quỹ đạo ở một cao độ tối đa.

Có thể coi mỗi tầng là một hỏa tiễn riêng: Tầng thứ nhất là hỏa tiễn “Oai king” (Viking) kiểu ngoại hạng, trong có

một lò điện để đốt cháy một loại nhiên liệu đặc biệt đã phát minh được từ hai, ba năm trước.

Tầng thứ hai cũng tương tự, nhưng với một loại nhiên liệu khác mạnh hơn. Tầng thứ ba phải dùng một loại nhiên liệu đặc biệt hơn cả do Y Tân đang nghiên cứu và sắp hoàn thành. Bởi vậy ngày đêm chàng dùng hết tâm trí và sức lực vào công tác này để “Nguyệt cầu” của Mỹ quốc có thể sớm lên quỹ đạo.

Tất cả ba loại nhiên liệu này đều là những hóa chất rất dễ biến hóa, và khi biến hóa thì tạo thành tiếng nổ kinh hồn. Vì lý do ấy mà phòng thí nghiệm hóa học của Y Tân phải đặt rất sâu dưới đất và trên còn có một khối bê tông khổng lồ án ngữ để phòng tai nạn “nổ” có thể xảy ra khi nhà bác học tính lầm một phần ngàn mi li mét. Nếu không đề phòng như vậy,

Trung Tâm có thể bị tổn thất quá nửa về tài sản và nhân mạng.

Loại nhiên liệu mà Y Tân đang tìm phải là một “chất đặc” có đặc tính chịu đựng nổi nhiệt độ rất cao mà không bị biến hóa – nhiệt độ nói đây là do sự cọ sát của vỏ hỏa tiễn vào không khí trong khi bay với một siêu vận tốc rồi nhiệt độ ấy truyền vào trong và lan tới bình nhiên liệu. Nhiên liệu “đặc” này phải “đứng vững” giữa nhiệt độ tối cao này mà không bị phát hỏa tức là nổ trước khi được phát hỏa với một tia lửa điện.

Tới phòng thí nghiệm, Y Tân mỉm cười để lộ một vẻ mặt vô cùng sung sướng. Y Tân biết chắc công thức này không thể sai lệch được. Chàng mở tủ sắt lấy ra một chiếc hộp đựng một chất mềm dẻo, màu nâu. Đây là nguyên liệu “đặc” đang trong thời kỳ chờ đợi

một phương pháp để hoàn thành, chất này chưa thể chịu nổi một nhiệt độ quá cao. Chàng đặt chiếc hộp lên bàn rồi lấy thêm hai lọ sành không rõ đựng chất gì, nhưng trên có ghi công thức hóa học. Chủ ý của Y Tân là lấy một chút xiu hóa chất của hai cái để trộn với mẫu nhiên liệu nâu với mục đích tạo ra một mẫu nhỏ nhiên liệu “đặc” có khả năng hoàn toàn chịu đựng được nhiệt độ rất cao, tức là thực hiện công thức vừa nảy ra trong đầu chàng chưa được mười phút. Chàng sẽ đặt miếng nhiên liệu mẫu đó vào lò lửa điện để thử xem có thật nó có thể chịu đựng được nhiệt độ tối đa không?

Khi vừa tháo nắp cái lọ thì... Trời ơi! Một bàn tay bí mật nào đã đột nhập vào phòng thí nghiệm không biết tự bao giờ. Hóa chất trong đó đã bị thay thế bằng một chất khác, gặp không khí bên ngoài

chất đó sùi bọt, ùn ùn dâng lên nổi tràn ra ngoài. Hai bàn tay Y Tân bị cháy vô cùng đau nhức. Chàng bỏ rớt hai tay xuống, hóa chất đó chảy ra lênh láng và tràn tới miếng nhiên liệu màu nâu. Mẫu nhiên liệu bốc khói rồi ngọn lửa bùng lên rất lớn. Thế là tất cả căn phòng thí nghiệm biến thành một lò lửa khủng khiếp chờ phút bùng nổ. Y Tân ngã gục bất tỉnh ngay từ phút ngọn lửa vừa xuất hiện...

Tiếng nổ phát ra kinh thiên động địa... nền đất và nhà cửa trong toàn thể Trung tâm Pha tích đều bị rung chuyển rất mạnh. Mọi cánh cửa đều bật tung, kính bị vỡ nát, nhiều đường dây điện bị cắt đứt và đèn tắt hết.

Trong phòng tiếp tân của Tướng Gia Diệp mọi người đều hoảng sợ và một số bị té nhào khi xảy ra tiếng nổ rùng rợn. Các phụ nữ đều sợ mất hồn, gào la trong

bóng tối. “Chủ soái” lên tiếng trấn an bằng một mệnh lệnh:

– Hãy yên lặng và ngồi tại chỗ! Sắp có ánh sáng. Đừng rối loạn, hoảng sợ vô ích.

Ngừng một phút, ông nói tiếp:

– Tất cả phụ nữ ở lại trong phòng, còn bao nhiêu đàn ông đi theo tôi ra sân xem tiếng nổ phát ra từ đâu. Tiểu đội dịch vụ đi lấy đèn tự động.

Rồi ông tiến ra trước, lướt tầm mắt ra bốn góc trời. Còi báo động cũng vừa nổi lên. Có nhiều bóng người chạy và gọi nhau trong đêm tối. Một bóng phụ nữ vụt tới, xô vào Tướng Gia Diệp.

– Ai? Tai nạn xảy ra ở đâu vậy?

– Tôi, Bạch Liên... Thưa “chủ soái”, phòng thí nghiệm của Y Tân bị nổ. Anh Tân... anh Tân... Khổ quá! Có lẽ anh... anh bị rồi... Anh Tân... anh Tân...

Chàng đã tìm ra được công thức của hóa chất “đặc” ấy, tức là nhiên liệu kỳ lạ. Mỹ quốc đang mong đợi để có thể sớm phóng “Nguyệt cầu” lên quỹ đạo. Chàng đã tốn không biết bao nhiêu công phu và thì giờ ngay từ những ngày đầu khi vừa tới Pha Tích, mà tới lúc này vẫn đành chịu bó tay. Hôm nay tự nhiên công thức nhiên liệu đặc vụt hiện ra trong đầu óc Y Tân giữa lúc dự tiệc rượu tại Tổng Hành Dinh, đâu có phải do suy luận hay tính toán gì... nhưng do bất ngờ may mắn – tức là do một “danh từ” không đâu thốt ra từ cửa miệng một bạn đồng sự trong lúc chuyện gẫu... Danh từ đó đã gợi ra một ý tưởng và ý tưởng này đã tạo ra

công thức hóa chất trong khối óc kỳ quặc của Y Tân. Nếu không có buổi tiệc tiếp tân của “chủ soái”, chưa biết bao giờ mới tìm ra loại nhiên liệu đặc mà mọi người đang trông chờ... Có lẽ phải hàng năm nữa.

Bạch Liên ngất đi, ngã lăn xuống sân cỏ. Tướng Gia Diệp vội chạy vào phòng, cầm điện thoại gọi đi hỏi mọi nơi trong trại. Những người vừa theo ông ra sân đều ủa chạy tới khu phòng thí nghiệm hóa học.

Chương 4

Huy Ban, tức là Chàng Ba, thám tử bậc nhất trong Sở Tình báo Hoa Kỳ tới gặp Trung Tướng Sĩ Minh – Giám đốc cơ quan này. Người tùy phái chạy tới đón chào.

– Trung Tướng đã hẹn với tôi vào giờ này.

– Không thấy ông Tướng dặn tôi.

– Dĩ nhiên, trong cơ quan chúng ta,

việc gì cũng phải giữ tuyệt đối bí mật dù là việc rất nhỏ. Anh cứ trình với ông là C.3 đã tới.

Người tùy phái ấn nút máy nói:

– Gì đó?

– Thưa Trung Tướng, C.3 đang đợi ngoài này.

– Mời ông ấy đợi tôi năm phút nữa.

Huy Ban ngồi tựa lưng trên một chiếc ghế bành. Nét mặt chàng tỏ ra vô cùng sắc sảo và rắn rỏi, với đôi mắt sáng quắc, tóc hớt “cua”, bộ râu ngắn và rậm. Chàng mặc một bộ đồ lớn màu xanh đậm với sơ mi trắng và cà vạt xanh đậm. Từ đầu đến chân đều gọn gàng, chải chuốt, biểu lộ một cuộc đời ham vui sống và hoạt động.

Chàng ngồi rất yên lặng, không cử động và đắm chiêu suy nghĩ làm cho anh tùy phái phải ngạc nhiên vì phần lớn những người tới gặp Tướng Sĩ Minh đều tỏ vẻ băng khoăn, ngồi chưa nóng chỗ họ đã đứng dậy.

Một tiếng chuông báo hiệu.

– Mời ông vào.

Huy Ban đứng dậy, từ từ bước vào văn phòng Trung Tướng qua một cánh cửa sắt mở đóng tự động.

Trong phòng chỉ có một bàn giấy lớn, trên không có sách báo, giấy tờ gì trừ một trái địa cầu lớn và một tập hồ sơ mỏng. Ngoài ra còn ba tấm địa đồ thế giới, Mỹ châu và Hoa kỳ choán cả một bức tường.

Chủ nhân, Trung Tướng Sĩ Minh,

trạc 50 tuổi, hơi mập, đầu hói, mắt cận thị nặng. Ông chào Huy Ban:

– Cậu Ba. Mạnh giỏi chứ?

– Cảm ơn Trung Tướng.

Tới lúc đó, Huy Ban – Chàng Ba, tức C.3 mới nhìn thấy một người đứng bên cửa sổ, đó là Thiếu Tá Hồ Anh, cố vấn chuyên môn của Tướng Sĩ Minh.

– Chào Thiếu Tá. Ngài đang trầm ngâm gì đó?

– Chào Chàng Ba. Có gì lạ không?

– Có gì lạ thì Thiếu Tá đã biết cả rồi.

Sau phần chào hỏi, Huy Ban kéo ghế ngồi xuống. Hồ Anh vẫn đứng lại bên cửa sổ. Tướng Sĩ Minh bỏ kính ra lau chùi thật kỹ bằng miếng da “Sa moa” để sẵn trong bao kính, vừa lau ông vừa nói:

– Chàng Ba vừa đi nghỉ hè ở đâu?

– Dạ, về thăm quê quán rồi ở lại đó trong một tháng.

– Quê anh hồi này có gì đặc biệt không?

– Dạ bình thường thôi, nhưng ở đó là miền núi cao, khí hậu rất mát mẻ, phong cảnh rất đẹp. Các cô cũng rất xinh.

– Nghỉ hè xong rồi, bây giờ trở lại nhận công tác chứ?

– Dĩ nhiên là phải “công tác”. Chắc hôm nay Trung Tướng định trao “công tác” gì đây?

Tướng Sĩ Minh lau kính xong, đeo lên mắt. Yên lặng một phút rồi nói tiếp:

– Chàng Ba có nghe tin “Vụ nổ Pha Tích” không?

Huy Ban hơi cau mặt, trả lời:

– Thừa có, các báo có đăng vụ ấy, nhưng không nói gì đến nguyên nhân cả.

Thiếu Tá Hồ Anh cũng tới bàn giấy kéo ghế ngồi góp chuyện. Tướng Sĩ Minh nói tiếp:

– Thực ra tôi tin rằng “vụ nổ” không phải là một tai nạn rủi ro. Là một cuộc phá hoại! Một âm mưu nằm trong một kế hoạch! Bọn gián điệp Nga Xô đang tìm cách ngăn chặn chúng ta đưa “Nguyệt cầu tí hon” lên quỹ đạo. Chúng phải triệt hạ những nhà bác học và chuyên gì cừ khôi, những người đang xúc tiến việc đó tại Trung tâm Pha Tích.

Hồ Anh góp ý kiến:

– Chúng không cần mua chuộc và dụ dỗ họ trốn sang Nga làm gì. Bên đó cũng có dư các nhà bác học và chuyên gia rồi.

Chúng ta chưa tìm thấy một vết tích nào có thể chứng minh rằng ba nhà bác học – nạn nhân tại Pha Tích đã liên lạc với địch. Mạc Kiên nói rằng họ trốn sang Nga, đó chỉ là một giả thiết vô căn cứ. Như vậy phải coi là Yên Lịch và Y Văn bị chúng bắt cóc rồi bí mật thủ tiêu, còn Y Tân thì bị chúng đặt chất nổ vừa để giết chàng vừa phá luôn phòng thí nghiệm.

Huy Ban hỏi:

– Tôi chưa biết rõ chi tiết “vụ nổ” ấy. Có thấy xác Y Tân không? Hoặc là nếu xác bị tiêu tan thì còn vết tích gì chứng minh rằng chàng đã bị thiêu hủy trong phòng không?

Tướng Sĩ Minh cau mặt, đưa tay lên nắn lại kính và trả lời:

– Không tìm thấy vết tích gì trừ đôi giày còn dính chặt trên trần phòng thí nghiệm. Tất cả đều biến thành tro bụi... Tất cả... trừ đôi giày, chúng đã biến ra than. Theo lời khai của tất cả toán hóa học gia thì trong phòng thí nghiệm của Y Tân, không có hóa chất nào có thể làm tiêu tan được xác người. Các hóa chất trong phòng nếu phát nổ thì cũng chỉ đủ sức xé nát xác được thôi. Như vậy tức là phải có kẻ lạ mặt lọt được vào phòng và đặt sẵn chất nổ đặc biệt... hoặc là Y Tân đã...

Huy Ban hỏi chặn ngay:

– Y Tân bị bắt cóc mang đi chứ không bị giết?

– Tôi cho là như vậy vì thấy rằng trước đó hai nhà bác học Yên Lịch và Y Văn cũng đều bị bọn phá hoại bắt cóc và mang đi mất tích sau khi chúng gây tai nạn cho xe An ninh để cản xe này không thể tới nơi để can thiệp được.

Rồi ông kể lại chi tiết đã thu lượm được về các nạn nhân, xe hơi, đường đi và các sự việc đã xảy ra trong hai vụ mất tích lần trước – những chi tiết ấy đã cho Sở Tình báo Trung ương thấy rõ ràng các nhà bác học đã bị bắt cóc chứ không phải họ đào ngũ theo địch (theo giả thiết của Mạc Kiên). Rồi ông nói tiếp:

– Nhưng chúng ta vẫn chưa biết bọn chúng làm cách nào để gây tai nạn một cách rất chớp nhoáng, tức là chỉ trong 15 giây sau khi xe nhà bác học chạy qua địa điểm đã xảy ra tai nạn cho xe An ninh đi theo dõi ở phía sau.

Huy Ban chăm chú nghe một cách đầy thích thú. Sau hết chàng phê bình:

– Thật là “bí mật, ly kỳ”... nhưng chưa “rùng rợn”.

Tướng Sĩ Minh tiếp lời:

– Sao lại không “rùng rợn”? Vụ nổ phòng thí nghiệm không rùng rợn hay sao?

– Nhưng tôi chưa biết rõ sự việc xảy ra từ đâu như thế nào?

– Đây, tôi kể lại vụ nổ đó từ đầu.

Y Tân là một nhà bác học danh tiếng, một hóa học gia chuyên về nhiên liệu và chất nổ.

Chúng ta có phóng được vệ tinh nhân tạo lên quỹ đạo hay không, đó là nhờ loại nhiên liệu ông ta đang nghiên

cứu nhưng chưa tìm ra. Mọi việc chế tạo khác đều đã hoàn thành xong rồi, chỉ còn đợi loại nhiên liệu đó để phóng “Nguyệt cầu tí hon”.

Tầng thứ 3 của hỏa tiễn đòi hỏi một loại nhiên liệu “đặc” có sức chịu đựng một nhiệt độ rất cao mà không bốc cháy khi chưa gặp tia lửa điện, tới nay chúng ta chưa chế ra được chất đó. Máy thử đã mang dùng thử trước đây đều tự bốc cháy khi gặp sức nóng phát ra do hỏa tiễn cọ xát vào không khí trên thượng tầng không gian...

Nhưng khi Y Tân sắp thành công, thì ông ta lại mất tích trong vụ nổ vừa rồi.

Vụ này cũng như hai vụ trước đều xảy ra vào ngày Chủ nhật thứ nhì trong tháng. Ba tháng liền, ba vụ liền, ba trụ cột của chương trình thám hiểm không

gian. Có lẽ chúng bắt có ba nhà bác học giam vào một nơi bí mật nào chăng? Chúng sẽ thủ tiêu họ hay định đưa họ sang Liên xô? Tôi vẫn chưa dám quyết đoán như Thiếu Tá Hồ Anh rằng họ đã bị thủ tiêu...

Huy Ban gật gù hỏi:

– Thưa Trung Tướng, tôi vẫn chưa biết vụ nổ xảy ra như thế nào?

– Hôm đó, Thiếu Tướng Gia Diệp – vị chỉ huy Trung tâm Pha tích tổ chức một dạ hội. Vợ chồng Y Tân có đến dự. Trong giờ khiêu vũ, Đại Tá Mạc Kiên – Giám đốc Sở An ninh lúc đó đang ở văn phòng, bỗng nhiên thấy chuông điện thoại gọi, và một người đàn bà nào đó bảo cho ông biết rằng Y Tân sắp bị mất tích. Mạc Kiên vội lên xe chạy sang nơi dạ hội để đích thân canh chừng Y Tân,

nhưng khi tới nơi thì nhà bác học này vừa đi khỏi chừng năm bảy phút. Rồi mấy phút sau tại phòng thí nghiệm phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Huy Ban hỏi thêm:

– Ở Trung tâm Pha Tích, mọi người có cách nào lọt ra bên ngoài mà không bị người khác trông thấy không?

– Trên lý thuyết thì không thể lọt ra được nếu không có giấy phép. Chung quanh trại đều có canh phòng nghiêm ngặt, hàng rào dây kẽm gai rất kiên cố, dày đặc và có truyền điện mạnh, như vậy đến con mèo cũng khó chui lọt. Nhưng trên thực tế, như ta đã thấy tại các trại tập trung ở khắp nơi, tù binh vẫn có thể trốn thoát được. Vả lại, Trung tâm Pha Tích lại không lưu ý đến các nhân viên trong trại, trái lại chỉ chăm chú đến phía ngoài,

chỉ ngăn cản người ngoài đột nhập thôi.

– Như vậy có thể là một chú lính nào đã vì dễ tính mà để cho Y Tân thoát ra. Đến lúc xảy ra vụ nổ, người này sợ bị trừng phạt nặng nên không dám thú tội.

– Rất có thể. Nhưng sự việc liên hệ và trầm trọng hơn cả là Chương trình Thám hiểm Không gian của chúng ta đã bị Liên Xô phá hoại được rồi. Chắc chắn ta đã bị thua họ vì đã mất ba nhà bác học trụ cột của Chương trình. Bây giờ chúng ta phải tìm xem bọn phá hoại là bọn nào và chúng ở đâu? Ba nhà bác học ấy còn sống không và bị chúng giam giữ chỗ nào? Ở Pha Tích có nhiều người trong Trung tâm nhận thấy rằng cả ba tai nạn đều xảy ra vào ngày Chủ nhật thứ nhì trong tháng, và ba cái tên của ba nạn nhân đều bắt đầu bằng chữ “Y”. Tại sao

lại có sự trùng ngày và trùng mẫu tự như vậy?

– Còn Đại Tá Mạc Kiên, ông ta có khám phá được gì thêm không?

– Tôi đã thuyết trình ông ta đi nơi khác rồi.

– Thưa, đã có ai tới thay Mạc Kiên chưa?

– Có. Tôi cử Thiếu tá Hồ Anh. Trong vài hôm, hai anh sẽ cùng đến Pha tích. Đây là việc có tính cách quốc phòng. Quân đội không muốn để cho Sở Tình báo Chính trị nhúng tay vào. Hai người sẽ tới đó và coi việc này như một cuộc thuyết trình thường lệ.

– Xin Trung Tướng cho biết kế hoạch hành động.

– Hồ Anh sẽ giữ chức vụ Giám đốc An ninh thay thế Mạc Kiên, còn anh sẽ giữ chức Quản nhiệm Cư xá – một chức vụ hành chánh: sửa chữa và phân phối gia ốc và đồ đạc trong nhà cho các nhân viên cao cấp trong trại. Bề ngoài thì chỉ thế thôi.

Huy Ban nói tiếp theo:

– Nhưng bên trong và thật sự là việc đột nhập từng căn để quan sát, giao tiếp và kết thân với từng gia đình để rồi tìm hiểu từng người và theo dõi họ, nếu cần...

– Đúng. Con nhà nghề có khác. Tôi đặt hết tin tưởng vào hai anh. Hai người phải gặp nhau ngay để thảo luận phần chi tiết sai chi thật đầy đủ và tinh vi vì đây là một công tác vô cùng trọng đại. Đừng quên rằng trong Trung tâm Pha tích đã có sẵn tai mắt của địch rồi, phải

hết sức khôn khéo và thận trọng.

Hồ Anh nói thêm:

– Xin tuân lệnh Trung Tướng. Tối nay, hai chúng tôi sẽ thảo luận kỹ với nhau, mai sẽ tới trình diện và báo cáo, ngày mốt sẽ lên đường.

Trung Tướng Sĩ Minh mỉm cười khoan khoái, rồi ông đứng dậy bắt tay tạm biệt hai người.

Chương 5

Hồ Anh tuy đứng tuổi nhưng nét mặt vẫn như một thanh niên 25-26, tính tình hoạt bát, vui vẻ, hào phóng, đầy thiện cảm với mọi người, nhưng cũng rất nguy hiểm mỗi khi phải dùng thủ đoạn để đối phó với kẻ địch.

Hôm nay – và kể từ lúc được đề cử thay Mạc Kiên tại Pha tích, chàng được thăng Đại Tá. Tới đây, chàng cũng cảm thấy nhẹ nhàng như khi còn làm việc cạnh Trung Tướng Sĩ Minh. Và để nguy

trang, Hồ Anh đội tên giả là Bảo Đình.

Có tiếng chuông báo hiệu, Bảo Đình đứng dậy đón Lan Anh – cộng sự viên của hóa học gia Y Tân. Nàng là người đầu tiên được mời tới Sở An ninh sau ngày Mạc Kiên bị cất chức.

– Chào cô! Rất hân hạnh được gặp một nữ bác học. Tôi là Đại Tá Bảo Bình, vừa mới nhận chức tại đây thay thế Đại Tá Mạc Kiên chuyển về Trung ương.

Lan Anh tỏ vẻ hơi luống cuống vì đôi mắt sắc bén và cử chỉ cương quyết của viên Đại Tá Giám đốc An ninh, lúc đó không mang đồng phục quân nhân. Nàng tự trấn tĩnh và kéo ghế ngồi, Bảo Đình nói tiếp:

– Tôi vừa vào đây chưa được một

ngày, bởi vậy tôi chưa biết gì về Trung tâm này, chưa có một chút nào rảnh để đọc hồ sơ, nhất là về “vụ nổ phòng thí nghiệm”. Về vụ này, có lẽ Đại Tá Mạc Kiên đã thẩm vấn cô.

– Vâng, tôi đã bị ông ta thẩm vấn và đã nói tất cả những gì tôi biết. Xin Đại Tá cứ đọc lại tờ khai đó là đủ.

Bảo Đình mỉm cười:

– Nếu chỉ có thế, tôi đã không mời cô trở lại đây làm gì. Tôi cần biết những chi tiết mà Mạc Kiên chưa hỏi cô. Trong vụ này chỉ có cô mới biết nhiều và biết chắc chắn hơn bất cứ ai, vì cô là cộng sự viên thân tín của nhà bác học Y Tần.

Lan Anh hơi đỏ mặt:

– Vâng, chỉ là cộng sự viên vì nhiệm vụ thôi.

– Dù sao cô cũng biết ông ta rõ hơn nhiều người khác.

– Chỉ đúng phần nào thôi, vì có người còn biết ông ta rõ hơn tôi, thí dụ như bà Y Tân.

Một phút yên lặng, Bảo Đình nhún vai trả lời:

– Tôi không tin như vậy, vì mỗi ngày Y Tân chỉ về nhà vào giờ ăn và giờ ngủ thôi. Ông ta làm việc gần một ngày, cho tới khuya trong phòng thí nghiệm, và trong những giờ đó cô thường ở bên cạnh. Như vậy, cô phải biết rõ ông ta hơn cả vợ ông nữa...

Ngừng một giây, Bảo Đình lại nói tiếp:

– Theo ý cô, Y Tân có ở trong phòng thí nghiệm lúc xảy ra vụ nổ không?

Lan Anh không suy nghĩ trả lời ngay:

– Ông Mạc Kiên cũng đã hỏi như vậy rồi. Xin Đại Tá coi lại hồ sơ, tôi đã nói hết cả, bây giờ không còn gì để nói thêm nữa. Tóm lại đối với tôi: Y Tân đã mất tích từ lúc ra khỏi phòng khiêu vũ.

– Theo ý cô, đây có phải là một cuộc dàn cảnh và Y Tân đã...

Nghe câu đó, nàng nổi xung, quắc mắt lên và nói bằng một giọng bức tức:

– Đại Tá nói gì vậy?

Bảo Đình vẫn bình tĩnh và yên lặng...

– Đại Tá cho rằng Y Tân đã đi theo địch hay sao?

Lúc đó Bảo Đình mới trả lời:

– Thưa cô, tôi không có ý định nói

như vậy. Đó là giả thiết của Mạc Kiên chứ không phải của tôi. Về phía tôi, tôi ngờ rằng bọn phá hoại bắt có Y Tân đem giấu đi... Có thể ông ta chưa chết, tức là bọn chúng đã làm nổ phòng thí nghiệm và dàn cảnh trong đó như là Y Tân đã tan nát thành tro bụi rồi.

– Xin lỗi Đại Tá, tôi đã hiểu lầm và nóng nảy...

– Bây giờ tôi muốn tìm hiểu tại sao Y Tân đã lảng lạng rút lui khỏi phòng khiêu vũ mà chẳng báo cho ai biết kể cả vợ ông ta là Thanh Thúy?

– Có thể là trong lúc đó, bất thần có một ý tưởng rất mới lạ về công thức hóa chất nảy ra trong đầu óc khiến cho Y Tân bỏ cuộc vui chạy vội về phòng thí nghiệm lấy các hóa chất ra thử ngay tức khắc.

– Tại sao lúc đó ông ta không tìm cô về giúp trong phòng thí nghiệm?

– Thường có nhiều việc Y Tân không cần tôi giúp mà cứ lảng lạng làm một mình, đến khi xong mới cho tôi biết kết quả.

Rồi Lan Anh nói tiếp:

– Y Tân còn là người rất nhã nhặn và lịch thiệp, bởi vậy ông ta không muốn tôi bỏ dở cuộc vui để trở về phòng thí nghiệm.

Bảo Đình đứng dậy đi đi lại lại ở phía sau bàn giấy.

– Xin cô cho biết lễ lỗi làm việc của Y Tân như thế nào? Thí dụ cách xuất phát ý tưởng trong đầu óc của ông ta như cô vừa nói sơ sơ...

Nàng chau mày và cắn môi suy nghĩ.

– Về phương diện đó, trí tưởng tượng của Y Tân khác hẳn nhiều nhà thông thái khác. Ý tưởng không bao giờ xuất phát một cách tự nhiên. Khi làm việc thực sự thì ý tưởng không nảy ra ngay, trái lại nó xuất hiện vào những lúc bất ngờ. Bởi vậy ông ta phải mang để sẵn các sách thi ca trong phòng thí nghiệm. Chính là lúc ông ngâm nga ca hát thì ý tưởng cũng theo tiếng ca điệu hát mà tới, hoặc nó tới trong khi ông đi bách bộ ngắm cây cỏ, mây trời... Có lẽ khối óc kỳ cục ấy cần được một yếu tố bên ngoài kích thích: một danh từ hay âm điệu hoặc là một hình thể như cây cối hay nhà cửa chẳng hạn. Do đấy, tôi cho rằng trong giờ khiêu vũ, một cuộc nói chuyện với bạn hoặc một điệu nhạc đã làm nảy ra cho ông một ý tưởng mới lạ, ý tưởng ấy có thể là

một công thức hóa học mà ông đang tìm kiếm. Do đấy, ông phải bỏ cuộc vui, chạy vội về phòng thí nghiệm để ghi chép hay thử làm ngay. Có lẽ đầu óc của Y Tần cũng là một hiện tượng đặc biệt đáng để cho các nhà tâm lý học nghiên cứu.

Bảo Đình rất chăm chú nghe Lan Anh kể, rồi hỏi thêm:

– Câu chuyện cô vừa kể là một tài liệu rất quý. Như vậy tức là Y Tần đã trở về phòng thí nghiệm?

– Có thể tin được tới tám chín mươi phần trăm.

– Có ai trông thấy Y Tần ra khỏi phòng khiêu vũ không?

– Điều đó tôi không rõ.

– Cô thấy Y Tần đứng với ai lần chót?

– Đứng với Hòa Lạc – nhà thiên văn học. Rồi sau hết, tôi nghe tiếng Đại Tá Mạc Kiên tới hỏi Thanh Thúy xem Y Tân đứng đâu, nhưng bà vợ cũng chẳng rõ chồng mình ở chỗ nào. Tôi có nói nhỏ với bà ta bảo Đại Tá tới hỏi Bạch Liên, vợ Hòa Lạc.

Bảo Đình trợn mắt và cười rộ:

– Tức là cô biết rõ câu chuyện ngoại tình giữa Y Tân và Bạch Liên?

– Vâng, trong trại này ai cũng biết ít nhiều về chuyện đó. Nhưng tôi biết rõ hơn vì vợ chồng Y Tân luôn luôn bất hòa, còn cô Bạch Liên lại rất đa tình. Như vậy trường hợp của Y Tân cũng đáng tha thứ.

– Thanh Thúy có biết gì về việc đó không?

– Có lẽ nàng cũng nghe thấy tiếng vang, nhưng thực sự thì chưa xảy ra chuyện ghen tương gì cả.

– Còn Hòa Lạc, ông ta có biết chuyện vợ mình “nhấn nhệ” với Y Tân không?

– Tôi không rõ.

– Xin cô cho tôi biết sơ qua về Bạch Liên.

– Cô ta đẹp lắm, đàn ông nào cũng phải mê, nhất là lại có tài quyến rũ. Cô ta rất say mê khoa học huyền bí. Chiều hôm đó, trước mặt tôi, chính cô ta nài xin Y Tân hãy coi chừng vì theo cô ta sắp có tai nạn xảy ra cho Trung tâm. Và cô ta cho rằng lần này rất có thể Y Tân sẽ trở thành nạn nhân.

Bảo Đình hết sức chăm chú nghe.

– Bạch Liên căn cứ vào đâu mà quyết đoán như vậy?

– Chị ta nhận thấy rằng hai lần trước, các tai nạn đều xảy ra vào ngày chủ nhật thứ nhì trong tháng và tên hai nạn nhân đều bắt đầu bằng chữ Y. Hôm đó, buổi tiếp tân của Tướng Gia Diệp cũng đúng vào ngày Chủ nhật thứ nhì... và nàng thấy Y Tân cũng có tên bắt đầu bằng chữ Y... Lúc đó suýt nữa Bạch Liên xung đột với tôi vì tôi không tin khoa học huyền bí. Nhưng bây giờ tôi phải thán phục nàng.

– Thường thường Bạch Liên có hay đoán trúng như vậy không?

– Tôi thấy nhiều người công nhận rằng nàng bói bài và coi số tử vi rất giỏi, và thường đoán rất trúng.

Bảo Đình trở lại vụ nổ:

– Tôi thấy nói trong phòng thí nghiệm của Y Tân, không có hóa chất nào có thể tạo ra tiếng nổ dữ dội như vậy.

– Đúng. Tôi biết rõ những hóa chất ấy. Dù hòa trộn tất cả các loại chất nổ trong đó bằng đủ mọi công thức cũng không có cách nào có thể tạo được một chất có sức mạnh kinh hồn như thế mà chỉ được một phần ba hoặc một phần tư sức đó mà thôi.

– Tức là phải kết luận rằng có một kẻ ngoại lai nào đó đã lọt vào đặt chất nổ siêu hạn đó?

Trong khi Lan Anh nói chuyện với Bảo Đình thì Bạch Liên cũng được mời tới Sở An ninh. Nàng ngồi đợi ở phòng bên, rồi đến lượt Bạch Liên vào gặp Bảo Đình.

– Chào bà! Rất hân hạnh được gặp bà. Tôi là Đại Tá Bảo Đình, mới về thay thế Đại Tá Mạc Kiên.

Bạch Liên rất tự nhiên và không chút dè dặt:

– Chào Đại Tá! Tôi đang mong đợi có người đến thay Mạc Kiên. Ông ta ngu độn lắm, bị tổng đi là phải.

Rồi nàng chăm chú nhìn tướng mạo Bảo Đình để phỏng đoán tính tình, thân thế... Rồi theo đà tự nhiên, nàng đặt câu hỏi:

– Tôi muốn biết Đại Tá sinh vào ngày giờ nào?

Chàng cười rộ, vặn lại:

– Bà hỏi làm gì?

– Để coi xem Đại Tá có thành công trong nhiệm vụ hiện tại không và sau này có làm nên sự nghiệp lớn hay không? Vì tôi chuyên nghiên cứu khoa tướng số.

– À ra thế. Tôi sinh ngày 18 tháng 8 năm 1930 vào khoảng 6 giờ chiều... Bà thử coi xem cuộc đời tôi như thế nào?

– Tức là năm Ngọ..., giờ Dậu... Ngọ tuổi “Ngựa” không ngồi một chỗ, phải di chuyển và hành động nhiều. Với ngày, giờ ấy không giàu có, nhưng lúc nào cũng có tiền và có rất nhiều, hàng triệu... nhưng cũng sớm tiêu tan, rồi lại có món khác... Trong công việc phải tranh đấu nhiều, gặp nhiều khó khăn trở lực, nhưng kết cục vẫn thành công, sự nghiệp trung bình... Nay ông Đại Tá có thể thành công đến Thiếu Tướng là cùng.

– Chịu thầy! Đại cương rất đúng. Bây

giờ là bà thử coi xem tôi có thành công trong nhiệm vụ mới tức là việc của tôi tại Trung tâm này không?

Bạch Liên tính trên các đốt tay, lăm băm “tí, sừ, dần, mão...”, rồi tuyên bố:

– Thành công rực rỡ, nhưng gặp nhiều đe dọa và nguy hiểm.

– Hết sức cảm ơn bà. Bây giờ tôi xin phép đi sang câu chuyện công việc. Hôm nay tôi mời bà đến để hỏi thêm về vụ nổ phòng thí nghiệm.

– Tôi cũng chỉ là một nạn nhân chứ có biết gì nhiều hơn mọi người. Hôm đó tôi có gặp Y Tân rồi đứng nói chuyện một lát, sau đó có nhảy một bài. Y Tân ra khỏi phòng khiêu vũ không rõ lúc nào... rồi vụ nổ xảy ra. Tôi chỉ biết có thế thôi, và lần trước đến đây tôi đã khai hết cả.

– Nhưng trước đây, bà có cho mấy người biết rõ là mấy tai nạn đều xảy ra vào ngày Chủ nhật thứ nhì và tên các nạn nhân đều bắt đầu bằng chữ “Y”. Có đúng như vậy không?

Bạch Liên cười trả lời:

– Đúng! Nhưng tôi chỉ đoán như vậy chứ có biết chắc chắn đâu?

– Tại sao bà đoán được?

Nàng phá lên cười và lấy thuốc lá ra hút.

– Tôi suy luận mà biết chứ làm sao nữa? Đại Tá cứ mở lịch ra coi sẽ thấy ngay: Chủ nhật thứ nhì không trăng trời tối. Như vậy bọn chúng dễ hành động hơn những đêm trăng trời sáng. Điều đó dễ hiểu quá.

Thấy nàng nói hợp lý, Bảo Đình hỏi tiếp:

– Theo bà thì kẻ nào cầm đầu bọn này?

Bạch Liên thản nhiên trả lời ngay:

– Phụ nữ chúng tôi không cần biết những chuyện rắc rối của các ông, nhưng...

Bảo Đình nghiêm nghị:

– Nhưng khi phụ nữ xen vào bất cứ câu chuyện nào thì cũng xảy ra nhiều sự lạ!

– Tôi không hiểu Đại Tá muốn nói gì?

– Tức là bà biết mà không chịu nói. Chắc bà muốn đặt điều kiện gì với tôi?

– Không. Tôi ngại lắm... nên không nói. Vì nói ra sẽ có kẻ bị tử hình. Rồi bọn chúng sẽ giết tôi.

– Vâng, tôi cũng hiểu như vậy. Nhưng tôi hứa sẽ làm mọi cách để bảo vệ bà.

Hai người cùng im lặng. Một lát Bảo Đình nói tiếp:

– Không những tôi và Trung tâm này, cả Chính phủ Trung ương nữa. Bà đồng ý không?

– Vâng! Nhưng... Tôi rất ngại...

Thấy nàng vẫn do dự không chịu tiết lộ bí mật, Bảo Đình chưa biết tìm cách nào. Bỗng nàng thốt ra:

– Người đó là Hòa Lạc – chồng tôi, đâu có phải kẻ xa lạ nào. Một nhà thiên văn mắt để trên trời nhưng chân lại bám

chặt lấy đất. Mới đây Hòa Lạc có bảo tôi tìm cách lấy trộm chìa khóa phòng thí nghiệm của Y Tân, viện cớ là muốn “chơi một ván” cho anh ta hoảng hồn, tức là chỉ đùa thôi chứ không làm Y Tân thiệt hại gì. Vì tôi không chịu nên Hòa Lạc dọa sẽ tố cáo sự giao du thân mật giữa Y Tân và tôi, nhưng tôi bất chấp nhất định không chịu.

Bảo Đình ngạc nhiên hỏi chặn:

– Chuyện ấy có thật à? Bà có dám khai trên giấy không?

– Tôi sợ gì? Nhưng để tôi kể hết đã vì còn một bằng chứng nữa. Trước đây hai tháng, Hòa Lạc và tôi đi Nga mi (Miami). Tối đó, chàng có trao gói gì cho người lạ mặt. Tôi hỏi trong gói đó có gì, chàng nhất định không cho biết. Bây giờ Đại Tá cứ ghi lạ lời khai này, tôi sẽ ký tên.

Bảo Đình ngạc nhiên:

– Đâu có chuyện ấy! Không thể như thế được! Chắc giữa hai ông bà có chuyện xích mích lớn nên bà oán ghét rồi gán cho ông chồng tội này. Hoặc vì Hòa Lạc đã biết chuyện giao du thân mật giữa bà và Y Tân nên bà tìm cách hại ông ta?

Bạch Liên khùng lên, gay gắt trả lời:

– Đại Tá cho tôi là đứa hèn như thế à? Hòa Lạc thừa biết tôi có cảm tình đối với Y Tân nhưng không tỏ ý ghen tuông gì cả. Tôi cũng chẳng oán ghét gì anh ấy, nhưng tôi chỉ nói sự thật vì tôi biết rõ. Trước hết là quyền lợi quốc gia.

Đoạn Bạch Liên châm thuốc hút và nói tiếp:

– Tôi không bao giờ muốn tố cáo chồng. Bây giờ tôi nói thì Đại Tá lại khô-

ng tin. Nếu Đại Tá tin lời tôi là đúng sự thật thì tôi mới nói.

– Vây, đồng ý. Xin bà cho biết.

Bảo Đình tỏ vẻ vui sướng vì thấy bức màn bí mật bắt đầu hé mở. Chàng gọi viên nữ thư ký mang máy đánh chữ tới ghi lại lời khai của Bạch Liên. Sau đó chàng hỏi:

– Chúng tôi tới xét nhà bà được không? Nếu Hòa Lạc đi vắng thì bà chứng kiến cuộc lục soát. Có lẽ giờ này ông ấy đang ngủ vì các nhà thiên văn thường làm việc vào ban đêm.

– Không. Ông ấy vẫn đêm ngủ, ngày đi làm. Vì ở đây không có đài thiên văn, các nhà thiên văn học chỉ ngồi làm toán cùng các chuyên gia hỏa tiễn để ấn định đường bay của «Nguyệt cầu tí hon». Giờ

này anh ấy đang làm việc ngoài sở.

Bảo Đình hỏi sơ về nội tình của gia đình Bạch Liên:

– Chắc bà với Hòa Lạc không ngủ chung phòng?

– Vâng. Anh ấy có phòng riêng, cả bàn giấy và giường ngủ đều ở đó. Mỗi lần đi khỏi là khóa chặt trái cửa, cho nên tôi chẳng biết bên trong ấy có những gì.

– Thôi, mời bà cùng đi.

Ra khỏi văn phòng, Bảo Đình gọi thêm hai nhân viên Xuân Vi và Gia Ninh. Cả bốn người cùng đi một xe đến thẳng nhà Hòa Lạc, thuộc khu cư xá của Trung tâm cách Sở An ninh khoảng nửa cây số.

Khu cư xá có thể gọi là một thị trấn nhỏ, rất yên tĩnh, nhưng có một đặc

điểm là mọi căn nhà đều giống hệt nhau. Ngoài đường, trẻ con đùa giỡn rải rác, năm ba phụ nữ tưới và săn sóc cây cỏ trong vườn, hoặc vừa ở chợ về, tay xách nặng các túi hoặc giỏ thực phẩm và đồ lặt vặt. Và không thể ngờ rằng cách đó không xa – chừng 200 mét là khu nghiên cứu và các phòng thí nghiệm tối tân siêu đẳng, nơi tập trung các nhà bác học siêu hạng của Hoa Kỳ để thực hiện “Chương trình Thám hiểm Không gian”.

Năm phút sau, xe An ninh tới nơi, Bảo Đình xuống trước, và theo phép lịch sự Tây phương, giơ tay đỡ Bích Liên xuống theo. Hai nhân viên cũng ra khỏi xe, rồi Bạch Liên hướng dẫn ba người vào nhà.

Việc đầu tiên là tới lục soát phòng riêng của Hòa Lạc. Phòng này nhỏ hẹp hơn những phòng khác trong nhà, trên

tường treo những hình đào xi nê khóa thân, bên cạnh là những bức thiên đồ và những bức ảnh chụp các tinh tú.

Nhìn một lượt tổng quát, Bảo Đình phê phán:

– Nhà thiên văn có khác, toàn là tinh tú. Sao trên trời và sao trần thế đủ loại.

Bàn giấy khóa chặt. Đoán là trong đó phải chứa đựng những gì quan trọng. Bảo Đình mở cặp da lấy một túi chìa khóa – những loại chìa khóa đặc biệt của thám tử. Vài phút sau, ngăn kéo và cánh chặn hông đều mở tung. Bạch Liên định tiến lại xem có những gì trong hai ngăn, nhưng Bảo Đình không chịu.

– Mời bà chịu khó ngồi bên giường. Chúng tôi cam đoan không lấy chút gì trong đó, trừ ra nếu khám thấy giấy tờ

hay đồ vật gì khả nghi, khi ấy cũng sẽ đưa bà coi để có sự chứng thực.

– Tại sao tôi lại không được ngó vào trong đó?

– Vì hai ông bà bất hòa với nhau. Có thể là trong hai ngăn này có những tài liệu riêng về việc gia đình, thí dụ như việc xin ly dị mà ông ấy giấu kín không cho bà rõ... Chúng tôi không được phép tiết lộ hoặc trao những tài liệu ấy cho bà. Xin bà ra ngồi bên giường.

Bạch Liên phải nghe theo. Bảo Đình lục lợi từng cặp giấy, coi kỹ từng tờ. Hết tập này sang tập khác, nhưng thấy chỉ toàn là những tài liệu khoa học. Một lát sau, chàng tìm được ở ngăn hông hai gói giống nhau, dán bằng giấy keo. Mở ra thấy toàn là giấy bạc 20 đô la, đếm tất cả

được 1.000 tờ, tức là 20.000 đô la, một món tiền khá lớn.

Đếm xong món tiền, Bảo Đình hỏi Bạch Liên:

– Đây có phải là tiền ông ấy để dành được không?

Bạch Liên rất ngạc nhiên về món tiền quá lớn đó.

– Lấy tiền đâu mà để dành? Có đồng nào là nường vào cá ngựa hết sạch. Nếu tôi không bắt chia lương thì chỉ cuối tuần lễ tháng đầu tiên là tiêu tan hết.

– Bà đếm lại hai xấp đi... đúng hai chục ngàn đô la. Chúng tôi sẽ ghi vào biên bản và tạm đưa món này về Sở. Và Hòa Lạc phải tới giải thích tiền đó lấy ở đâu... Nếu đúng là tiền “chân chính”, chúng tôi sẽ hoàn lại.

Sau đó Bảo Đình cùng hai nhân viên lục soát mọi nơi mọi chỗ trong phòng nhưng không tìm được gì khả nghi nữa.

– Ông ấy còn chỗ nào để giấu đồ vật bí mật không?

Bạch Liên đếm tiền xong, trao lại, suy nghĩ rồi trả lời:

– Còn nhà để xe hơi nữa. Chẳng bao giờ tôi xuống dưới đó.

Nàng dẫn ba người đi khỏi phòng riêng của Hòa Lạc, đi qua một hành lang rồi đến “ga ra” chứa vừa gọn một chiếc Chevrolet “Bel Air”. Bảo Đình hạ lệnh cho hai nhân viên đi lục lợi mọi chỗ.

– Bà không biết lái xe à?

– Tôi có tập và lái tạm được, nhưng ngay sau khi biết lái tôi bị một tai nạn, từ đó tôi không bao giờ lái xe nữa.

Vài phút sau bỗng nhiên Bảo Đình hỏi:

– Ban nãy có một điểm quan trọng tôi quên không hỏi bà. Trước khi Đại Tá Mạc Kiên tới phòng khiêu vũ để tìm Y Tân, thì có người đàn bà nào đó gọi điện thoại cho ông ta biết Y Tân sắp gặp nạn. Mạc Kiên hỏi lại tổng đài và được biết người đàn bà ấy đã gọi từ phòng tiếp tân của Tướng Gia Diệp. Bà có biết đó là ai không?

Bạch Liên hơi đỏ mặt.

– Chính tôi đó. Tôi đã phỏng đoán theo chiêm tinh học vì tôi lo ngại cho Y Tân nên dùng kế ấy để làm cho Mạc Kiên phải nghĩ đến việc bảo vệ chàng. Nhưng tôi có đoán chắc điều gì đâu.

Đột nhiên Xuân Vi la lớn:

– Không hiểu đây là cái gì?

Gia Ninh chạy tới. Bảo Đình cũng bỏ dỡ câu chuyện tiến sang chỗ đó.

Xuân Vi vừa khám phá ra được một cái bình đẹp giấu trong đồng bao bố cũ. Bình này tròn và đẹp như cái đĩa, miệng bình ở phía trên, có ba chân khoang sẵn lỗ để có thể dùng đinh ốc lắp bình này vào một chỗ nào đó. Mặt dưới có một cái nắp gắn liền với một bộ máy nằm ở bên trong. Trong bình còn lại chừng một lít dầu máy.

Bảo Đình cau mày suy nghĩ.

– Cái gì mà kỳ cục vậy? Không hiểu dùng để làm gì?

Bạch Liên đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào chỗ ba người.

– Tôi chẳng bao giờ đặt chân xuống dưới này và cũng chưa bao giờ nhìn thấy cái quái gở ấy. Theo ý các ông, đó là cái gì?

– Chúng tôi cũng chịu. Một thứ máy bí mật để giết người?...

– Đại Tá nói gì vậy? Một dụng cụ giết người?

Bảo Đình phá lên cười và nói tiếp:

– Có thể giết người được... nhưng biết đâu nó chẳng là một dụng cụ để cứu người. Phải đợi nghiên cứu rồi mới rõ được. Bây giờ chúng ta đi tìm viên kỹ sư cơ khí.

Sau khi lấy bao bố bọc chặt chẽ cái bình lại đời, cả bốn người ra khỏi nhà Hòa Lạc và cùng lên xe tới cơ xưởng. Bốn người ngồi đợi ngoài văn phòng

trong khi người thợ kỹ dùng máy nói gọi vào phía trong. Khi viên kỹ sư vừa ra tới, Bảo Đình đưa ngay cái bình cho ông này coi.

– Theo ý ông, cái này dùng để làm gì?

Viên kỹ sư mỉm cười, đỡ lấy cái bình rồi giơ lên quan sát kỹ hai mặt trên và dưới. Không thấy rõ bộ máy bên trong, ông phải lấy một cái đèn pin rọi ánh sáng vào để có thể nhìn cho rõ. Rồi ông đặt cái bình xuống bàn và gọi lấy hai lít dầu máy đổ vào. Sau đó ông đập nắp lại, nắp này đập lại rất chặt và kín nhờ miếng cao su hình tròn. Sau đó ông đặt ngược bình, để ba chân lên trời, rồi cầm bình lắc mạnh từ phải sang trái nhiều lần, mắt vẫn chăm chú quan sát...

Mấy phút sau ông mới lên tiếng (từ phút đầu ông vẫn im lặng):

– Xin quý vị đứng lui ra cách bình này độ 5 mét.

Mọi người làm theo như vậy. Bỗng nhiên mấy cái nắp mở và rớt ra khỏi bình rồi dầu nhớt phun xuống nền thành một vũng rộng lớn.

Bảo Đình vui mừng:

– Tôi đã đoán trước rằng đâu là cái máy tưới dầu. Bây giờ xin kỹ sư giải thích rõ hơn về cái bình này.

– Nó rất đơn giản. Tất cả bí quyết là từ bộ máy bên trong và cái nắp phía dưới. Nó chỉ có tác động khi đặt nghiêng sang một bên và phải nghiêng đi nghiêng lại nhiều lần thì cái nắp sẽ mở và bộ máy

sẽ phun dầu ra ngoài. Sau đó cái nắp rời khỏi bình.

Ngừng một chốc, viên kỹ sư nói thêm:

– Tôi chỉ giải thích tác động của cái bình kỳ lạ này, nhưng thực ra tôi chẳng hiểu gì về công dụng của nó.

Bạch Liên nói lớn:

– Bọn chúng dùng để giết người đấy. Ông có tưởng tượng được như vậy không?

Không đợi viên kỹ sư trả lời, Bảo Đình hỏi tiếp:

– Bây giờ xin ông giải thích thêm về điểm này: nếu ta lắp ba chân bình này vào mặt dưới một chỗ sát đuôi xe hơi, tức là để cho nắp bình hướng xuống mặt

đường. Nếu xe chạy lượn rất nhanh qua một khúc đường rất ngoằn ngoèo, theo ý ông, khi đó khối dầu đang bị lắc đi lắc lại rất nhiều lần và khá mạnh liệu có đủ sức làm cho bộ máy bên trong hoạt động nhằm vào việc đẩy nắp bình cho dầu phun mạnh xuống đường và kéo cái nắp xuống theo. Tôi dựa trên lời ông vừa giải thích để đặt giả thuyết trên đây. Ông nghĩ sao?

Viên kỹ sư gật đầu:

– Rất đúng. Giả thuyết của ông hoàn toàn ăn khớp với những đặc tính của cái bình. Với điều kiện là đừng đổ đầy dầu vào đó.

– Tức là...?

– Vì nếu đổ đầy chặt, khối cầu sẽ đứng yên không di chuyển, như vậy bộ

máy bên trong sẽ không có tác động gì, Bình này đựng được 5 lít, nhưng nếu muốn cho máy có thể chạy được khi gặp nhiều khúc ngoặt thì chỉ nên đổ 4 lít thôi.

Bảo Đình hỏi tiếp:

– 4 lít có thể đủ tạo thành một vũng lớn ở trên mặt đường không?

– Vừa rồi mới có 2 lít mà đã phun thành một vũng lớn như vậy. Đổ tất cả 4 lít, cái vũng sẽ lớn gấp đôi.

Bảo Đình gật gù khoan khoái vì đã nắm được một bảo vật chứng minh đầy đủ về hai vụ mất tích kèm theo hai tai nạn xe hơi trước đây. Bạch Liên cũng lộ vẻ tự hào vì chính nhờ nàng mà cả ba vụ sắp sửa được tìm ra manh mối. Sau hết, Bảo Đình nồng nhiệt cảm tạ viên kỹ sư, rồi cả bốn người lên xe.

– Bây giờ bà làm ơn hướng dẫn chúng tôi đến nhà Yên Lịch và Y Văn để coi lại xe của hai ông này.

Xuân Vi trả lời thay Bạch Liên:

– Hai chiếc xe đó hiện bị niêm phong tại xưởng xe hơi chứ không để ở nhà.

Xe an ninh chạy sang xưởng xe hơi. Cả hai xe Ford và Desoto đều nằm trong đó, bụi phủ dày đặc.

Bảo Đình bỏ áo ngoài và sai Gia Ninh đi tìm hai bao bố lớn để trải xuống dưới gầm đuôi hai xe. Rồi chàng đích thân chui xuống, nằm dài ngửa mặt lên quan sát, Gầm xe hơi tối nên khó nhìn rõ chi tiết.

– Tìm cho tôi cái đèn pin.

Xuân Vi chạy ra ngoài lấy đèn để sẵn trên xe An ninh. Bảo Đình bấm đèn và chưa tới một phút đã khám phá ra được ba lỗ nhỏ khoan dưới thùng xe, ở ngay phía sau bình xăng.

– Đưa tôi cái “bình giết người”.

Xuân Vi cầm bình chuyển cho Bảo Đình. Ba chân bình được đặt vào ba lỗ khoan sẵn dưới gầm xe.

– Đúng rồi. Tôi đã vặn xong “bù loong”. Chân cái bình hoàn toàn ăn khớp với ba lỗ khoan sẵn.

Bảo Đình lại tháo bình ra và đi sang xe bên cạnh. Lại cũng tìm ra ba lỗ khoan như ở xe kia và ba chân bình cũng ăn khớp đúng như vậy.

Sau đó chàng đi rửa tay, rồi trở ra nói với ba người:

– Không còn nghi ngờ gì nữa. Chúng ta đã tìm ra một bí mật, chìa khóa của nhiều bí mật khác trong vụ hai nhà bác học Yên Lịch và Y Văn mất tích cùng hai tai nạn xe hơi. Bây giờ phải tìm Hòa Lạc... để ông ta giải thích giùm.

Bạch Liên giật mình, biến sắc:

– Tôi phải đối chất với chồng tôi à? Thôi, cho tôi về. Các ông cứ hỏi riêng Hòa Lạc, đừng bắt tôi có mặt trong cuộc thẩm vấn.

– Xin bà cứ yên tâm. Không có gì để bà phải ngại ngùng, sợ sệt. Đây là công việc quốc gia. Chính bà là người lãnh công đầu. Chúng tôi sẽ báo cáo để cấp trên rõ công trạng của bà.

Bạch Liên nín lặng theo ba người trở về Sở An ninh.

Chương 6

Hòa Lạc đã tới Sở An ninh, về mặt đây lo ngại, chàng ngồi đối diện với Đại Tá Bảo Đình, Xuân Vi ngồi đợi cạnh bàn máy chữ. Một bầu không khí nặng nề bao phủ văn phòng... không ai nói một lời nào...

Bảo Đình mở ngăn kéo lấy tập hồ sơ và rút tờ khai của Bạch Liên ra đọc bằng một giọng chậm chạp. Hòa Lạc tái mặt, kiên nhẫn ngồi nghe. Sau cùng chàng

nổi giận nắm chặt hai tay, nói dần từng tiếng:

– Con khốn nạn! Nó định giết tôi...

Bảo Đình vẫn nghiêm nghị ngồi im đợi Hòa Lạc giải thích, nhưng nhà thiên văn học không nói gì thêm nữa.

– Ông phải cho tôi biết lời khai của bà nhà đúng hay sai chứ?

Hòa Lạc gất lên:

– Nó nói láo hết. Bao nhiêu năm nay nó lừa gạt tôi, nay nó dùng kế này để giam tôi lại cho nó được hoàn toàn tự do.

– Đó là việc riêng của ông bà, tôi không cần biết để làm gì. Sở An ninh muốn ông giải thích về những điểm Bạch Liên đã tố cáo. Đây là việc phá hoại

an ninh quốc gia, ông đừng coi thường. Nếu ông không chịu khai, tôi bắt buộc phải giữ ông lại.

Hòa Lạc béo mập ngồi chặt khít trong chiếc ghế bành, cổ rụt xuống, hai vai nhô lên, trông hết như con rùa thu mình khi gặp nạn. Bảo Đình bắt đầu hỏi về từng điểm.

– Trước hết xin ông cho biết về chuyện chiếc chìa khóa phòng thí nghiệm của Y Tân. Bạch Liên khai rằng, ông đã bắt chẹt bà ta, bảo đi lấy trộm chìa khóa và nếu bà không chịu, ông sẽ tố cáo việc giao du thân mật giữa vợ ông và nhà hóa học. Có đúng như vậy không?

– Đúng, nhưng tôi không có ý định làm hại Y Tân, trái lại chỉ muốn cho Y Tân hoảng sợ một chút, rồi tôi sẽ trả lại chìa khóa ngay sau đó.

Bảo Đình chất vấn:

– Tôi không thể tin như vậy được. Các nhân viên trong Trung tâm đều nhận được chỉ thị đầy đủ về việc bảo vệ các bí mật khoa học cũng như về mặt an ninh với mục đích để phòng bọn gián điệp Nga và tay sai của chúng không thể lọt vào do thám và phá hoại được. Nếu ông bắt buộc bà ấy phải lấy trộm chìa khóa phòng thí nghiệm trong khi ông đã biết rõ các chỉ thị trên, tôi chắc rằng không phải để làm một việc đùa giỡn mà vì một lý do đặc biệt quan trọng.

Hòa Lạc lắc đầu chối dãi:

– Tôi định làm vậy để chọc tức Y Tân chứ không có chủ ý nào khác. Trong một phút điên rồ và căm tức đối với vợ tôi và Y Tân, tôi định làm khổ nàng bằng cách đó chứ không vì một lý do nào khác cả.

Xuân Vi trong góc phòng, dùng tốc ký ghi lại tất cả những lời khai. Bảo Đình hỏi tiếp:

– Chúng ta đi sang điểm thứ 2: câu chuyện ở Nga My. Khi ông bà tới thị trấn này hồi mấy tháng trước đây, ông có đưa một gói gì khá lớn cho một người lạ mặt. Bạch Liên hỏi đó là gói gì, ông nhất định không cho biết.

Hòa Lạc mỉm cười nói tiếp:

– Đúng. Người đó là Bạch Đức Sinh – em họ nhà thiên văn học Bạch Đức Yên, bạn đồng sự của tôi trong Trung tâm này. Đức Yên ngụ tại thị trấn Nga My, nhà số 763 đường Hạc Sơn. Lúc đó Đức Sinh vừa bị thất nghiệp, vừa bị thương trong một tai nạn xe hơi. Bởi vậy, Đức Yên nhờ tôi chuyển quà cho em. Trong gói đó có những đồ dùng lật vạt và thuốc lá. Sở dĩ

tôi không tôi không cho Bạch Liên biết trong ấy có gì chỉ vì muốn trêu tức nàng. Xin Đại Tá cứ gọi điện thoại tới Nga My hỏi xem có đúng như vậy không.

Bảo Đình quay điện thoại gọi cho nhà thiên văn học Đức Yên trong lúc Hòa Lạc bức dọc vì bị thẩm vấn, và cũng vì cái ghế quá hẹp bó chặt lấy thân mình chàng không cho cử động. Mồ hôi toát ra nhiều, và chàng phải lấy khăn ra lau mặt.

– A lô! Cho tôi nói chuyện với ông Đức Yên... Tôi Bảo Đình – trưởng Sở An ninh...

– Vâng. Tôi Đức Yên đây... Đại Tá muốn hỏi gì...?

– Tôi muốn biết ông có người em nào tên Đức Sinh không...?

– Vâng có, vâng ở Nga My...

– Ông có trao cho ông bạn nào một cái gói chuyển cho Đức Sinh không...?

– Tôi đã trao cho Hòa Lạc.

– Bao lâu rồi, và trong gói có những gì...?

– Vâng, có thể thôi. Thành thật cảm ơn ông.

Bảo Đình đặt ống điện thoại xuống rồi nói với Hòa Lạc:

– Đức Yên công nhận đúng như vậy. Ông có nhớ đi Nga My vào tháng nào không?

– Có. Tôi nhớ lắm: hôm đó là ngày thứ bảy và tôi trao gói đó vào ngày hôm sau, đúng vào ngày Yên Lịch mất tích.

– Tức là ngày Chủ nhật thứ hai trong tháng Năm.

– Vâng, đúng.

Bảo Đình lấy thuốc lá mời Hòa Lạc, rồi hỏi tiếp:

– Còn điểm thứ ba. Chúng tôi đã đến khám nhà ông vì Bạch Liên tiết lộ rằng, ông giấu nhiều bí mật ở trong đó.

Hòa Lạc nhún vai phản kháng:

– Các ông không có quyền khám nhà tôi.

Bảo Đình vẫn thản nhiên nói tiếp:

– Chúng tôi đã khám thấy hai gói giấy bạc, tất cả là hai chục ngàn đô la, toàn giấy hai chục. Xin ông cho biết món tiền ấy ở đâu ra?

Một lần nữa, Hòa Lạc tỏ vẻ luống cuống:

– Đó là tiền tôi dành dụm được.

– Bà ấy nói ông đánh bạc liên hồi và chỉ thấy thua. Còn tiền đâu mà dành dụm?

Hòa Lạc đưa khăn lên lau mồ hôi ở mặt.

– Tôi muốn giấu không cho ai biết là tôi ham đánh bạc, nhưng Bạch Liên đã tiết lộ thì tôi cũng khai thật rằng ba tuần trước đây tôi vừa thắng một canh bạc lớn được hai mươi ba ngàn đô la. Tôi tiêu xài mất ba ngàn, còn giữ lại hai chục ngàn. Tôi không hề tiết lộ việc đó và giấu món tiền thật kín không cho Bạch Liên biết.

– Ông có gì để chứng minh không?

Hòa Lạc rút ví da và lấy chứng minh đưa cho Bảo Đình coi.

– Tôi đã phòng xa và đòi viên chủ sòng phải cấp cho một giấy chứng thực.

Bảo Đình đọc kỹ và công nhận là đúng.

– Nhưng tôi phải tạm giữ giấy này lại để kiểm thực. Sẽ hoàn lại cho ông trong một vài ngày.

– Được. Xin cứ giữ lại.

Sau cùng, Bảo Đình đứng dậy, đồng dặc chỉ vào góc phòng hỏi tiếp:

– Còn một điểm cuối nữa, quan trọng hơn nhiều... Ông có biết cái gì kia không?

– Cái gì vậy? Tôi không thấy rõ.

Xuân Vi cầm “cái bình kỳ lạ” đặt lên bàn giấy trước mặt Hòa Lạc. Bảo Đình nhìn kỹ nét mặt và các phản ứng của nhà thiên văn học, nhưng vẫn thấy ông ta hoàn toàn thản nhiên và quan sát cái bình một cách rất hiếu kỳ.

– Cái gì mà kỳ quặc thế này?

– Một thứ ám khí để giết người. Đồ ba bốn lít dầu nhớt vào trong đó rồi ráp vào phía dưới xe. Khi xe vượt qua một đoạn đường ngoằn ngoèo nhiều khúc cua, dầu bị lắc và đẩy cho bộ máy bên trong chạy. Máy này sẽ đẩy nắp bình rớt xuống mặt đường và dầu sẽ phun ra thành một vũng lớn... Xe nào đi theo sau sẽ bị trượt bánh và bị lật... Chính cái bình này đã lật đổ hai xe An ninh trong hai vụ Yên Lịch và Y Văn mất tích.

Nhà thiên văn học chăm chú nghe với nhiều hứng thú. Sau hết chàng thốt ra:

– Tuyệt hảo! Một thứ ám khí vô cùng lợi hại. Đại Tá khám phá được nó ở đâu?

Rất thân nhiên, Bảo Đình trả lời:

– Trong “ga ra” của ông.

Hòa Lạc cũng thân nhiên hỏi lại:

– Đại Tá nói đùa đấy chứ?

– Không. Ở đây không phải chỗ đùa giỡn. Chúng tôi bắt được tại nhà ông trong lúc khám xét.

Một lần nữa, Hòa Lạc tỏ ra lo sợ, mặt tái xanh, trống ngực đập liên hồi... Bằng một giọng hỗn hển, chàng trả lời:

– Không... không bao giờ... tôi không

hề biết gì về cái bình ấy... bây giờ mới trông thấy nó... lần đầu.

– Chúng tôi đã đi cùng với vợ ông đến khám nhà. Chính bà ấy chứng kiến cuộc lục soát. Chính người ngồi kia, trước mặt ông là anh Xuân Vi đã khám phá ra được cái bình giấu trong đồng bao bố ở góc “ga ra”. Bà Hòa Lạc, tôi và Gia Ninh đều có mặt khi Xuân Vi lật tung đồng bao bố và tìm được cái bình đó.

– Chúng âm mưu hại tôi... muốn giết tôi... Tôi hoàn toàn không biết gì về cái bình này... Chúng đã giấu cái bình vào đó... trong lúc tôi vắng nhà.

Bảo Đình nghiêm nghị:

– Ông không thể chối cãi được nữa vì cái bình này ở trong nhà ông. Lời giải thích của ông chỉ là để che đậy sự thật.

Tốt hơn là ông nên thú nhận tất cả tội lỗi.

Một lần nữa Hòa Lạc lại nổi khùng, đứng phắt lên và la lớn:

– Tôi hoàn toàn vô tội. Tôi không biết gì về việc cái bình này. Xin các ông đừng buộc tội mập mờ như vậy.

Sau khi ký giấy tạm giữ Hòa Lạc lại Sở An ninh, Bảo Đình ngồi suy nghĩ về nhà thiên văn học. Mười phút sau, có tiếng gõ cửa rồi Huy Ban bước vào.

– Chào Đại Tá. Mạnh giỏi không? Tôi cần hỏi ông về việc tu sửa đồ đạc và nhà cửa trong khu vực Sở này.

Chàng nói lớn để các phòng bên có thể nghe rõ trong khi cửa chính còn để ngỏ. Huy Ban hiểu ý, đợi câu nói vừa chấm dứt, chàng lùi lại đóng cửa, rồi tới

bàn giấy, kéo ghế ngồi và rút thuốc lá ra châm lửa. Bảo Đình hỏi nhỏ:

– Thế nào? Có tin tức gì không “bồ”?

– Chưa có thì giờ đi sâu vào công tác. Phải miễn cưỡng đóng vai quản gia cho Trung tâm. Thật bực mình! Hết gỗ đến gạch, hết gạch đến xi măng, rồi bàn, tủ, ghế,... trăm thứ “bà dầm”... Hôm nay mới rảnh đôi chút, vì thế bắt đầu xúc tiến mạnh việc của bọn mình.

– Phải che đậy để bọn chúng không thể nào biết được kế sách của mình. Tai mắt của địch luôn luôn dòm ngó và nghe ngóng đấy.

– Dĩ nhiên chắc chúng chưa biết gì đâu.

Rồi Hồ Anh (Bảo Đình) thuật lại mọi sự việc đã làm từ ngày bắt đầu nhận

việc, cho tới cuộc thẩm vấn Hòa Lạc vừa qua, và kết luận:

– Hẳn có vẻ không biết gì về “cái bình giết người”, nhưng lại luống cuống giải thích về việc bắt buộc ép vợ phải đi lấy trộm chìa khóa phòng thí nghiệm. Chưa hiểu thực hư thế nào? Cứ giữ hẳn lại để bọn chúng ở ngoài không biết gì về những bí mật vừa bị khám phá.

Huy Ban góp ý:

– Tôi không tin hẳn là gián điệp. Bọn gián điệp không bao giờ chứa các đồ vật khả nghi và giữ nhiều tiền bạc trong nhà để bọn mình tới “chộp” như trở bàn tay. Bọn chúng không thể nào ngu ngốc tới mức đó.

– Theo ý anh, việc đó thế nào?

– Tôi cho rằng có một tên gián điệp

núp đằng sau để giật dây, nhưng không trực tiếp. Phải là vô cùng quý quyết mới mang được cái bình đó vào đây, rồi lần lượt lắp vào hai xe để mưu hại vụ bắt cóc Yên Lịch và Y Văn. Sau đó hắn lấy được mẫu chìa khóa phòng thí nghiệm và chế tạo một chìa khóa khác giống hệt để lọt vào đặt chất nổ. Không những thế, hắn còn khôn khéo dò biết tỏ tường về tính tình và sở thích...v...v.. của những người hắn định làm hại hoặc định lợi dụng, Bạch Liên và Hòa Lạc đều là nạn nhân. Hắn đã khéo léo xếp đặt để chúng ta bắt được nhà thiên văn học với bằng chứng rõ rệt và sau đó sẽ không xảy ra vụ nào nữa, như vậy chúng ta sẽ nhất định cho Hòa Lạc là thủ phạm và bọn chúng sẽ thoát êm ru...

– Anh có chắc là sẽ không còn xảy ra nữa không?

– Chắc chắn như vậy. Vì chúng chỉ cần triệt “ba cột trụ” của chúng ta, tức là ba nhà bác học đã mất tích. Mất ba “cột trụ” này, Chương trình Thám hiểm Không gian của Hoa Kỳ phải trì hoãn cho tới ngày tìm được ba người thay thế, có lẽ trong một hay hai năm nữa. Trong khi đó tại Liên Xô, họ đã sẵn sàng và sắp sửa phóng vệ tinh nhân tạo. Vấn đề chính yếu của họ là tạm thời ngăn chặn chúng ta cho tới ngày họ phóng được vệ tinh, họ chỉ cần bước đi trước mà không bị chúng ta cạnh tranh lấn vượt.

Hồ Anh nhăn mặt, mím môi suy nghĩ một lát rồi nói:

– Tôi thấy rồi. Lập luận của anh rất đúng. Bọn chúng có cái một tên nằm trong Trung tâm này. Tên này vô cùng lợi hại và rất khôn khéo. Hắn rất có tài che đậy hành vi. Bởi vậy người tai mắt

của ta không biết được gì về hắn. Định dùng Hòa Lạc làm vật hy sinh, hắn lợi dụng sự bất hòa của hai vợ chồng để kích thích Bạch Liên đi tố cáo. Đồng thời, vì biết rõ nội bộ gia đình ấy trong đời tư hai người lẫn các ngõ ngách trong nhà, nên hắn đã sắp xếp trước tất cả..., và mọi sự đã xảy ra đúng như kế hoạch đó. Nếu thiếu tinh tường và không chịu suy luận sâu sắc, chúng ta sẽ lọt vào bẫy của hắn. Như vậy, nếu ta buộc tội Hòa Lạc rồi nhốt vào tù hoặc xử tử thì bọn chúng hoàn toàn thành công và mọi chuyện sẽ êm hết. Không xảy ra gì thêm nữa.

– Đúng thế. Nhưng chúng ta lại phải làm cho ngọc lửa bùng lên bắt chúng phải đối phó. Và lần này đến lượt ta đặt bẫy.

– Anh đã có kế hoạch gì chưa?

– Chưa. Nhưng đã có vài ý kiến. Trước hết cứ giữ Hòa Lạc ở lại đây để bọn chúng không thể dò hỏi hoặc xúi bẩy được gì, và đồng thời chúng thấy rằng ta vẫn theo đuổi cuộc điều tra. Rồi ta tiếp tục điều tra về vụ nổ phòng thí nghiệm và để lộ cho chúng thấy như vậy. Về vụ này, anh có tin là Y Tân bị bắt cóc không?

– Theo tôi, việc chính yếu của chúng là thủ tiêu ba nhà bác học “trụ cột” của ta, nếu có bắt cóc cũng là để thủ tiêu. Hai lần trước, chúng đã bắt cóc hai nhà bác học rồi mang đi thủ tiêu, như vậy mất nhiều công phu và khó giữ kín được lâu. Đối với Y Tân, chúng chỉ cần đặt chất nổ, rồi gợi ý cho ông ta chạy về phòng thí nghiệm để chịu “tử hình” tan xác. Chứ không cần bắt cóc ông ta làm gì.

– Bây giờ anh định hành động thế nào?

Huy Ban vỗ đùi cười rộ và hỏi chọc:

– Thông minh như anh mà chưa nghĩ ra à?

Hồ Anh vẫn bình thản mỉm cười đáp:

– Anh định lôi kéo Lan Anh nhập cuộc và buộc bọn chúng hành động để đối phó với ta chứ gì?

– Anh đoán đúng. Bây giờ tôi trình bày chi tiết. Trở lại việc Y Tân, chúng ta đã được Lan Anh cho biết về đặc điểm của bộ óc ông ta: Ý tưởng chỉ xuất hiện khi có một yếu tố bên ngoài kích thích, kêu gọi. Hôm đó, kẻ lạ mặt đã lên vào đặt sẵn chất nổ, nhưng lại gặp ngày chủ nhật, ngày nghỉ, chúng phải lập kế hoạch

cho Y Tân phải bỏ dạ hội trở lại phòng thí nghiệm tức là dùng những yếu tố kích thích nói trên để cho một ý tưởng, một công thức mới nảy ra trong trong đầu óc chàng. Kẻ nào đã làm việc đó, hẳn phải là người nói chuyện với Y Tân sau hết.

– Nhưng Lan Anh đã cho biết rằng, người nói chuyện sau hết với Y Tân là Bạch Liên.

– Lan Anh tưởng vậy nhưng không đúng, vì sau khi nói chuyện với Bạch Liên, Y Tân vẫn còn ở trong phòng dạ hội. Như vậy chúng sẽ phải...

- ... sẽ phải giết Lan Anh?

– Dĩ nhiên chúng sẽ hành động như vậy nhưng ta sẽ mai phục để bắt tại trận.

Trời đã xế trưa, vào khoảng 2 giờ. Huy Ban vừa ra khỏi nhà thì gặp một người đàn ông trạc 30 tuổi, đeo kính râm, mặc quần xanh và sơ mi vàng. Người này chào hỏi:

– Chào ông, có phải ông là Thiếu Tá phụ trách về nhà cửa không?

– Vâng, chính tôi. Ông cần gì?

– Tôi là Đức Yên. Muốn nhờ ông tới coi bộ bàn ghế ở phòng khách rồi cho sửa lại giùm.

– Nhà ông cách đây bao xa?

– Rất gần đây, chừng 200 thước. Nếu không có gì cản trở, xin mời Thiếu Tá tới coi ngay bây giờ.

Huy Ban nhận lời và hai người tiến về phía nhà Đức Yên.

– Ông làm việc tại Sở nào?

– Tôi là một thiên văn gia.

Huy Ban hỏi thêm:

– Ông có biết bạn đồng sự của ông là Hòa Lạc vừa bị Sở An ninh bắt giữ sáng nay không?

Đức Yên thở dài đáp:

– Tội nghiệp! Anh Hòa Lạc làm gì mà bị giam giữ. Anh ấy tính tình cộc cằn, nóng nảy nhưng là một người tốt.

Huy Ban nói tiếp:

– Sáng nay, Sở An ninh gọi tôi tới để coi mấy bức tường cần sơn lại. Trong khi qua mấy phòng, tôi nghe thấy nhân viên

bàn tán về việc cô Lan Anh – một nữ hóa học gia. Họ bảo rằng cô này biết rõ về một điểm bí mật trong vụ nổ phòng thí nghiệm.

– Cô ấy làm gì mà biết được?

– Tức là cô ấy biết được ai là kẻ sau hết đứng nói chuyện với Y Tân trước khi ông ta bỏ cuộc khiêu vũ để chạy về phòng thí nghiệm. Theo ý họ thì điểm này là chìa khóa của mọi bí mật khác liên quan tới vụ nổ.

Hai người đi ngang qua nhà Hòa Lạc. Đức Yên nhìn vào thấy Bạch Liên đang ngồi đọc báo ngoài phòng khách.

– Cặp vợ chồng Hòa Lạc – Bạch Liên thật chẳng đẹp đôi tí nào. Chàng là người thô lỗ, xấu trai, còn nàng thì như tiên giáng trần. Tôi quen nàng từ hồi còn nhỏ...

– Thật à? Ở đâu?

– Vì tôi với Bạch Liên là người đồng hương ở xứ Giang Án (Georgia), cùng làng với tôi. Nhà nàng có một vườn đào rất lớn, bởi vậy cha nàng đặt tên là “Đào nguyên trang”, và chúng tôi vẫn gọi đùa nàng là “Trái đào tiên”.

– Người đẹp và tên cũng đẹp như người.

Đức Yên cười và tiếp:

– Nhưng còn đẹp hơn thế nữa, khu trang trại này ngoài vườn đào còn có một cây bách rất lớn và cổ kính, rất hiếm có tại Hoa Kỳ. Cây này mọc chính giữa sân, trước cửa một tòa biệt thự kiên cố. Nhiều loại cây leo mọc phủ kín phía ngoài các bức tường của căn nhà đồ sộ này... Xung quanh trại có tường thấp quét vôi trắng

làm cho nổi bật khung cảnh bên trong. Thật là một thắng cảnh do tay người tạo tác...

– Ông có chơi thân với Bạch Liên không?

– Không. Tôi kém cô ta ba bốn tuổi, và khi lớn mỗi người đi học ở một tỉnh xa... Sau này cô ta tình nguyện gia nhập Đoàn Nữ Trợ Tá Quân Đội và đã sang Âu châu trong thời kỳ Chiến tranh Thế giới Thứ hai...

Mấy phút sau tới nhà Đức Yên, hai người bước vào phòng khách. Huy Ban quan sát cẩn thận bộ “xa long”, rồi hứa sẽ mua một bộ mới trong vòng hai ba ngày nữa.

Đức Yên cảm ơn, Huy Ban bắt tay cáo biệt. Rồi chàng trở lại phía nhà Hòa

Lạc. Nghe có tiếng chuông gọi cửa, Bạch Liên đứng dậy ngó ra ngoài.

– Tôi muốn hỏi cô Lan Anh.

– Xin lỗi ông, đây là nhà ông Hòa Lạc. Nhà cô Lan Anh ở cách đây bốn căn.

– Xin lỗi bà. Tôi là Thiếu Tá Diên Phi, phụ trách về nhà cửa trong Trung tâm. Nếu bà cần sửa chữa hay thay thế cái gì trong nhà xin cho biết, đừng nên ngần ngại gì cả.

Bạch Liên nhoẻn miệng cười duyên dáng.

– Rất hân hạnh được biết Thiếu tá. Tôi là Bạch Liên, và nhà của thiên văn học Hòa Lạc. Nếu không bận gì, xin mời Thiếu tá vào chơi.

Rồi nàng ra mở cửa và bắt tay chàng.

– Vâng, xin lãnh ý bà. Vô cùng hạnh được làm quen với ông bà... À quên... xin cho tới chào ông nhà nữa...

– Cảm ơn Thiếu tá, nhà tôi đi vắng. Xin mời ngồi.

Huy Ban ngồi vào một ghế bành, Bạch Liên hỏi:

– Thiếu tá uống gì bây giờ? Rượu hay trà?

– Bà cho một ly bia.

Bạch Liên vào phòng ăn, mở tủ lạnh lấy một chai bia nhỏ, rót vào ly rồi mang ra đặt trước mặt chàng và mời uống.

Huy Ban kín đáo nhìn kỹ Bạch Liên trong khi uống.

– Thiếu tá đã gặp hết các bà, các cô trong trại này chưa?

– Tôi chưa có dịp để tiếp xúc với tất cả mọi người. Nhưng xin thú thật... có lẽ tại đây không thể có được một người thứ hai đẹp như bà.

– Thiếu tá quá khen. Tôi không dám nhận cái vinh dự đó, vì Thiếu tá chưa gặp hết các phụ nữ trong này.

– Đừng nói ở đây... nhưng ở đâu người đẹp cũng vẫn hiếm... nhất là một vị “tiên giáng trần” như bà...

Bạch Liên đỏ mặt sung sướng.

– Ông sinh vào ngày, giờ nào?

– Để làm gì? Bà cũng biết coi số tử vi à?

– Tôi bập bẹ khoa tử vi, và chỉ coi cho những người quen để thực hành. Tôi nghiên cứu gần hết các môn khoa học huyền bí.

– Tôi tuổi Mão, sinh đúng vào 12 giờ trưa.

Bạch Liên bấm đốt ngón tay, lẩm nhẩm tính, rồi nói:

– Ngày mai ông sẽ gặp nhiều may mắn... được hoàn toàn như ý trong công việc và... tình duyên nữa.

– Cả tình duyên nữa? Không thể có chuyện ấy được vì tôi bận bù đầu, làm gì có thời giờ đi lượn để “bắt bố” với các cô mà... duyên với tình.

Nàng lườm Huy Ban.

– Mọi sự đều do số, không thể tránh được, rồi anh... À quên xin lỗi, rồi Thiếu ta sẽ thấy.

Đúng như lời đồn của mọi người, lúc đó chàng thấy rõ bản chất của Bạch Liên.

Sau một phút yên lặng, Huy Ban hỏi:

– Có phải ông Hòa Lạc sáng này bị...

– Vâng. Bị gọi ra sở An ninh và bị giữ lại. Ban này tôi định giấu không nói, không ngờ đã có nhiều người biết chuyện ấy rồi.

– Làm gì mà có nhiều người. Sở dĩ tôi biết là vì sáng nay tôi đến xem xét nhà cửa tại Sở An ninh. Trong trại chắc rằng chưa mấy người biết.

– Biết càng hay chớ sao. Hòa Lạc rất đáng tội... tội phản quốc phải trừng phạt thật nặng.

Huy Ban hỏi chọc:

– Bà không thương ông ấy hay sao? Đối với người dựng nước lẽ cũng còn thương, huống chi đối với chồng...

Bạch Liên bực mình gất lên:

– Chồng với con gì! Hắn ta tồi tệ lắm, sống với tôi chẳng có tình nghĩa gì... quá người dung nước lã.

– Nhưng... tôi lại nghe thấy...

– Nghe thấy cái gì?

Huy Ban mỉm cười và nói tiếp:

– Nhưng tôi còn nghe thấy nhân viên Sở An ninh bàn tán với nhau rằng ông nhà chỉ bị tình nghi chứ không phải thủ phạm. Họ đang chờ cô Lan Anh, cộng sự viên của nhà hóa học Y Tân giúp vào việc truy tầm: nếu cô ấy nhớ ra được người cuối cùng đứng nói chuyện với Y Tân trước khi ông ấy rời khỏi phòng dạ hội... kẻ đó mới là vai trò chính trong vụ này...

Bạch Liên nhún vai.

– Sao họ lảm cẩm đến thế? Bắt được thủ phạm với đủ bằng chứng mà còn cho hắn là vô tội. Hòa Lạc bị bắt đúng vào ngày 13 – cứ mỗi lần đúng ngày 13 là anh ấy gặp tai họa... nhưng trái lại con số này lại rất tốt đối với tôi, cứ tới ngày 13 là tôi gặp nhiều may mắn.

– Hôm nay cũng ngày 13... Bà đã gặp điều gì tốt đẹp chưa?

Bạch Liên nhoẻn miệng cười tình và thỏ thẻ:

– Gặp Thiếu tá... Thôi xin phép gọi bằng “anh” cho thân mật...

Giả vờ không hiểu, Huy Ban trả lời:

– Gọi tôi bằng anh cũng được chứ sao vì chúng ta cùng thuộc một lớp, tuổi

cùng trẻ trung như nhau... và con số 13 cũng rất “hên” đối với tôi... vì thế hôm nay tôi mới được may mắn gặp “chị”.

Bạch Liên lại tấn công thêm:

– Phải nói là “duyên trời” xui khiến mới đúng!... Trời cho chúng ta gặp nhau.

Huy Ban tỏ vẻ ngượng ngùng, nhưng trong tâm chàng biết đã đến lúc lợi dụng được tính lẳng lơ của Bạch Liên để thực hiện kế hoạch lòng bắt bọn gián điệp Nga. Bởi vậy chàng cúi đầu yên lặng, giả vờ e thẹn...

– Anh mơ mộng gì mà ngồi im lìm vậy?

Thực ra chàng đang suy nghĩ tìm một kế sách để đối phó với nàng.

– Có mơ mộng gì đâu... nhưng cũng là mơ mộng, vì giấc mơ đêm qua... một giấc mơ rất kỳ dị.

– Tôi cũng biết đoán mộng. Anh mơ thấy những gì mà nói là kỳ dị? Thử kể lại nghe nào.

Với chủ định chinh phục nàng, và biết rằng đã gặp cơ hội vô cùng thuận tiện, Huy Ban bịa ra một giấc mộng.

– Tôi mơ thấy trong một cuộc viễn du, tôi đặt chân vào một miền đầy danh lam thắng cảnh. Sau một thời gian lững thững đi bộ, hành lý đeo trên lưng như một hướng đạo sinh, và khi đã thấy trong người mỏi mệt, thì tôi bước tới một khu trang trại lớn trồng hàng ngàn cây đào đang mùa hoa nở. Tường gạch sơn trắng bao vây xung quanh trại. Trên cột cổng có tấm biển khắc tên trại là... là gì nhỉ?...

Tôi không còn nhớ rõ... là... là... để tôi gắng nhớ lại xem... là...

Chàng tạm ngừng, chăm chú nhìn Bạch Liên, thấy mặt nàng biến sắc vì xúc động. Rồi Huy Ban kể tiếp:

– Tôi vượt qua cổng và tiến vào tới sân trại. Giữa sân có một cây bách cao lớn, hình dáng rất cổ kính...

Tới đó nét mặt Bạch Liên càng tỏ ra xúc động nhiều hơn, miệng mấp máy muốn nói rồi lại thôi và đưa tay ra hiệu cho Huy Ban kể tiếp.

– ... Phía sau cây bách là một biệt thự kiểu cổ, có các loại cây leo bám vào tường và bao phủ um tùm. Khi tới gốc cây bách, tôi vừa ngừng lại thì bỗng nhiên trời biến thành đêm tối và chân tôi như bị trói chặt vào đó, không bước đi được nữa, nhưng

trong lòng tôi và khung cảnh xung quanh đều có tính cách làm tôi phấn khởi, tức là tôi thấy say sưa, sung sướng chứ không cảm thấy có gì khiến cho mình phải e ngại, sợ sệt... Và ngay lúc đó, một thiếu nữ dưới bộ y phục nữ Trợ tá Quân đội không biết từ đâu tới đứng sát ngay bên cạnh và thỏ thẻ nói nhỏ: “Em đợi anh lâu quá. Sao mãi bây giờ mới tới?” Rồi nàng ôm choàng lấy tôi... Ngay lúc đó, tôi giật mình tỉnh dậy, tim đập liên hồi. Đại cương giấc mộng như vậy.

Bạch Liên tỏ vẻ hết sức băng khoăn và hồi hộp. Vì bị cảm xúc quá mạnh, nàng ngồi yên không nói được gì. Thừa biết tâm trạng của nàng vì chính chàng là tác giả của phản ứng tâm lý đó. Huy Ban cũng ngồi yên lặng và kín đáo theo dõi nét mặt cũng như mọi cử chỉ của Bạch Liên.

Mười phút sau, cảm xúc đã lắng dịu, nàng mới lên tiếng:

– Lạ quá! Sao lại có một giấc mơ kỳ lạ vậy?... Anh gắng nhớ lại tên của khu trang trại ấy.

Huy Ban đưa tay lên bóp trán, giả vờ suy nghĩ.

– Hình như là... “Đào Viên”... chưa chắc... để tôi gắng nhớ thêm... Là... là... một tên gần như vậy...

Một lần nữa, nàng lại cảm xúc mạnh và để hai tay lên ép ngực. Huy Ban nói tiếp:

– “Đào viên”... Không. “Đào”, “Đào”... gì ấy, chứ không phải “Đào viên”... Chịu không thể nhớ ra được.

Không thể kiên nhẫn hơn nữa, Bạch Liên thốt ra:

– Có phải “Đào Nguyên” không?

Chàng giơ hai tay lên trời và đứng lên mừng rỡ.

– Đúng rồi! “Đào Nguyên Trang”. Tại sao bà đoán ra được?

Bạch Liên mặt đỏ ửng, để lộ một niềm vui sướng khác thường.

– Đúng là duyên trời đưa lại... Thôi, van anh trăm nghìn lần, đừng xưng bà nữa..., gọi tôi là...

– Là gì được?

– Là gì cũng được.

– Là “chị”?

– “Chị” hay... “Em”... cũng như nhau chứ gì?

– Nhưng tôi chưa hiểu tại sao... tại sao “chị” lại đoán được tên khu trại đó là “Đào Nguyên Trang”?

Bạch Liên tình tứ ngược mắt lườm Huy Ban, rồi thở thê:

– Không cần phải đoán cũng có thể biết được... đúng là duyên trời...

Chàng vờ không hiểu:

– Tôi không thể nào hiểu được... xin giải thích cho biết...

Nàng chỉ mỉm cười không chịu giải thích gì thêm.

– Thôi, mai sẽ giải thích... Hôm nay nói thế đủ rồi. Hãy gắng đợi, vì số anh ngày mai sẽ gặp mọi sự tốt đẹp, thành công và hạnh phúc. Hôm nay chỉ là bước đầu sửa soạn cho ngày mai.

Huy Ban cầm ly bia uống cạn rồi đứng dậy cáo biệt.

– Tôi phải về văn phòng. Ở đây quá lâu rồi. Hẹn chiều mai sẽ trở lại.

Bạch Liên định tìm cách giữ chàng ở lại thêm mấy phút nữa. Nhưng giữa lúc đó, nhiều người qua lại ngó vào phòng khách, bởi vậy nàng cũng cảm thấy nên để chàng ra về... Rồi nàng đứng lên tiễn chân Huy Ban ra cửa. Khi hai người bắt tay tạm biệt, chàng nói:

– Rất sung sướng được gặp chị hôm nay!

Nàng siết chặt tay chàng không chịu rời ngay và nói nhỏ:

– Em cũng sung sướng được gặp anh... Đúng là duyên trời... Là tiền định. Mọi việc đều không tránh khỏi số mệnh...

Mai anh nhớ trở lại nhé.

Huy Ban mỉm cười, khẽ gật đầu và tình tứ nhìn nàng lần chót. Ra khỏi nhà, chàng vội vã rảo bước trở về văn phòng, vẻ mặt tươi tỉnh, hân hoan.

Còn Bạch Liên, nàng trở vào phòng khách ngồi phịch xuống ghế bành, đặt tay lên trán và cúi đầu suy nghĩ về cuộc gặp gỡ vừa rồi và giấc mộng Huy Ban vừa bịa đặt, nhưng nàng lại tin là “duyên trời tiền định”...

Trên đường về, tới một ngã tư, Huy Ban gặp một thiếu phụ vui vẻ giơ tay ra hiệu muốn gặp chàng.

– Chào ông. Có phải ông là Sĩ quan phụ trách nhà cửa không?

– Vâng, chính tôi. Bà cần hỏi gì ạ?

– Hệ thống điện và ống dẫn nước trong nhà tôi bị hư nhiều chỗ. Xin ông sửa lại giùm.

– Vâng, tôi cho thợ lại ngay. Xin bà cho biết nhà.

– Nhà số 24, đường số 4.

– Có gần nhà ông Hòa Lạc không?

– Không. Nhà ông bà ấy cách nhà tôi gần 300 thước.

– Có phải sáng nay ông ta bị bắt không?

– Đúng. Nhưng Sở An ninh không tin rằng ông ta không dính líu gì vào vụ gián điệp phá hoại. Họ cho rằng, bọn chúng tìm cách gán tội cho Hòa Lạc. Hiện họ đang nhờ cô Lan Anh và trông vào cô ta để giúp họ tìm ra thủ phạm.

Chương 7

Lan Anh lặng lẽ đặt cuốn sách hóa học rất dày xuống thành ghế. Nàng đứng dậy bật hết mọi đèn lớn nhỏ trong phòng khách, không phải vì thiếu ánh sáng để đọc sách nhưng vì bên ngoài trời nổi dông tố lớn. Gió rít, mưa dồn, chớp giật, sấm vang kinh hồn trong đêm tối.

Căn phòng tuy đã sáng rực nhưng cô tịch, vì ngoài nàng ra, ngôi nhà này không có một bóng người thứ hai nào.

Lan Anh trở về với chiếc ghế bành và cuốn sách. Nàng đọc thêm mấy dòng rồi lại đặt xuống... Nửa phút sau lại cầm lên đọc nhưng hai mắt lơ đãng tỏ vẻ lo âu. Mỗi tiếng gió hú, tiếng mưa đập vào cửa, tiếng cành cây cọ sát vào nhau...v...v.. đều làm cho nàng giật mình đánh thót. Phải chăng Lan Anh linh cảm thấy một điều bất thường sắp tới của nàng, hoặc trong lúc mỏi mệt, nàng đã bị mưa gió và sấm chớp bên ngoài làm rối loạn tâm thần?

Bỗng nhiên, mấy ngọn đèn công cộng gần đó tắt hẳn, có lẽ bị gió tấp làm hư. Đường phố ở phía ngoài nhà nàng và mấy căn nhà lân cận trở nên tối om. Lan Anh đứng lên đi đóng chặt mọi cánh cửa ngoài, rồi kéo hết cái màn cửa buồng kín phòng khách để cảnh tượng giông tố không lọt vào nhà được nữa.

Nàng trở về ghế bành định đọc tiếp đoạn sách, nhưng một phút sau lại đứng lên châm thuốc hút rồi đi vào nhà trong bật hết các ngọn đèn trên các hành lang, đóng chặt các cửa lớn nhỏ, rồi trở ra phòng khách, vừa đi vừa kiểm soát lại từng cánh cửa.

Tới cửa phòng ngủ, một tiếng động nhỏ nhưng khác thường lọt tới tai nàng. Lan Anh giật mình đứng lại, tim đập mạnh. Rồi nàng tự trấn tĩnh và tự nghĩ: các biệt thự trong Trung tâm đều thuộc loại nhà tiền chế nên mỗi khi thời tiết thay đổi, tất nhiên cách nguyên liệu bị co giãn, nứt rạn và gây ra những tiếng động, nhất là khi bị sức gió lớn làm lay chuyển.

Trở vào phòng khách, Lan Anh cặm cụi làm toán theo các công thức và phương trình ghi trong 4,5 trang ở đoạn

cuốn hóa học, bỗng nàng hoan hỉ và tươi cười đứng dậy chạy tới máy điện để gọi tới Sở An ninh.

– A lô! Tôi muốn nói chuyện với Đại Tá Bảo Đình.

– Xin bà cho biết quý danh.

– Nữ hóa học gia Lan Anh.

Lúc ấy vào khoảng 10 giờ đêm, Bảo Đình không còn ngoài Sở. Chàng đã về nhà từ lâu và đang sửa soạn đi ngủ. Nghe tiếng chuông điện thoại, chàng vội tới nghe.

– A lô! Chào cô Lan Anh. Có gì mới lạ không?

– Xin lỗi Đại tá. Có việc cần nên mới gọi điện thoại vào giờ này.

– Việc gì đó. Xin cô cho biết.

– Tôi vừa tìm ra được hóa chất đã gây ra vụ nổ làm tan xác Y Tân. Đặc tính của nó là nếu gặp không khí thì tức khắc sôi lên rất mạnh, rồi phụt lên và lan tràn ra xung quanh không ai ngăn cản kịp. Và nếu nó gặp chất nguyên liệu đặc mà Y Tân đã phát minh nhưng chưa hoàn thành, thì tức khắc sẽ nổ với một sức mạnh kinh hồn.

– Cô làm ơn cho biết tên hóa chất đó.

– Tên là K13. Một thứ a xít tổng hợp mới phát minh, công thức của chất này hiện còn đang giữ bí mật. Nếu Đại tá đồng ý, ngày mai tôi sẽ thí nghiệm, nhưng chỉ dùng một lượng nhỏ xiu chừng một phần ngàn ly thôi với máy đo áp lực, như vậy ta sẽ tính được sức mạnh kinh khủng trong vụ nổ hôm đó.

– Thôi, xin cô cho phép đến mai chúng ta sẽ nói lại chuyện đó. Nhưng theo ý tôi, việc này chưa cần bằng việc chúng tôi nhờ cô trước đây mấy ngày. Đó mới là điều quan trọng bậc nhất. Thôi, chào cô. Chúc cô một đêm tốt lành.

Cuộc đàm thoại chấm dứt vì Bảo Đình đã đặt máy xuống và luồng điện bị cắt. Lan Anh không thể nói gì thêm được nữa. Bảo Đình chủ tâm làm như vậy với mục đích thực hiện quỷ kế của Huy Ban muốn dùng Lan Anh làm mối để nhử phe địch, tức là kế “lấy dê nhử cọp” của thợ săn.

Bên ngoài vẫn mưa to gió lớn. Một tiếng sấm lớn làm rung động các cửa kính phòng khách nhà Lan Anh. Nàng lại giật mình lo sợ...

Trong lúc đó, Xuân Vi đứng ẩn mình giữa bụi ngâu trong khu vườn căn nhà đối diện bên kia đường. Chàng phục sẵn tại đó từ 8 giờ tối, và từ vị trí này chàng có thể kiểm soát được tất cả những sự việc xảy ra tại phía trước mặt và phía tay trái căn nhà của Lan Anh. Cùng lúc ấy Gia Ninh cũng phụ trách một công tác tương tự, chàng nằm phục ở khu vườn phía sau nhà Lan Anh để có thể kiểm soát được cả phía tay phải. Hai người đều không hiểu tại sao Đại Tá Bảo Đình lại bắt họ tới đó rình mò như vậy, và họ tự hỏi nhà nữ bác học Lan Anh có liên can gì trong vụ nổ phòng thí nghiệm hay không? Hay là cấp trên phái họ ngồi đó phục kích để bắt bọn người bí mật nào sắp tới ám sát hoặc bắt cóc nàng?

Xuân Vi và Gia Ninh đều mang áo

mưa đi theo, vì ngay từ sẩm tối hai người đã thấy mây đen bao phủ dày đặc khắp vòm trời, bầu không khí mỗi lúc càng thêm nặng trĩu và khó thở. Hôm đó đứng vào ngày trăng tròn, nhưng đêm tối đen như mực vì đông tố. Hai người thu mình trong bụi cây, lúc nào cũng phải trở mắt quan sát qua bóng tối, nhất là sau khi mấy ngọn đèn công cộng bị hư.

Vào khoảng 10 giờ, trong lúc họ đang bức bối vì mưa gió thì bỗng nhiên có tiếng chân người bước nhanh trên vỉa hè, ở phía ngoài đường. Nhìn kỹ, họ nhận ra một bóng đen mang y phục sĩ quan...

Huy Ban tắt tả vượt trời mưa để tới nhà Bạch Liên, thấy đèn phòng khách còn sáng và ngó tứ phía không thấy ai qua lại, chàng bấm chuông cửa. Trong nhà có tiếng vọng ra qua cửa sổ:

– Ai đó?

– Diên Phi.

Bạch Liên tắt vệt đèn lớn chỉ để một ngọn đèn có chụp đủ chiếu sáng một góc phòng, rồi chạy ra mở cửa.

Huy Ban vào nhà và đóng cửa lại ngay.

– Hẹn chiều nay mà tại sao tới giờ anh mới tới?

– Bận nhiều việc quá. Và nếu đến vào lúc trời còn sáng người ta sẽ dòm ngó.

Huy Ban bỏ áo mưa và mũ, treo trên giá đặt ngoài hành lang, rồi chàng theo Bạch Liên vào phòng khách.

– Mong rằng đừng có ai trông thấy anh đi vào đây, danh dự của em sẽ bị hoen ố.

Huy Ban mỉm cười và tự nghĩ: Bạch Liên cóc cần gì danh dự, nàng vẫn công khai ngoại tình, có đếm xỉa gì đến dư luận đâu. Ngoại tình trước mặt chồng, bất chấp cả Hòa Lạc, coi chàng chẳng ra gì.

– Anh dùng ly rượu mạnh cho hết lạnh nhé. Anh thích rượu gì?

– Chạy từ nhà đến đây, trong người nóng bừng chứ có lạnh gì đâu. Uống gì cũng được.

Nàng chạy vào lấy một chai uýt ky đưa ra rót mỗi người một ly nhỏ.

– Trời lạnh, cứ uống “sec” cho nóng người... càng nóng càng tốt. Rồi Bạch Liên ngồi xuống đối diện với Huy Ban và nâng ly rượu mời chàng.

– Tôi đến để nghe chị giải thích thêm

cho về giấc mộng đêm trước. Tôi chưa hiểu chị đoán mộng bằng phương pháp nào mà lại biết rõ đến như vậy? Suốt đêm qua, tôi cứ trần trọc suy nghĩ và cả ngày hôm nay... bực mình hết sức, không hiểu tại sao chị lại biết được cái tên “Đào Nguyên Trang” mà chính tôi cũng không nhớ ra được.

Nàng nghiêng đôi mắt đắm đuối nhìn Huy Ban tiếp liền một nụ cười đầy tình tứ... Rồi Bạch Liên thở thê:

– Em đã nói là “duyên trời” mà... Trời đưa chúng ta đến với nhau... cho anh gặp em trong giấc mộng... Tại “Đào Nguyên Trang” là nơi em chào đời và sống với cha mẹ cho đến tuổi lớn... Rồi Trời lại dắt anh tới căn nhà này để chúng ta gặp nhau thực sự mà không cần ai giới thiệu.

Mặt nàng dần dần ửng hồng, đôi mắt

mỗi lúc càng thêm đắm đuối, giọng nhỏ dần và kết thúc một cách nũng nịu:

– Có phải đúng là “duyên trời” không anh?

Huy Ban giả vờ kinh ngạc:

– Thật là kỳ dị!

Chàng cầm ly rượu uống cạn, rồi nói tiếp:

– Bây giờ, tôi mới thấy rõ sự huyền diệu của số mệnh đã... se duyên... đôi ta... Bạch Liên... Em...

Không thể tự chủ được nữa, Bạch Liên xích lại gần, ngã đầu vào vai Huy Ban. Chàng lặng lẽ tặng nàng một nụ hôn nồng nhiệt... Bên ngoài đông tố vẫn hoành hành dữ dội...

Trời vẫn mưa gió, sấm chớp... Sau cuộc điện đàm với Bảo Đình, Lan Anh trở vào phòng ngủ, cởi bỏ áo ngoài rồi bước sang phòng tắm. Nàng vẫn bồi hồi lo sợ một cái gì vô căn cứ.

Tối nào Lan Anh cũng tắm trước khi vào giường, tắm để dễ ngủ hơn. Hôm nay, mặc dầu bị ám ảnh bởi cảm tưởng trên, nàng cứ làm như thường lệ. Trong khi hai vòi nước nóng và lạnh tuông chảy vào thùng tắm, nàng đến trước tấm gương lớn để tự ngắm nghía và thấy sắc da mình hơi lợt lạt sau mấy tuần làm việc thâu đêm theo lệnh cấp trên. Rồi nàng rửa mặt, đánh răng...

Nước đã gần đầy bồn tắm, nàng nhún một bàn tay để thử nhiệt độ rồi bước vào nằm dai trong bồn nước.

Một phút sau, bỗng nhiên tất cả những đèn trong nhà đều tắt phụt cùng một lúc. Lan Anh giật nảy mình, tim đập mạnh... nhưng nàng tự trấn tĩnh được ngay và cho rằng có lẽ đây là do dây điện chạm nhau làm nổ cầu chì ngoài đường vì gió thổi mạnh. Tốt hơn cả là cứ tiếp tục tắm, biết đâu trong thời gian đó đèn lại sáng lên...

Nhưng vài phút sau, một tiếng động khẽ phát ra ở phòng bên, tiếp đến một tiếng lăn mình trên sàn nhà... như một thân người rớt từ trên cao xuống rồi lăn đi mấy vòng. Lan Anh sợ quá muốn kêu nhưng không ra tiếng. Nhưng rồi nàng lại thấy yên lặng bình thường như trước... và cho rằng có lẽ một cái bình hoặc chậu cây gì đó bị đổ xuống thảm vì thiếu thăng bằng...

Rồi nàng nghe thấy một tiếng êm êm nhẹ nhẹ lướt đi rất chậm chạp và dần dần tiến về phía phòng tắm. Lần này Lan Anh không nghi ngờ gì nữa, nàng thấy rõ là có kẻ lạ mặt lọt được vào nhà mình không biết tự bao giờ.

Nàng không thể tin rằng đây là một chuyện ma quỷ xuất hiện, nhưng là một người – nhất định trăm phần trăm như vậy, và không biết hẳn ta đã lọt vào đây bằng cách nào và ẩn kín trong xó nào trong khi nàng đi bật hết mọi đèn cho sáng khắp nhà. Ngay từ chập tối, nàng đã linh cảm thấy mối nguy và bồi hồi lo sợ. Và ngay lúc này nỗi sợ hãi ấy tăng lên tới cực độ.

Toàn thân nàng lạnh toát và hầu như hoàn toàn tê liệt mặc dù trước đó một vài giây nàng còn vẫy vùng trong bốn nước nóng.

Tiếng chân người lạ mặt đã tới gần bốn tấm, chỉ còn cách chừng vài ba bước. Tuy không nhìn thấy gì nhưng lúc đó tai nàng trở nên vô cùng minh mẫn nghe rõ được tiếng động rất nhỏ. Thấy hần đã tới gần sát, Lan Anh thốt ra được một câu:

– Ai đó?... Đến đây làm gì?

Bóng đen cố nín cười, nhưng nàng nghe rõ tiếng hần nén lại trong cổ họng. Lan Anh sợ cuống cuống tính nhảy ra khỏi bồn để chạy trốn, nhưng toàn thân nàng run lẩy bẩy vừa đứng lên đã mất thăng bằng và trượt ngã ngửa ra, đầu đập vào rìa bồn tắm. Nàng kêu lên một tiếng cuối cùng đau đớn và thảm thiết “Trời ơi!”, rồi im dần trong bóng đen tĩnh mịch.

Chương 8

hiếu Tá Diên Phi bước vào căn phòng Đại Tá Bảo Đình.

– Chào Đại tá. Tôi đến về vấn đề bàn ghế của Sở An ninh. Nhiều cái đã bị hư, cần phải thay thế, cả bàn ghế lẫn tủ... v...v... Xin Đại tá cho biết ý kiến.

Bảo Đình tỏ vẻ bức bối, quắc mắt nhìn Diên Phi.

– Hãy xếp việc ấy lại, chưa vội gì, mai

mốt sẽ giải quyết.

Huy Ban thấy có viên thư ký đứng đó, hiểu ý Hồ Anh muốn trì hoãn câu chuyện. Chàng liền kính cần trả lời:

– Vâng, để vài ngày nữa cũng được. Thôi, xin kính chào Đại tá.

Chàng để tay lên mũ, chào Hồ Anh rồi đi ra. Nhưng chưa tới cửa, Hồ Anh đã gọi lại:

– Thiếu Tá Diên Phi hãy ở lại đây một lát. Tôi có chút việc khác muốn nhờ ông, Hồ Anh đưa tay ra hiệu cho viên thư ký rút lui. Huy Ban đóng cửa lại, rồi trở vào kéo ghế ngồi. Hồ Anh lên tiếng bằng một giọng câu kính:

– Biết chuyện cô Lan Anh chết đêm qua chưa? Bọn ác ôn lại thắng mình thêm keo nữa.

Huy Ban bình thản trả lời:

– Nhưng chúng ta đã thành công trong phần chính yếu là buộc chúng phải hành động trở lại. Không bắt được tên sát nhân và để cho Lan Anh chết đó là vì nhân viên của ta tồi quá. Dù sao chúng đã bắt đầu tiến vào cửa bấy. Bây giờ xin anh cho biết chi tiết về vụ này.

– Bác sĩ Giang Điền đã tới khám nghiệm và kết luận rằng Lan Anh chết vì tai nạn, có lẽ nàng bị trượt chân trong bồn tắm và đập mạnh đầu vào rìa bồn rồi ngất đi. Trong lúc bất tỉnh, thân thể nàng chìm dần vào khối nước trong bồn tắm rồi bị chết đuối trong đó. Không tìm thấy một vết thương nào do bàn tay ngoại nhân. Và hai nhân viên Sở An ninh mai phục suốt đêm chung quanh nhà nàng, đều không thấy bóng ai ra vào...

– Họ ngồi rình như thế nào?

– Một người núp trong vườn căn nhà phía trước – đối diện với căn nhà của Lan Anh, người thứ hai núp ở khu vườn phía sau nhà. Sở dĩ tôi không dám cho họ mai phục ở sát cửa sau vì sợ dễ bị lộ bởi ánh trăng.

Huy Ban phì cười, đập tay lên bàn rồi nói:

– Hai tên chó chết! Tại sao không biết tùy cơ ứng biến mà cứ thi hành mệnh lệnh một cách mù quáng như vật. Đêm qua mưa lớn, trăng bị che lấp, trời tối đen như mực. Đúng cách xa như vậy thì nhìn sao thấy được quân gian luồng sát chân tường và bò sát đất. Nếu anh bảo chúng ngồi rình ở nhà anh như vậy một đêm mưa to gió lớn, tôi có thể lọt vào nhà để ám sát anh rồi thoát ra dễ dàng

như trở bàn tay mà chúng cũng chẳng thấy gì...

Hồ Anh đỏ mặt vì thấy lỗi đó không hoàn toàn do hai nhân viên.

– Phải thú nhận rằng một phần lỗi là tại tôi không dặn trước họ đề phòng nếu gặp trời mưa, trắng sẽ bị che lấp và đêm sẽ tối đen. Nhưng bọn nhân viên không thể nào tài giỏi và thông minh như anh được.

Huy Ban cười và hài hước:

– Ông “Trùm Mật vụ” của tôi ơi! Xin ông đừng quên rằng bọn gián điệp Nga-Xô đều được huấn luyện rất tinh vi. Bản lĩnh của chúng đạt tới mức độ siêu việt. Nhân viên “tép” của ta đối phó với chúng sao được. Từ nay anh nên thận trọng hơn chút nữa.

Rồi chàng đứng lên, tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài đường. Bên ngoài, trời đã gần trưa và nắng gay gắt. Các toán thợ đang sửa những mái nhà bị dông tố đêm trước làm hư hại. Nước mưa ứ đọng khắp nơi đang bốc lên ngọt ngào vì mang theo hơi đất và hơi lá cây mục.

Sau mấy phút yên lặng, Hồ Anh lên tiếng:

– Mười giờ đêm qua, Lan Anh còn gọi điện thoại cho tôi và cho biết nàng vừa tìm ra thứ hóa chất đã gây ra vụ nổ phòng thí nghiệm Y Tân. Nàng hẹn hôm nay sẽ thí nghiệm cho tôi coi để kiểm thực.

– Tôi cho là Lan Anh bị giết không phải vì nàng đã tìm ra hóa chất ấy. Nhà bác học nào cũng có thể làm được việc đó. Nhưng chúng phải giết Lan Anh vì

sợ nàng nhớ ra danh tính của tên đồng bọn đã đứng nói chuyện với Y Tân vào phút chót trước khi chàng rời khỏi phòng dạ hội... Vì chúng mình đã phao tin như vậy, nên chúng sợ mà phải hạ thủ trước... Phải giết Lan Anh để phòng hậu họa.

Hồ Anh suy nghĩ rồi gật gù nói tiếp:

– Bác sĩ Giang Điền nhất định xác nhận rằng nàng ngã bị thương nặng, bất tỉnh rồi chết đuối vì bị trượt chân ngã đập đầu vào mép bồn tắm. Hoàn toàn không có một vết thương nào khác.

– Nhưng ngoài yếu tố đó, anh đã điều tra gì thêm chưa? Có thu lượm được những chi tiết khả nghi nào không?

– Có chứ. Đã tới quan sát và làm biên bản đầy đủ. Nhưng tôi vẫn chưa tìm ra được manh mối...

– Những chi tiết ấy như thế nào?

– Hai nhân viên, Xuân Vi và Gia Ninh, mai phục tại đó tới 1 giờ khuya. Họ đều báo cáo, mỗi người trong một tờ trình riêng biệt rằng vào khoảng 10 giờ, Lan Anh bật hết mọi ngọn đèn trong biệt thự, rồi đi đóng chặt tất cả các cửa lớn nhỏ ở chung quanh nhà. Về phía Gia Ninh, vì đứng gần cửa phía sau, hắn đã thấy Lan Anh khóa cửa đó, tiếng chìa khóa xoay trong ổ rất rõ rệt. Sau đó, nàng còn đẩy thử xem cửa đã đóng thật vững chắc chưa. Nhưng sáng nay, khi tôi đến khám xét thì lại thấy cửa đó chỉ khép chặt khít lại mà thôi, và chìa vẫn nằm trong ổ ở phía trong nhà.

– Đúng rồi, tên sát nhân thông minh lắm. Hắn đợi gần sáng mới thoát ra khỏi nhà qua cửa đó. Sở dĩ hắn không đứng ngoài khóa cửa đó lại rồi mang chìa khóa

đi, mà hắn chỉ khép chặt cửa và để chìa khóa lại trong ổ ở phía trong như vậy là để bọn mình tưởng Lan Anh đã quên không khóa cửa đó và cái chết của nàng là bởi tai nạn rủi ro.

Hồ Anh gật gù tỏ vẻ đồng ý. Huy Ban hỏi thêm:

– Đèn trong nhà còn sáng y nguyên hay đã tắt?

– Chỉ có hai ngọn trong phòng ngủ và phòng tắm, đèn vẫn còn để sáng nguyên chưa tắt.

– Lại thêm một yếu tố để chứng minh rằng tên sát nhân đã rút cầu chì gốc cho tắt hết mọi ngọn đèn trong khi thi hành thủ đoạn. Rồi trước khi đi, lại đặt cầu chì trả lại cho đèn phòng ngủ và phòng tắm...

Ngừng một phút, rồi Huy Ban hỏi thêm:

– Anh có cho tìm dấu tay, chân trong nhà hay ngoài vườn không?

– Có, nhưng không tìm được dấu vết gì cả, có lẽ hắc đã dùng găng cao su. Còn những vết tích ngoài sân và vườn đều đã bị nước mưa làm tiêu tan hết vì trời mưa lớn cho mãi tới 5 giờ sáng.

– Anh kết luận thế nào?

– Về mặt pháp lý, dĩ nhiên là phải kết luận rằng đây là một tai nạn. Và anh chàng Hòa Lạc phải nằm tù.

Huy Ban đưa tay lên gáy gãi nhẹ và suy nghĩ, rồi chàng gật gù nói tiếp:

– Tên này cao tay lắm. Hắc giết ba nhà bác học ngoại hạng của ta rồi bắt

Hòa Lạc phải chịu tội. Đêm qua hắn lại lọt được vào nhà Lan Anh để giết nàng bằng cách gây cho nàng một tai nạn với tích chất rủi ro, rồi thoát ra ngoài êm như ru, không để lại một dấu vết nào. Và hắn dám hành động ngay trước mắt hai nhân viên của ta. Thủ đoạn tuyệt hảo! Thật tội nghiệp cho anh chàng Bảo Đình!

Hồ Anh nhún vai, đặt thêm câu hỏi:

– Còn Bạch Liên, đêm qua chị ta làm gì? Tôi cũng ngờ mụ ấy lắm... Có thể là...

Huy Ban cười rộ và im lặng nhìn Hồ Anh.

– Anh cười gì mà khoái trá vậy?

– Cười vì thấy anh ngờ rằng có lẽ Bạch Liên nhúng tay vào vụ này. Tôi có đủ yếu tố trăm phần trăm chắc chắn để chứng minh rằng từ 10 giờ đêm qua tới

6 giờ sáng nay nàng không bước chân ra khỏi nhà.

Hồ Anh trợn mắt chỉ vào mặt Huy Ban:

– À, anh đã bị «con bé» ấy bắt cóc suốt đêm... Anh đã bán linh hồn cho nó rồi à?

Huy Ban lại cười rộ và trả lời:

– Chẳng biết ai bán linh hồn cho ai! Bạch Liên tin rằng Trời đã đưa tôi lại cho nàng... Nàng coi số tử vi và đoán điềm giấc mộng... rồi tin chắc như vậy. Thế là nguyên một đêm qua, tôi bị “bắt cóc”.

Hai người cùng cười. Bỗng chuông điện thoại reo vang. Hồ Anh cầm ống nghe:

– A lô. Đây! Đại Tá Bảo Đình.

– Chào Đại tá. Đây, Kiều Dung tại Tổng Hành Dinh. Tôi được biết rằng, Đại tá đang nhờ cô Lan Anh nhớ lại tên người đứng nói chuyện với Y Tân vào phút chót, trước khi ông ta chạy về phòng thí nghiệm...

Hồ Anh vội ra hiệu cho Huy Ban đặt ống nghe phụ lên tai...

– Đúng thế, nhưng không may...

Bảo Đình ngừng ngay lại khi nói tới đó để dò xem Kiều Dung đã biết tin về cái chết của Lan Anh chưa. Nhưng nàng nói tiếp:

– Tôi có thể cho Đại tá biết tên những người đó. Và chính tôi cũng đứng cạnh Y Tân đúng vào lúc ông ta rời khỏi phòng dạ hội.

– Lúc đó chỉ có một mình cô với ông ta à?

– Không. Cả một nhóm. Để tôi nhớ kỹ lại trong 1 phút.

– Vâng. Tôi cũng phải sửa soạn ghi chép.

Bảo Đình đặt ống nghe xuống để lấy giấy bút. Một phút sau, cuộc đàm thoại lại tiếp tục:

– Bốn người tất cả: Đức Yên – thiên văn gia; Hòa Lạc – thiên văn gia; Hà Minh – vật lý gia, và tôi – Kiều Dung.

– Còn ai nữa không?

– Không. Tôi nhớ rõ lắm, chỉ có bốn người thôi.

– Y Tân đã nói gì trước khi bỏ đi? Hoặc có ai nói gì làm ông ta bỏ về không?

– Y Tần ra về một cách rất tự nhiên. Ông ta rất điềm tĩnh khi từ biệt chúng tôi: “Xin lỗi các bạn. Tôi có việc phải trở về phòng thí nghiệm”. Rồi bắt tay mọi người trước khi rời khỏi phòng dạ hội.

– Cô có nhớ được các vấn đề hay sự việc đã được nêu ra trong lúc nói chuyện không?

– Có chứ! Và vẫn nhớ đầy đủ tất cả. Chúng tôi nói về xe hơi vì Hà Minh vừa tậu một chiếc Ford “Thunderbird” và trước ngày dạ hội, anh chàng suýt bị nạn vì xe ấy trong lúc phóng quá nhanh trên xa lộ, chạy tới 180km/giờ và một bánh xe bị nổ. Hòa Lạc giải thích rằng loại ruột “Tubeless” không đủ sức chịu đựng những tốc độ quá lớn và khuyên Hà Minh nên dùng loại ruột xe khác nếu muốn chạy với tốc lực 150km/giờ. Rồi cả nhóm nhảy sang vấn đề vỏ xe đặc không

cần ruột, kẻ đồng ý, người phản đối, và chẳng đi đến kết luận nào cả. Tất cả các câu chuyện chỉ có thể thôi, không có gì hơn nữa.

– Cô có thể nhớ lại được từng câu nói của mỗi người không?

Kiều Dung vừa cười, vừa nói:

– Thưa Đại tá, nhớ được như vậy là “củ khô lăm lăm”. Vả lại câu chuyện về vỏ ruột xe lúc đó làm tôi phát ngấy, chẳng muốn nghe... Nếu cần, Đại tá cứ cho gọi mấy ông đó lại mà hỏi..., mấy ông bác học đều có trí nhớ kinh khủng, có lẽ họ chưa quên đâu.

– Thôi, biết như vậy cũng đủ rồi. Xin hết sức cảm ơn cô, và nếu cô có nhớ thêm được chi tiết nào nữa cũng xin cho biết.

– Vâng, nếu nhớ thêm được gì, tôi sẽ gọi điện thoại ngay. Xin kính chào Đại tá.

Hồ Anh vừa đặt máy xuống, Huy Ban hỏi ngay:

– Cô nào mà giọng nói như tiếng chim oanh hót vậy?

– Kiều Dung – phụ trách liên lạc với báo chí, cánh tay phải của “chủ soái”.

– Những điều cô ấy vừa cho biết đều rất có giá trị và cho ta thấy rằng bọn chúng che đậy rất giỏi. Trong câu chuyện Kiều Dung vừa kể, vẫn thấy có Hòa Lạc... không làm sao gạt được hẳn ra.

– Tức là ngay từ đầu, bọn chúng đã có chủ định dùng hẳn làm bình phong. Nhưng chưa chắc trong lúc đó Y Tân mới nảy ra ý kiến trở lại phòng thí ng-

hiệm. Có lẽ anh chàng đã có ý kiến đó từ một lúc trước, trong lúc chạy đi chào hỏi, chuyện trò với nhiều người khác trong phòng dạ hội...

Hồ Anh gật đầu:

– Như vậy tức là chúng ta vẫn đứng trong ngõ bí... trong cái vòng lẩn quẩn.

Huy Ban rút thuốc lá châm lửa hút một hơi dài, trầm ngâm một lát rồi nói với Hồ Anh:

– Tôi đã đọc lại mấy tập hồ sơ và nhận thấy có một điểm khá quan trọng mà chưa ai lưu ý tới.

Hồ Anh ngạc nhiên hỏi lại:

– Điểm nào?

– Ai đã gọi cho bà vợ Yên Lịch đi theo cuộc hành trình đó, hôm ông ta

mất tích? Họ phải gọi ra trước, rồi khi bà ta đồng ý đi theo con đường ngoằn ngoèo ấy để tới khu đồi thông bên bãi biển họ mới biết chắc chắn là xe của Sở An ninh đã bị nạn, và đồng thời phục sẵn người để bắt cóc Yên Lịch. Tên nào đã gợi ý cho Lê Lan rời bỏ xa lộ để đi vào con đường nhỏ ấy? Vì có gặp nhiều khúc ngoằn ngoèo, cái máy phun dầu mới có thể hoạt động được. Nếu xe cứ đi trên xa lộ thẳng tắp thì...

Hồ Anh cau mặt, gật đầu nhiều lần và tiếp lời Huy Ban:

– Đúng. Chưa ai nghĩ tới điểm ấy, chắc vẫn là tên đó... Hẳn gợi ý và che đậy giỏi tuyệt.

Hồ Anh chưa tin hẳn như vậy, chàng nói:

– Vì Lê Lan muốn chọc tức nhân viên Sở An ninh, muốn họ không chạy theo sau để cản trở cuộc “du dương” của đôi vợ chồng trẻ. Hồi ấy, bất cứ nhà bác học hay chuyên gia nào của Trung tâm cũng chơi khăm như vậy đối với xe An ninh mỗi khi họ ra khỏi trại vì bị xe này theo dõi ở phía sau.

Huy Ban giải thích thêm:

– Nhưng đừng quên rằng, nếu bọn gián điệp không biết rõ từ trước hành trình của Yên Lịch, cũng như của Y Tân, nhất là nếu chúng không lừa được họ vào một quãng đường rất ngoằn ngoèo thì chúng cũng không thể “hạ” được xe An ninh và cũng không biết mai phục ở chỗ nào để bắt cóc hai nhà bác học.

Chàng ngừng một phút để lấy thuốc lá, rồi nói tiếp:

– Đối với Y Văn, chúng gởi lá thư giả mạo và lấy Sơn la làm địa điểm cuối cùng cho cuộc hành trình. Nhưng đối với Yên Lịch, nhất định chúng phải phái người đến gợi ý trực tiếp hay gián tiếp cho Lê Lan nên đi đường nào để có thể “quạt ngã” được xe An ninh. Anh thấy chưa?

Tới đây, Hồ Anh mới hoàn toàn đồng ý. Chàng lấy cuốn niên giám điện thoại vừa tìm, vừa nói:

– Để coi số điện thoại của Lê Lan, hiện đang ở Nga my với cha mẹ nàng. Rồi Hồ Anh quay máy điện thoại liên lạc với tổng đài nhờ gọi tới thành phố Nga my. Trong khi chờ đợi, chàng nói tiếp:

– Hôm đó, chính bác sĩ Giang Điền là người gợi ý cho Yên Lịch đi hóng gió vào ngày Chủ nhật, vì đã từ lâu nhà bác học này không chịu đi đâu và bị đuối sức.

Huy Ban nói đùa:

– Như vậy phải bắt Giang Điền vì hắn là người đã gợi ý cho Yên Lịch.

– Bắt sao được! Giang Điền chỉ khuyến Yên Lịch đi hóng gió chứ ông ta có đề nghị một hành trình nào đâu. Nhưng có lẽ ông ta đã nhiều lần tới nhà Yên Lịch và nói câu chuyện đi hóng gió trước mặt một số người và một tên trong số đó đã lợi dụng cơ hội để gợi ý cho Lê Lan...

Chuông điện thoại reo, Hồ Anh cầm máy:

– Thưa Đại tá, đã liên lạc được với Nga My rồi.

Cuộc điện đàm với Lê Lan bắt đầu. Huy Ban cũng đặt một ống nghe bên tai.

– Chào bà Yên Lịch. Tôi là Đại Tá

Bảo Đình, người kế chân Mạc Kiên tại Trung tâm Pha tích. Chúng tôi đang nghiên cứu lại tập hồ sơ về vụ án của ông nhà ta... và cần biết thêm một số chi tiết chưa được ghi trong hồ sơ, xin bà làm ơn cho biết về điểm này: bà đã bỏ xa lộ và đi con đường nhỏ có nhiều khúc ngoằn ngoèo, với mục đích “quạt ngã” xe An ninh, ai đã chỉ vẽ cho bà việc đó?

– Vâng, đúng thế. Tôi đã đi vào đó... vì... Nhưng xin cho biết, tại sao Đại tá lại hỏi về điểm ấy?

– Điểm ấy vô cùng quan trọng vì chính do đấy mà ông Yên Lịch bị bắt cóc. Bà nhớ kỹ lại xem ai đã gợi ý cho bà cuộc hành trình hôm đó?

Lệ Lan chưa biết gì về những khám phá của Sở An ninh sau khi xảy ra các vụ mất tích và phá hoại. Nàng không hiểu

tại sao Sở An ninh lại chú trọng đến một điểm mà nàng chưa bao giờ lưu ý tới.

– Đại tá muốn biết như vậy là để tìm nã kẻ đã đổ dầu ra đường, sau khi chúng tôi đã đi qua đoạn đường ấy phải không?

Hồ Anh giả vờ đồng ý với nàng:

– Vâng, đúng thế. Xin bà nhớ lại xem trước lúc khởi hành và từ mấy ngày trước, ai đã tới gợi ý cho bà?

– Xin Đại tá đợi một lát, tôi gắng nhớ lại... Vâng, đúng vậy... hình như có người nói với tôi về con đường ấy... bảo rằng nó ngoằn ngoèo, khúc khuỷu, rất dễ “quật ngã” xe của Sở An ninh.

– Ai? Tên gì? Bà nhớ ra chưa?

– Y Văn. Đúng! Y Văn.

Thấy Lê Lan kể tên Y Văn, Hồ Anh cau mặt.

– Bà có chắc chắn là Y Văn không?

– Chắc chắn trăm phần trăm. Tôi nhớ rõ là chiều hôm trước, tức là chiều Thứ Bảy, tại Câu Lạc Bộ, chính anh ấy đã chỉ cho tôi con đường đó khi thấy tôi ngỏ ý ngày mai muốn đi hóng gió trên bờ biển và đồng thời muốn “quạt ngã” xe An ninh, có như vậy chúng tôi mới được tự do vì không bị ai dòm ngó. Anh Y Văn bảo tôi: “Nếu muốn quạt ngã bọn họ, chỉ cần đi vào con đường nhỏ và phóng hết tốc lực qua mấy khúc ngoằn ngoèo. Rồi anh ấy chỉ rõ cho tôi tất cả chi tiết về con đường ấy, những đoạn khó đi, ngã ba, ngã tư...v...v... trước khi tới đồi thông bên bãi biển”.

– Lúc đó, ngoài Y Văn, còn ai ngồi cùng bàn với ông bà không?

– Cả một “tiểu đội”: Giang Điền, Y Văn, anh chị Hòa Lạc, chị Y Tần, Kiều Dung, Phương Vinh...

– Phương Vinh là ai?

– Một nhà điện tử học, cũng thuộc đoàn bác học của Trung tâm Pha tích.

– Còn ai nữa không?

– Có lẽ còn một hai người nữa... để tôi nhớ lại và sẽ trả lời Đại tá trong một vài ngày. Ngoài ra, việc điều tra của Sở An ninh tiến hành tới đâu rồi?

Nghe nàng đổi giọng từ bình thản sang đau buồn, Hồ Anh tìm câu an ủi:

– Chúng tôi vẫn đang tiến hành, và đã có một vài tia sáng rồi... Sẽ báo cho

bà rõ khi có tin tức gì của ông nhà. Hết lòng cảm ơn bà về mấy chi tiết bà vừa cho biết. Chào bà và chúc bà mạnh giỏi luôn.

– Cảm ơn và kính chào Đại tá.

Hồ Anh đặt máy xuống và nói với Huy Ban:

– Chán quá! Vẫn là mấy nhân vật đó. Và lúc nào cũng thấy có mặt anh chàng rùa: Hòa Lạc.

– Anh thấy chưa! Đối thủ của chúng ta là một tên rất lợi hại, vô cùng khôn khéo. Không bao giờ hấn trực tiếp gợi ý, đề nghị hoặc thúc đẩy người khác. Trái lại, hấn tìm cách khai thác triệt để và tinh vi những sự việc, hành vi, lời nói...v...v... của kẻ khác. Tức là chỉ cần thu mình, yên lặng nhưng mắt hấn không ngừng

quan sát và tai luôn luôn nghe ngóng để chụp lấy cơ hội thuận tiện...

Hồ Anh gay gắt:

– Nhưng hắn là ai? Làm sao tóm cổ được hắn? Không lẽ chúng ta đành bó tay... Lan Anh chết rồi... Bây giờ ta làm gì? Chịu thua chúng à?...

Huy Ban không trả lời, trầm ngâm suy nghĩ một lát, bỗng nhiên mắt chàng bừng sáng, nét mặt cương nghị, rồi tuyên bố:

– Tôi tìm được một kế hoạch mới, nhưng táo bạo và rất nguy hiểm.

– Đưa chúng chất nổ đến tiêu hủy Trung tâm này à? Hay là hy sinh thêm vài ba chục nhân mạng nữa?

– Đâu đến nỗi thế. Nguy hiểm cho

một vài người thôi... và cho chính tôi trước hết. Nhưng phải về Trung ương bàn kỹ với “chủ tướng” Sĩ Minh và phải được ông chấp thuận rồi mới thi hành.

– Tôi vẫn không hiểu anh định làm gì?

– Lần này tôi sẽ tình nguyện làm mồi để nhử bọn chúng. Dĩ nhiên chúng sẽ phải đối phó như khi ta dùng Lan Anh làm mồi, nhưng lần này chúng sẽ gặp tôi, chứ không gặp một phụ nữ yếu đuối như lần trước... Anh sẽ phải cực nhọc hơn chút nữa nhưng tôi sẽ phải đương đầu với cái chết... Một sống hai chết, có thể mới phá nổi bọn chúng. Anh thấy chưa?

Hồ Anh gật gù trả lời:

– Hiểu đại cương... nhưng vẫn chưa rõ các chi tiết của kế hoạch.

Huy Ban cười và tiếp lời:

– Bí mật nhà nghề, không thể tiết lộ được! Đợi tôi lên Hoa Thịnh Đốn thảo luận... rồi khi trở về anh sẽ rõ tất cả.

Chương 9

Sáng nay Trung Tướng Sĩ Minh tới văn phòng thật sớm vì từ chiều Thứ Bảy ông đã nhận được mật điện từ Trung tâm Pha tích. Sau khi biệt phái Hồ Anh và Huy Ban về đó, vì giám đốc cơ quan Tình báo Trung ương vẫn theo dõi sát những biến chuyển tại Pha tích và luôn luôn tỏ vẻ lo ngại nhất là từ hôm được tin nữ hóa học gia Lan Anh bị ám hại. Nét mặt ông luôn cau có, bực bội.

Chàng Ba (Huy Ban) bước vào, lên tiếng chào:

– Kính chào Trung tướng. Lâu nay sức khỏe Trung tướng ra sao?

Sĩ Minh cảm ơn, rồi đi ngay vào vấn đề chính yếu:

– Mạc Tư Khoa vừa loan tin rằng họ đã chuẩn bị xong mọi thứ: hành tinh nhân tạo của họ sắp sửa phóng lên quỹ đạo. Chắc họ không bịp đâu, vì đây là một bản tin chính thức loan báo cho toàn thế giới biết.

Chàng Ba thở dài tức tối:

– Vâng, tôi đã đọc bản tin ấy. Bây giờ thì chắc chắn chúng ta không thể đi trước được họ vì mấy nhà bác học đầu não của chúng ta đã bị bọn tay chân của họ thủ tiêu mất rồi. Nếu còn ba nhà bác học ấy

thì nay chúng ta cũng đã sẵn sàng như họ. Tất cả đều do tên gốc Mạc Kiên, đã dốt lại còn kiêu.

– Thôi đừng nhắc tới chuyện ấy nữa. Bây giờ chúng ta phải triệt để bảo vệ những nhà bác học còn lại và canh chừng Trung tâm Pha tích thật gắt gao...

– Tôi chắc rằng chúng không cần bắt cóc thêm người nào nữa, vì chúng đã nhằm vào ba tay đầu não và chúng đã thành công rồi. Bây giờ ta phải tìm ra ba nhà bác học đại tài như ba tay đó, để thay thế họ... Và phải tìm ra thật sớm để có thể tiếp tục công cuộc. Sau đó phải thúc đẩy thật mạnh, hết tốc độ... có thể mới đuổi kịp được Nga-Xô. Có tìm được mấy tay tổ «siêu hạng» thì bọn gián điệp Nga mới hoạt động trở lại, và lúc đó ta mới bủa lưới chụp bọn chúng được.

– Anh có chắc như vậy không?

– Thưa Trung tướng, nhất định như vậy. Vì Mạc Tử Khoa muốn độc quyền việc chế tạo và phóng hánh tinh nhân tạo. Họ không chịu để cho Hoa Kỳ thực hiện được việc này.

Tướng Sĩ Minh trình bày sau khi nghe Huy Ban trình bày, nhưng ông vẫn chưa hiểu ý định của chàng.

– Mất ba nhà bác học siêu hạng mà chưa tìm ra vết tích, nay lại định tìm người thay thế, tìm đâu ra và ai dám đến Pha tích nữa nếu họ không được hoàn toàn bảo đảm?

Ngừng một lúc rồi ông nói tiếp:

– Không biết chúng đã thủ tiêu Yên Lịch, Y Văn và Y Tân chưa? Nếu thủ tiêu rồi thì chúng làm cách nào mà êm

ru được như vậy? Hay chúng đã đưa họ sang Liên Xô?

– Thừa Trung tướng, theo ý tôi thì ba nhà bác học đã bị thủ tiêu rồi. Vì hiện Nga – Xô hiện giờ có dư khoa học gia, nguyên tử và thám hiểm không gian, họ không cần sang đây cướp người của ta mang về mà chỉ cần triệt hạ các đầu não của ta trong ngành khoa học để ta không tài nào đuổi kịp được họ.

– Nhưng tại sao họ lại giết Lan Anh? Cô ta có phải là một nhà bác học siêu hạng đâu?

Huy Ban giải thích ra ngay:

– Cô ta bị giết vì lý do khác. Hôm nay tôi về gặp Trung tướng chính là về việc đó. Hồ Anh và tôi đã dùng Lan Anh làm mồi để nhử bọn chúng vào bẫy, nhưng

không ngờ đêm hôm ấy trời mưa gió lớn giúp chúng hành động dễ dàng mà hai nhân viên của ta phục tại đó lại kém... thủ đoạn. Bởi vậy tên sát nhân đã thoát êm.

Tướng Sĩ Minh thở dài bực bội, vài phút sau ông lại hỏi:

– Chàng Ba về đây chỉ vì cái chết của Lan Anh thôi à?

– Thưa, đó chỉ là việc phụ. Còn vấn đề chính yếu quan trọng hơn nhiều.

Trung tướng quắc mắt nhìn Huy Ban đợi chàng trình bày:

– Anh định làm gì bây giờ? Đã có kế hoạch chưa?

– Thưa, lần này phải liều mạng mới có thể tìm ra bọn chúng. Bản lãnh chúng

cao cường lắm, nhân viên thường của ta không làm gì nổi chúng đâu. Phải dùng quỷ kế để bắt chúng phải lộ mặt...

– Tôi vẫn chưa hiểu anh định hành động thế nào?

– Bây giờ chúng ta phải đưa ra một nhà bác học trứ danh để làm mối nhử bọn chúng – người đó sẽ trở thành một anh hùng hoặc một... nạn nhân, tùy theo sự thắng bại của ta trong keo này...

– Tìm đâu ra một con người như vậy? Khó lắm!

Huy Ban mỉm cười, trả lời:

– Thưa, có sẵn rồi, xin Trung tướng đừng ngại. Chỉ cần Trung tướng chấp nhận cho tôi thi hành kế hoạch đó.

Tướng Sĩ Minh vô cùng ngạc nhiên, quắc mắt hỏi:

– Anh định đùa với tôi đấy à? Đào đâu ra một nhà bác học siêu hạng như vậy?

Huy Ban điềm tĩnh trả lời:

– Đâu có dám đùa với một câu chuyện tày trời... quốc gia đại sự.

– Có lẽ anh đã tìm được một nhà bác học đại tài nhưng vẫn mai danh ẩn tích nên chưa ai biết tên tuổi?

– Thưa không... Vì phải là một khoa học gia lừng lẫy tiếng tăm thì Liên Xô mới sợ và hạ lệnh cho bọn gián điệp của họ tìm cách bắt cóc để bí mật đưa về bên đó. Còn đám người chưa có tên tuổi thì họ không cần lưu ý tới dù họ có tài giỏi đến đâu.

– Vị đó là ai? Anh đã tìm được ở đâu?

– Thưa, nhà Vật lý học Lý Đan – người nước Đức.

Một lần nữa Tướng Sĩ Minh lại ngạc nhiên, quắc mắt lên:

– Anh lại nói giống... Ông ta tử nạn trên đường Luân Đôn – Oslo vì máy bay rớt xuống Bắc Hải hồi tháng trước mà?

– Vâng, đúng thế. Nhưng tôi đã đọc tập hồ sơ việc này do Sở Tình báo Anh quốc ngầm chuyển cho chúng ta. Máy bay có rớt xuống biển thật, nhưng chẳng có làm chứng cứ... Người ta chỉ ước đoán và tin chắc như vậy mà thôi, vì chiếc phi cơ chở ông ta bay qua Bắc Hải và mất tích tại đó, nhưng người ta chưa thu lượm được vết tích nào trên mặt biển...

– Như vậy... anh làm thế nào mà tìm ra được ông Lý Đan?

– Ông ấy chết rồi... nhưng bây giờ ta phao lên rằng Hoa Kỳ đã mời được ông ta về Pha tích trước ngày xảy ra tai nạn máy bay. Hôm đó chỉ là một người bà con của ông đi thể chân trên chuyến phi cơ và tử nạn. Hiện ông đang đứng điều khiển Chương trình Thám hiểm Không gian của Hoa Kỳ...

– Nhưng lấy đâu ra Lý Đan, vì chúng sẽ dò xét, và nếu không thấy con người ông ta bằng xương, bằng thịt?

Huy Ban mỉm cười trả lời:

– Thưa, tôi sẽ đóng vai Lý Đan, sẽ ngụy trang và thay hình đổi dạng biến thành Lý Đan để đánh lừa chúng.

Tướng Sĩ Minh tỏ vẻ ngần ngại:

– Phải có đủ dữ liệu về diện mạo, hình dáng và điệu bộ của ông ta. Việc

này đâu có dễ! Anh đừng quên rằng, hồi nhà bác học Lý Đan chạy sang Luân Đôn lánh nạn độc tài Hít le, bom bay V2 đã nổ sát bên nhà làm cho hai chân của ông ta đều bị tê liệt hoàn toàn, tai và mắt đều hỏng. Ông ta đã trở thành một phế nhân đui, què, mù, điếc... nhưng trí óc vẫn minh mẫn và hai tay vẫn nguyên vẹn, bởi vậy ông ta vẫn suy nghĩ và viết lách được.

– Thưa, tôi đã sưu tầm đầy đủ hình ảnh về ông ta, và có thể ngụy trang được. Chỉ cần vài ba ngày để nghiên cứu cách ngụy trang và tập dượt các điệu bộ, cử chỉ...v...v.. Tôi sẽ ngồi trên một xe phế nhân, sẽ không nói gì với ai, sẽ có một bà “vợ” giống hệt như Lý Đan phu nhân để săn sóc, đỡ đần và thông ngôn... vì tôi sẽ vừa đui què, vừa mù điếc... Người đàn bà đó phải rất tinh khôn, nhanh nhẹn

và cũng thông thạo môn ngựa trang... vì hàng ngày tôi phải đổi lốt nhiều lần lúc là Thiếu Tá Diên Phi, lúc là nhà bác học Lý Đan.

Tướng Sĩ Minh phì cười:

– Được lắm! Nhưng bọn chúng rất tinh khôn, chưa chắc anh đã bịp được. Phải suy nghĩ cho thật kỹ, đừng để bị «lột mặt nạ» thì nguy đấy.

Huy Ban tỏ vẻ khó chịu.

– Trung tướng quá cẩn thận, cho tới nay tôi chưa bao giờ bị kẻ địch “lột mặt nạ”, trái lại, đã nhiều lần “lột mặt nạ” chúng.

Tướng Sĩ Minh vẫn chưa thỏa mãn, ông hỏi tiếp:

– Nhưng tôi không hiểu tại sao anh lại lựa chọn ông Lý Đan (Leeder)? Còn nhiều nhà bác học tên tuổi khác vẫn còn sống mà ta có thể mời sang Hoa Kỳ miễn là họ được hậu đãi và trọng vọng...

– Sở dĩ tôi không cho các nhà bác học khác là vì Liên xô đã có đủ người tài giỏi như họ. Còn Lý Đan, ông là người đã tìm ra phương pháp biến đổi điện từ lực thành cơ động lực để tạo ra một môi trường luân hành. Đó là nguyên lý vận hành các “đĩa bay”. Liên xô đã tìm mọi cách để mời ông sang Mạc Tư Khoa trước ngày ông bị tử nạn...

– Nhưng đâu phải chỉ có ông ta mới là nhà bác học gia đã khám phá ra nguyên lý ấy. Bên Nga – ông Vê Li Cơ (Velikosky) cũng đã tìm được nguyên lý ấy rồi mà?

– Thừa Trung tướng, tìm ra được nguyên lý là một chuyện, nguyên lý chỉ là lý thuyết, nhưng áp dụng cụ thể nguyên lý lại là chuyện khác. Tôi muốn nói rằng, Lý Đan đã tìm được phương pháp áp dụng nguyên lý trên trong việc phi hành không gian, tức là chế tạo “đĩa bay”. Nếu hoàn thành được, “đĩa bay” chúng ta có thể tung hoành trong vũ trụ không cần tới các loại siêu hỏa tiễn và hành tinh nhân tạo nữa. Vài tuần trước khi bị nạn, Lý Đan đã chế tạo được cái máy biến một làn sóng điện từ 3cm thành một môi trường luân hành làm cho cái máy di động được, và có nhiều nhà bác học đã chứng kiến cuộc thí nghiệm đó...

Nét mặt Tướng Sĩ Minh trở nên tươi vui. Ông sung sướng mỉm cười.

– Sáng kiến tuyệt hảo! Liên xô sẽ tìm mọi cách để cướp cho được nhà bác học

Lý Đan của Trung tâm Pha tích.

Huy Ban tiếp lời:

– Vâng. Bọn chúng sẽ không thủ tiêu nữa mà sẽ phải bắt cóc Lý Đan
– “nhà bác học mù”... tức là bắt cóc chính thằng tôi đây.

Tướng Sĩ Minh yên lặng một lúc rồi kết thúc câu chuyện:

– Tôi hoàn toàn chấp thuận đề nghị ấy. Nhưng trước khi bắt tay vào việc, yêu cầu anh thảo một bản kế hoạch ghi đầy đủ các chi tiết về chương trình, diễn tiến nhân sự, phương tiện...v...v.. Hai, ba tuần nữa mới khởi sự cũng kịp.

Huy Ban đứng lên cáo biệt “chủ tướng” và hẹn sẽ trở lại đệ trình bản kế hoạch trước khi trở về Pha Tích.

Chương 10

Chập tối ngày Thứ Bảy 21 tháng 7, sau bữa ăn tại Câu Lạc Bộ Sĩ Quan, Huy Ban nài có nhức đầu để từ biệt các bạn. Chàng muốn trở về nhà thật sớm để nghiên cứu và thực hiện kế hoạch “Tủ Lạnh”, tức là kế hoạch chàng đã đệ trình và thảo luận với Tướng Sĩ Minh tuần trước tại Hoa Thịnh Đốn. Ngay khi về tới Pha tích, chàng đã biết tin Hòa Lạc vừa được tự do tạm. Chàng hiểu rằng Hồ Anh đã làm như vậy vì

biết chắc rằng Hòa Lạc thực sự vô tội, bên ngoài chàng vẫn bị coi là một thủ phạm trong các vụ bắt cóc trước đây. Hòa Lạc đã trở về làm việc tại phòng thiên văn, nhưng đồng thời cũng không quên đệ đơn lên tòa án để xin ly dị với Bạch Liên. Ngay chiều ngày Hòa Lạc trở về, Bạch Liên đã cãi lộn với chồng rồi bỏ đi khỏi Trung tâm, nàng mượn phòng ở Thị trấn Pha tích để ở riêng (Thị trấn cách Trung tâm 4km). Trong thời gian Huy Ban đi vắng, Hồ Anh đã cho điều tra kỹ về lý lịch của Bạch Liên nhưng không thấy gì khả nghi cả.

Huy Ban vừa đi, vừa miên man suy nghĩ về kế hoạch “Tủ Lạnh”. Chàng thấy rằng cần phải sắp xếp cách nào để có thể vừa là Thiếu tá, vừa là “nhà bác học mù”, lúc ở căn nhà của Diên Phi, lúc nhẩy qua căn nhà của Lý Đan giả mạo mà không bị

ai trông thấy. Muốn được như vậy, chàng phải cho dựng ngay trong đầu tuần tới hai căn nhà tiền chế sát vách nhau và đặt một lối đi bí mật để có thể qua lại giữa hai nhà. Một căn dành cho Thiếu Tá Diên Phi, căn thứ hai dành cho vợ chồng nhà bác học Lý Đan.

Đi được một quãng, Huy Ban lại không muốn về nhà vì chàng nghĩ tới Bạch Liên và muốn gặp lại nàng, nhưng chàng vẫn phải qua nhà để lấy xe, rồi qua Sở An ninh để lấy giấy phép để ra khỏi trại.

Đêm ấy trăng sáng tỏ như ban ngày. Huy Ban vừa lái xe, vừa nghĩ đến hai vụ bắt cóc Yên Lịch và Y Văn, họ đều bị mấy tích vào ngày Chủ nhật thứ nhì trong tháng, tức là những hôm không trăng, trời tối đen, giúp bọn sát nhân hành

động dễ dàng hơn... nhưng chàng lại đặt thêm câu hỏi:

– Yên Lịch có bị bắt cóc vào lúc đêm tối đâu? Tại sao cả ba đều đúng vào ngày Chủ nhật thứ nhì?

Không bao lâu đã tới ngoại ô Pha tích. Chàng lái xe hết rẽ sang tay phải, rồi rẽ sang tay trái ở mỗi ngã tư, chạy lung tung như vậy một hồi lâu với ý định đánh lạc hướng những xe nào theo dõi mình. Sau cùng Huy Ban dừng xe trong một đường hẻm thiếu ánh sáng, rồi lững thững đi bộ tới chỗ Bạch Liên đang tạm trú. Nàng thuê phòng trong một ngôi nhà năm tầng, nhưng căn lầu trên đều quay mặt ra biển.

Tới phòng Bạch Liên, chàng lấy chìa khóa riêng để mở cửa. Chìa khóa này do Bạch Liên gửi cho chàng khi nàng rời bỏ

Trung tâm trong lúc chàng đi Hoa Thịnh Đốn, vì nàng không muốn cho những người ở các căn phòng gần đó biết chuyện giao du thân mật giữa nàng và Huy Ban.

Căn phòng tối đen, chàng dùng diêm soi sáng tìm chỗ bật đèn. Khi đèn đã sáng, Huy Ban đóng cửa ngoài, rồi tới “sa lông” ngồi phịch xuống và đưa mắt quan sát.

Căn phòng còn gồm thêm buồng tắm và một bếp bàn xinh xắn. Tất cả đều sạch bóng và rất thú vị. Chàng phỏng đoán là tối nay Bạch Liên đều ăn cơm ngoài phố, rồi đi xi nê... có lẽ vì thế nàng về muộn.

Huy Ban đứng dậy đến mở tủ lạnh, sửa soạn một ly uyết ky pha sô đa, rồi trở về ghế bành ngồi uống một mình.

Trong khi chờ đợi, chàng thấy trên

bàn có một tờ báo khổ nhỏ, cầm lên coi mới thấy là tờ “Pha Tích Tân văn” – tuần báo của địa phương này. Lần giở từng trang và đọc các “tít” lớn nhỏ, bỗng Huy Ban lưu ý tới một bài báo có tính cách kỳ dị:

“Một du khách lái xe đi chơi trong vùng và bị lạc đường, xe chạy lẩn quẩn trong khu đồng quê cho đến 11 giờ đêm thì bị hỏng máy khi tới cạnh một nghĩa trang. Ông ta đành phải nằm ngủ trong xe chờ sáng sớm hôm sau sẽ tìm xe khác trở về Pha Tích tìm thợ máy đến sửa chữa. Nhưng vào khoảng 2 giờ đêm ông ta bừng tỉnh dậy vì tiếng máy của một xe khác tiến về phía nghĩa trang và dừng lại ngay chỗ cổng lớn cách xe ông chừng gần trăm thước. Vì trong người quá mệt nên ông ta cứ nằm lì trong xe chẳng buồn chạy ra gọi họ tới giúp... Đêm đó, trời tối

như mực, bởi vậy toán người trong xe kia không nhìn thấy xe của ông ta. Chiếc xe kia là một xe vận tải cỡ nhỏ, bùng kín mít. Họ xuống xe rồi lôi ra một cái thùng dài tương tự như cái áo quan.

Cả bọn khiêng thùng ấy vào nghĩa trang. Ông ta hơi lo ngại và nằm rất yên lặng và không dám cử động, không biết họ vào đó làm gì mà hơn một giờ sau mới trở ra tay không, rồi lên xe đi mất dạng... Sáng hôm sau, ông ta trở về Pha tích và báo Sở Cảnh sát biết sự việc trên. Rồi ông trở lại nghĩa trang cùng với hai điều tra viên. Lúc đó ông mới biết đó là nghĩa trang “Vĩnh Phúc”, một nghĩa trang của tư gia nhưng đã bỏ hoang phế đã gần ba chục năm nay. Cuộc lục soát không mang lại kết quả nào vì tất cả các ngôi mộ đều còn nguyên vẹn và không tìm thấy một vết tích khả nghi nào. Sau

đó nhân viên Cảnh sát đã kết luận rằng, ông đã báo cáo như vậy sau một cơn mê hoảng vì đã phải ngủ bên nghĩa địa, hoặc vì đã tưởng tượng ra như trong lúc say rượu. Họ còn đi dò hỏi thêm trong khu vực kế cận và được dân chúng cho biết rằng hình như tối hôm trước họ có trông thấy một người say rượu lái xe chạy loạn xạ... có lẽ chính là ông ta...

Số báo này phát hành ngày 13 tháng 6 và tác giả bài đó viết rằng sự việc trên đã xảy ra ngay tối thứ bảy rạng ngày chủ nhật tiếp cận, tức là tối ngày 10, rạng ngày 11 tháng 6. Huy Ban giật mình vì chàng chợt nhớ ra rằng Y Văn mất tích đúng vào đêm ấy và địa điểm tìm được chiếc De Soto của ông ta cũng chỉ cách nghĩa trang “Vĩnh Phúc” chừng 30 đến 35 cây số mà thôi. Chàng bóp trán suy nghĩ chừng năm phút và nhận thấy rằng

tác giả bài báo đã nói thật, một sự thật trọng đại mà nhân viên Cảnh sát không chịu lưu ý tới. Vì có trực giác mạnh nên chàng tin chắc rằng nghĩa trang này là sào huyệt hoặc là nơi cất giấu tài liệu của một bọn cường đạo hay một bọn gián điệp nào đó... và biết đâu chẳng là bọn gián điệp Nga?

Nghĩ tới đó, Huy Ban nhất định đi coi nghĩa trang “Vĩnh Phúc” ngay sau khi uống hết ly rượu và viết mấy chữ để lại cho Bạch Liên biết là chàng tới thăm trong lúc nàng đi vắng.

✱

Mười phút sau, xe Chàng Ba đã lướt phóng trên con đường nhỏ dẫn tới nghĩa trang hoang phế và định ninh rằng

chuyến này nhất định phải tìm được vết tích của phe địch... vì chàng đoán được rằng bọn chúng đã bí mật dùng nghĩa trang này để chôn giấu thi thể những người đã bị thủ tiêu, lấy hết hài cốt trong những ngôi mộ cũ rồi nhét xác nạn nhân vào đó. Như vậy không ai có thể tìm ra được, nhất là nghĩa trang này lại là một nơi hoang phế chẳng bao giờ có ai lui tới.

Huy Ban chưa bao giờ đi theo đường này nên hơi bối ngỡ, tới mỗi ngã tư lại phải mở địa đồ ra coi. Không may, chàng chỉ mang theo một bản lộ trình tổng quát, không ghi địa điểm nghĩa trang. Vì thế Huy Ban phải ba lần dừng xe, vào những căn nhà bên đường để hỏi thêm chi tiết. Tuy phải đi lâu hơn, nhưng chắc chắn không bị lạc đường.

Gần 12 giờ khuya, Huy Ban đậu xe trước một cổng đá rêu phong mà hai

cánh cửa sắt han rỉ đã cong queo, xiêu vẹo... Chiếu đèn pin vào tấm bảng, hai chữ “Vĩnh Phúc” vẫn còn rõ rệt. Chung quanh đều là tường xây, nhiều chỗ đã bị sập và các loại cây leo bao phủ dày đặc. Bởi vậy thoát đầu chàng tưởng là bức hàng rào cây.

Quan sát qua loa rồi chàng lái xe tới một lùm cây gần bờ tường cách đó chừng 200 thước và cho xe ẩn kín...

Trở lại cổng nghĩa trang, tay cầm đèn soi lối đi, Huy Ban lững thững đi vào phía trong. Những cây cổ thụ trồng hai bên đường cành lá um tùm che lấp ánh trăng làm cho chàng có cảm tưởng đang đi dưới một đường hầm mà các thân cây là những cây cột cao vút, tạo thành một cảnh tượng kỳ ảo và ghê rợn, cuối đường là khu mồ mả rêu cỏ bao trùm, lác đác xen lẫn bụi rậm. Các nóc mồ và thập giá

nhiều cái đã gãy, nhiều mảnh tường xiêu vẹo nhô lên rõ rệt dưới ánh trăng. Cây cỏ và côn trùng rên rĩ khóc than theo tiếng gió âm u...

Huy Ban tự nhiên thấy rợn người. Chàng bỏ đèn pin vào túi quần rồi rút cây súng sáu cầm chặt trong tay phải, lăm lăm sẵn sàng nhả đạn... Nhẹ nhàng êm bước trên lối đi, quan sát một lượt tất cả các ngõ ngách trong nghĩa trang.

Chữ khắc trên bia đá đều đã phai mờ trước các mộ phần, nhưng trái lại trên những tấm bảng đồng chữ khắc còn khá rõ: tên người quá cố, ngày tháng...v...v.. Huy Ban chỉ đi lướt qua chứ không ngừng lại đọc các bia và bảng. Hơn mười lăm phút rồi chàng cũng chưa đi coi được là bao, mới được chừng khoảng một phần ba nghĩa trang. Lúc đó chàng mới thấy đây là khu đất rộng lớn, phải có nhiều

thì giờ và vào lúc ban ngày mới có thể đi quan sát tường tận các ngôi mộ được. Vì thế mà hồi tháng trước, hai nhân viên cảnh sát đã phải nản chí, họ chỉ quan sát sơ sài rồi trở về làm báo cáo đổ lỗi cho người du khách ngủ đêm tại đó cho rằng ông ta đã mê ngủ và say rượu...

Trong khi dừng chân suy nghĩ bỗng nhiên Huy Ban thấy một luồng ánh sáng màu vàng chiếu ra từ ngôi đình cách chỗ chàng chừng năm chục thước, rồi có tiếng người thì thảo và ánh sáng tắt phụt ngay.

Chàng ngồi thụp xuống ẩn mình sau một tấm bia có cây leo bao phủ, chăm chú nhìn về phía trước mặt và thấy hai người bước ra khỏi đó. Họ đi rất êm và nói nhỏ với nhau những gì không nghe rõ. Chàng đoán ngay rằng đây là bọn người mà người du khách lạc đường đã

nhìn thấy hồi tháng sáu. Là bọn cường đạo tới chôn giấu của cải đã trộm cướp hay là bọn gián điệp tới chôn giấu xác người?

Vì chưa biết rõ chúng thuộc loại nào nên mặc dù tay cầm súng, Huy Ban đành ngồi im nhìn hai bóng đen thoát ra khỏi nghĩa trang và tiếc rằng không dẫn thêm một nhân viên đi theo mình để tiện bề đối phó.

Mấy phút sau có tiếng động cơ rú lên, tiếp đến là tiếng xe hơi chuyển bánh ở phía bên ngoài cổng, xe đó dần dần chạy xa rồi mất hút trong đêm tối. Huy Ban tự hỏi không biết chúng đã giấu kín chiếc xe đó ở đâu mà chàng không nhìn thấy khi tới nghĩa trang?

Không bỏ phí giây phút nào, Huy Ban bước tới ngôi đình để coi xem hai

người bí mật kia đã tới đó làm gì. Tới cửa, chàng thấy một tấm bảng đồng lớn khắc ba chữ “Lộc Di Tộc” treo gần sát nóc. Chính giữa là một bàn thờ đồ nát, những cốt vòng hoa cườm đã han rỉ và những mảnh vỡ đồ sứ nằm ngổn ngang...

Huy Ban chiếu đèn và đi vòng ra sau bàn thờ, một cửa hầm lộ ra nằm ngay phía dưới bàn thờ. Chàng lần theo bậc đi xuống một cách thận trọng, một tay chiếu đèn, một tay chĩa súng đã lên đạn sẵn.

Hết bậc thêm, tới một con đường hẹp dẫn tới một cái sân hình tròn mà xung quanh là những lỗ hồng đào trên tường, ăn sâu vào trong nền đất, tất cả trông hết như những ngăn lỗ đều đặn, liền nhau và nổi trong một tổ ong. Chỉ có chín lỗ bỏ trống, còn những lỗ kia đều bịt kín vì hầm này cũng là một bộ phận của nghĩa

trang, các lỗ đều là phần mộ của người quá cố. Huy Ban đếm được tên của mười một người khác cũng thuộc dòng họ Lộc Di trên những lỗ đã bịt kín. Rồi chàng soi đèn nhìn kỹ vào phía trong những lỗ bỏ trống nhưng không thấy gì ngoài những màn nhện và cát bụi. Quan sát mọi nơi: dưới chân, trên trần và trên tường cũng không tìm ra một vết khả nghi nào.

Huy Ban đứng suy nghĩ, chàng tự hỏi: bọn ấy đến đây làm gì trong đêm khuya nếu không có việc gì bí mật? Nhất định phải có lý do quan trọng. Chúng xuống hầm này là để chôn giấu một cái gì, nếu chưa tìm ra chỗ chôn giấu đó chính vì chàng chưa quan sát tỉ mỉ và tường tận mà thôi. Và chợt nhớ ra ban nãy mới nhìn sơ qua mấy tấm bảng đá trên những cửa lỗ đã bịt kín khắc tên người quá cố an nghỉ giấc ngàn thu trong đó, chàng liền soi đèn

vào từng căn và thấy một điểm khả nghi ở tấm bảng cuối cùng, tức là ngôi mộ của người sau chót trong họ Lộc Di an táng dưới hầm này. Tấm bảng này tuy đã cũ kỹ nhưng vết gấn ở xung quanh rõ rệt là còn mới, vết gấn này rất nhỏ, phải nhìn thật kỹ mới nhận ra được. Chàng chiếu đèn xuống dưới chân, cúi nhìn xuống và tìm được mấy mẫu xi măng còn ướt.

Huy Ban lại nhìn vào tấm bảng đá vừa đưa móng tay cạo cạnh xi măng thì thấy còn ướt mềm. Biết rằng chúng vừa đục cửa ngôi mộ này ra để giấu một cái gì trong đó, chàng liền rút dao thủ thân lúc nào cũng mang theo trong túi, lấy mũi dao nạy tấm bảng. Vì xi măng còn ướt nên tấm đá này bật tung ra ngay, chàng cầm tấm bảng, cúi đặt xuống chân rồi đứng nhìn cổ áo quan bằng gỗ đã lộ ra rõ rệt. Huy Ban tự hỏi: bọn chúng đã giấu

cái gì trong chiếc quan tài này? Của cải hay tài liệu? Chàng nghĩ rằng vi phạm mồ mả của người khác là một tội ác, bọn người bí mật này đã cả gan làm việc đó nhưng chàng không thể tiếp tục làm như vậy. Tốt hơn hết là hãy gắn lại tấm bia đá, rồi về báo cho Sở Cảnh sát biết và đưa họ tới khám nghiệm. Từ bây giờ đến sáng mai, chắc bọn chúng không trở lại nữa đâu, vì chúng tin rằng không thể có ai biết được việc chôn giấu bí mật này.

Sau khi đã suy nghĩ như trên, Huy Ban cầm tấm đá đưa lên, nhưng khi vừa đặt tấm bia vào chỗ cũ thì một tiếng động phát ra làm chàng giật mình, tim đập mạnh...

Huy Ban vội tắt đèn, đi lùi trở lại, dựa lưng vào bức tường đối diện, chĩa súng ra phía cửa hầm...

Nửa phút sau, chàng đã hoàn toàn định thần bình tĩnh lại và thấy căn hầm vẫn yên tĩnh như lúc đầu. Huy Ban tự nhủ rằng, có lẽ vừa rồi chỉ là tiếng chân của một con chuột hoặc thằn lằn chạy vụt. Chàng định bấm nút cho đèn sáng lên nhưng tiếng đó lại phát ra, lần này rõ rệt hơn. Một tiếng rên rĩ từng hơi ngắn ba bốn giây một rồi có vẻ bế tắc như bị một vật gì đó bóp nghẹt, đồng thời một tiếng khác kèm theo như nghe tiếng xé một mảnh lụa mỏng. Huy Ban lắng nghe, toàn thân chàng lạnh toát và run lẩy bẩy trong khi vẫn giữ chặt tay đèn tay súng và hầm vẫn tối đen.

Hai loại tiếng rên rĩ và sột soạt vẫn tiếp diễn mỗi lúc càng rõ rệt hơn. Đứng nghe thêm ba phút và không thấy động tĩnh gì khác nữa, Huy Ban bèn bật đèn lên bất chấp mọi nguy hiểm có thể xảy

tới. Chàng tiến ra phía cửa hầm, tay súng vẫn sẵn sàng nhả đạn. Nhưng càng tiến xa, chàng thấy tiếng ấy nhỏ dần. Chàng lại trở về chỗ cũ và lại nghe rõ tiếng rên rĩ và tiếng sột soạt như trước. Chàng hết sức chăm chú lắng nghe chàng càng nhận thấy rằng tiếng rên rĩ đó có vẻ là tiếng người... một kẻ đã kiệt lực và rất đau đớn...

Một lần nữa Huy Ban cảm thấy vô cùng ghê rợn nhưng cũng hết sức tự trấn tĩnh và tiến sát lại đầu chiếc quan tài vẫn còn để lộ. Chàng áo tai vào nghe và thấy đúng là tiếng rên rĩ phát ra từ trong đó.

Vô cùng kinh ngạc, chàng đặt súng và đèn xuống đất, rồi đứng lên thọc xen hai tay vào lỗ và trở hết sức để lôi cái áo quan ra. Hi hục gần mười lăm phút, Huy Ban mới kéo được ra khỏi lỗ vì nó rất

nặng và bị vướng nhiều mà chàng chỉ có một mình.

Khi chiếc quan tài đã được đặt xuống sàn hầm, Huy Ban đứng thẳng người lên để thở, toàn thân mồ hôi nhễ nhại. Tiếng rên rĩ vẫn tiếp tục phát ra từ trong đó, từng hồi ngắn.

Đứng thở ba bốn phút, rồi Huy Ban đóng lưỡi dao lớn và mở lưỡi “tournevis” ra để vặn bốn cái đinh ốc ở bốn góc nắp quan tài. Trong lúc chàng hì hục làm việc đó, mồ hôi vẫn tiếp tục toát ra ướt đầm quần áo và đầu tóc thì tiếng kêu rên bên trong mỗi lúc một nhỏ dần. Vặn xong bốn cái ốc, chàng nhấc bổng nắp áo quan và đặt xuống đất, rồi vội vã cầm đèn soi vào.

Huy Ban giật nảy người và kinh ngạc vô cùng khi nhìn thấy cái xác nằm trong

không phải thầy ma, nhưng là một người bị chôn sống... một phụ nữ. Trùng mắt nhìn kỹ vào mặt người đàn bà ấy, chàng nhận ngay ra Bạch Liên. Nàng đã bất tỉnh nhưng toàn thân còn nóng hổi, mắt trợn ngược, mặt tái xanh, hai tay còn cử động, các ngón tay còn nắm giữ những miếng lụa bị xé rách nát – tấm lụa mà bọn sát nhân dùng để cuộn chặt nàng lại trước khi bỏ vào quan tài.

Chàng không bỏ phí giây phút nào, Huy Ban vội bế xốc nàng ra khỏi áo quan, đặt nằm dài trên mặt sàn hầm và dùng phương pháp thở nhân tạo để làm cho nàng hồi tỉnh.

Một lát sau, Bạch Liên bắt đầu thở đều, cặp môi mấp máy và máu bắt đầu chảy lên mặt. Rồi toàn thân nàng bắt đầu nhẹ nhàng cử động và chớp mắt nhiều lần... Sau cùng nàng tỉnh hẳn, nhìn thẳng

vào Huy Ban đầy ngạc nhiên:

– Anh... anh... Đây là đâu? Chuyện gì vừa xảy ra?... Tại sao anh tìm được em ở đây?

Huy Ban đưa ngón tay lên miệng và nói nhỏ:

– Nguy hiểm lắm. Im ngay! Em ráng đứng lên xem có thể đi ra khỏi đây được không.

Chàng đỡ nàng đứng dậy, nhưng chân nàng không có giày và lão đảo đứng không vững.

– Đầu em nhức nhối và chóng mặt lắm.

Huy Ban ôm chặt lấy Bạch Liên cho nàng khỏi ngã, rồi khẽ hỏi:

– Em có nhớ được những sự việc đã xảy ra không?

Nàng lắc đầu. Nhưng chàng đoán được là bọn chúng đã tiêm thuốc mê cho Bạch Liên, bỏ vào áo quan, rồi mang đến đây chôn sống... Rất may là Trời đã dẫn dắt chàng tới nghĩa trang, rồi tìm ra được cái hầm này và giải cứu kịp thời.

Mười phút sau, nàng đã tỉnh táo hơn. Huy Ban bỏ súng vào túi áo, cúi xuống lượm cây đèn rồi dìu Bạch Liên ra khỏi hầm. Nàng hỏi nhiều lần:

– Đây là đâu hả anh?

Nhưng chàng nín lặng không trả lời. Lên tới mặt đất, Huy Ban tắt đèn và đặt nàng ngồi xuống phiến đá ở trước cửa ngôi đình. Dưới ánh trăng, Bạch Liên nhìn thấy rõ những mồ mả và cảnh vật

của nghĩa trang, lúc đó nàng mới biết rõ mình đang ở đâu và thốt lên:

– Trời ơi! Té ra bọn chúng bắt cóc em và mang chôn sống tại nghĩa trang này.

– Đúng vậy. Nhưng thôi, em hay giữ yên lặng về nhà sẽ nói hết câu chuyện.

Nghe chàng nói xong, Bạch Liên nức nở khóc, rồi ngất xỉu vì quá xúc động. Huy Ban phải cố hết sức để bồng nàng ra khỏi nghĩa trang và đặt lên ghế sau xe, rồi ngồi đợi cho nàng hồi tỉnh. Bạch Liên vẫn nức nở...

– Anh van em. Hãy nằm im, đừng cử động và đừng nói gì cả. Nếu bọn chúng trở lại thì vô cùng nguy hiểm.

Chàng đóng chặt cửa xe rồi nhảy lên cầm lái và rồ máy. Nửa phút sau, chiếc xe

lướt êm trên đường về Pha Tích.

Mười phút sau, khi đi ngang qua một thị trấn nhỏ, Huy Ban cho xe đi chậm lại để tìm một bác sĩ. Giờ đó, ông ta đang ngủ trên lều. Chàng bấm chuông liên hồi cho tới lúc bác sĩ xuống mở cửa và cúi gắt âm ỉ. Huy Ban vội trình chứng minh thư của Sở An ninh, và ngọt ngào trình bày với ông ta:

– Cô này cũng là nhân viên của Sở, vừa bị bọn cường đạo bắt cóc, đánh thuốc mê... Tôi được tin rượt theo. Chúng hoảng sợ, liệng cô ta giữa đường để dễ tẩu thoát...

Bác sĩ vào xe khám nghiệm sơ qua rồi bảo Huy Ban vực nàng vào phòng khách – lúc đó Bạch Liên đã mê man trở lại vì trong người vẫn còn nhiễm nhiều độc dược.

– Không có gì đáng ngại. Cô ta chỉ bị chúng tiêm vào người một liều thuốc ngủ khá nặng. Bây giờ tôi cho nôn ra hết và tiêm thuốc hồi sinh. Ngày mai sẽ bình phục hẳn.

Rồi ông nhờ Huy Ban phụ giúp cho uống thuốc nôn và tiêm cho nàng một liều thuốc khỏe. Gần nửa giờ sau Bạch Liên hồi tỉnh và thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sau khi trả tiền và cảm ơn bác sĩ xong xuôi, Huy Ban dìu Bạch Liên ra xe để trở về Pha tích. Trong khi xe lướt phóng, chàng hỏi:

– Em đã nhớ lại được các sự việc đó chưa?

– Bây giờ em dần dần nhớ ra rồi: Chiều nay vào khoảng 5 giờ, lúc đi chơi về, em thấy trên bàn phòng khách có một

mảnh giấy đánh máy dưới ký tắt hai chữ “DP”, hẹn em tới công viên chiến thắng hồi 9 giờ tối nay ở phía sau Đài Chiến sĩ. Em tưởng là anh hẹn gặp em tại đó...

Huy Ban tức tối:

– À ra chúng đã biết rõ chuyện của chúng mình, nên lợi dụng ngay để đánh lừa em. Rồi sau đó xảy ra những gì nữa?

Bạch Liên nói thêm:

– Em tưởng rằng vì thận trọng nên anh đã đánh máy chứ không viết tay, để đề phòng lỡ có kẻ bắt được mảnh giấy đó...

– Rồi sao nữa?

– Đọc xong, em ra đi ngay. Lúc đó khoảng 7 giờ tối. Tới công viên, em tiến về phía Đài Chiến sĩ vì thấy một xe hơi

tương tự như xe anh đậu sẵn tại đó. Chỗ ấy không có đèn, và nhờ ánh trăng, em thấy một người ngồi trong xe giơ tay vẫy em, miệng huýt sáo, điệu bộ giống hệt như anh mỗi lần anh tới nhà em tại Trung tâm – đứng ngoài cửa và huýt sáo. Rồi hần mở cửa... Tưởng là chính anh ngồi đợi sẵn, em vội vàng bước lên xe...

Huy Ban hần học:

– À, té ra bọn chúng theo dõi chúng mình từ lâu nên mới biết rõ từng chi tiết như vậy.

Nàng kể tiếp:

– Chưa kịp ngồi, em nhìn kỹ vào hần và giật mình... vì thấy không phải là anh. Định mở cửa nháy ra, nhưng không kịp nữa vì một tên khác ngồi ẩn kín dưới sàn xe đứng ngay lên ghì chặt lấy em rồi chụp

đồng bông ướt vào mũi... có lẽ là thuốc mê... và em loạng choạng ngã xuống ghế, bất tỉnh từ phút đó. Lúc hơi tỉnh thì thấy mình bị bó chặt và nằm trong một chỗ chật hẹp như một cái thùng, hoàn toàn tối đen và bịt kín đến nghẹt thở... Rồi cứ mê mê tỉnh tỉnh trong cảnh đó, tới lúc anh đến giải cứu.

Huy Ban vẫn bức tức, vừa lái xe, vừa suy nghĩ. Sau cùng, chàng dặn Bạch Liên:

– Em không nên trở về chỗ cũ, hãy đi thuê phòng ở một khách sạn, lấy một cái tên giả và hết sức giữ kín không để cho bọn chúng biết là em đã thoát nạn trở về. Em có biết khách sạn nào ở Pha Tích sẵn sàng nhận cho em mượn phòng vào giờ này không? Nhất là khi em không có hành lý trong tay.

– Nhưng em không có đồng nào trong túi... và phải bịa ra một câu chuyện hợp lý để nói với họ.

– Anh có tiền đây. Còn câu chuyện thì em cứ nói là em đi chơi khuya... và bị mất xe trong lúc dừng lại đi tiểu tiện. Lấy tên giả là Đan Thanh, nguyên quán ở Dạ Sơn.

Nàng ngồi lẩm nhẩm nhiều lần: “Đan Thanh... Dạ Sơn”, để nhớ cho thật chắc chắn.

Về tới Thị trấn Pha Tích, xe chạy lung tung một lúc, với mục đích quan sát xem có bọn nào theo dõi ở phía sau không. Rồi Bạch Liên chỉ đường cho Huy Ban lái tới địa điểm là một khách sạn gần bờ biển.

Xe dừng lại, Bạch Liên mở cửa bước xuống. Đi được mấy bước, nàng vội quay trở lại.

– Anh phải hôn em đã!

Huy Ban chiều ý nàng và dặn thêm:

– Em phải đóng kín cửa và nằm lì trong phòng. Không được đi đâu trước khi anh trở lại.

Nàng khòì hài trả lời:

– Vâng. Xin tuân lệnh Thiếu tá.

Rồi hai người chia tay. Bạch Liên tiến nhanh về phía khách sạn và không gặp cản trở gì trong việc mượn phòng. Huy Ban đợi một lúc không thấy nàng trở ra, chàng yên tâm lái xe tới ga xe lửa vì biết rõ ở đó có phòng điện thoại công cộng.

Chàng quay máy để gọi về Trung tâm cho Hồ Anh:

– Đây Đại Tá Bảo Đình. Ai gọi đấy?

– Thiếu Tá Diên Phi. Tôi cần gặp anh ngay, việc tối khẩn cấp. Đợi tôi một lát sẽ về tới Trung tâm, rồi chúng ta cùng đi...

– Đi đâu vào giờ khuya này?

– Tôi thăm một thắng cảnh vô cùng lý thú.

– Thôi, đừng về đây nữa. Tôi sẽ đánh xe đi gặp anh. Anh đang ở đâu?

– Cửa ga Pha Tích. Anh nhớ mang theo một gói xi măng. Cần lắm. Đừng quên nhé! Nghe rõ chưa?

– Rất rõ và đồng ý như vậy. Đợi 15 phút nữa tôi sẽ tới.

Huy Ban đặt máy xuống rồi đi vào quán trong ga, gọi một ly cà phê đặc và ngồi xuống trong khi đợi Hồ Anh. Giờ đó, sân ga cũng như đường phố đều vắng như sa mạc. Trăng sáng tỏ, mọi vật đều hiện rõ như ban ngày.

Hồ Anh phóng xe như bay, và tới nhà ga rất đúng giờ, không sai lấy một phút. Huy Ban chạy ra đón và hỏi ngay:

– Có xi măng đấy không?

Hồ Anh giơ lên một gói nhỏ và mỉm cười hỏi:

– Bể này có đủ không?

– Thừa đủ. Chỉ cần nửa gói đó thôi.

Hai người trở vào quán. Huy Ban gọi thêm cà phê và mua sẵn một chai nước. Uống xong, hai người đi ra, mang theo

chai nước và gói xi măng.

Huy Ban bảo Hồ Anh khóa xe và để lại ở cửa ga. Rồi hai người lên xe tiến về phía nghĩa trang “Vĩnh Phúc”.

– Chúng ta đi đâu bây giờ?

– Đến một nghĩa trang để gặp tử thân.

– Anh nói gì lạ?

– Không giống đâu. Để tôi kể anh nghe.

Và Huy Ban lần lượt kể lại tất cả những sự việc xảy ra từ chiều hôm trước, về phía chàng cũng như về phía Bạch Liên. Xe phóng như bay, vì giờ đó đường hoàn toàn vắng và tới cổng nghĩa trang đúng lúc Huy Ban kể xong câu chuyện.

Chưa hết ngạc nhiên, Hồ Anh hỏi thêm:

– Anh có biết chắc chúng giấu xác Yên Lịch và Y Văn trong nghĩa trang này không?

– Chắc 99 phần trăm.

– Nhưng tôi không hiểu, chúng định giết Bạch Liên để làm gì?

– Tôi cũng vẫn chưa hiểu.

Nghĩ vài phút rồi Huy Ban nói tiếp:

– Theo ý tôi, có lẽ chúng muốn cứu Hòa Lạc. Bạch Liên chết thì vụ án của Hòa Lạc cũng chết theo, tức là khi ra tòa hắn sẽ vô tội.

Hồ Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

– Dù Bạch Liên có bị thủ tiêu thì Tòa

án cũng không phán đoán một cách hồ đồ. Hòa Lạc không thể nào bị kết án, giả thiết là Sở An ninh chúng ta buộc tội hãn một cách nặng nề.

– Tôi cũng chỉ phỏng đoán là Hòa Lạc sau khi được tự do tạm đã bắt liên lạc với bọn chúng, và xúi giục bọn chúng giết Bạch Liên để trả thù.

– Tôi không tin như vậy. Bọn chúng không dại dột gì mà nhúng tay vào chuyện thù hãn cá nhân. Trừ phi Hòa Lạc đã đứng trong hàng ngũ của chúng từ lâu.

Xe tiến vào nằm dưới lùm cây lúc trước. Hai người nhẹ nhàng bước ra sau khi chia nhau cầm theo các vật liệu và dụng cụ cần thiết: túi đồ sửa xe, chai nước, gói xi măng – rồi đi vào nghĩa trang, thẳng tới ngôi đình.

Trăng vẫn còn sáng tỏ, cảnh hoang vu điêu tàn và rùng rợn làm Hồ Anh phải nói thầm vào tai Huy Ban:

– Đúng như anh đã tả cho tôi nghe trong lúc gọi điện thoại.

Huy Ban im lặng dẫn bước, đi nhanh hơn trước và chăm chú quan sát và thấy tất cả đều nguyên như lúc chàng đưa Bạch Liên ra khỏi nghĩa trang.

Tới sân đình, Huy Ban nói nhỏ:

– Bây giờ chúng ta bắt tay vào việc. Trước hết, đối với chiếc quan tài đựng “xác” Bạch Liên, cần giữ lại cái nắp để đưa về Sở xét nghiệm các dấu tay. Còn thân quan tài thì đưa vào lỗ và bịt lại như cũ. Sau đó, chúng ta sẽ đục những lỗ sát cạnh “mổ” Bạch Liên để tìm thi hài Yên Lịch và Y Văn.

Hồ Anh gật đầu rồi theo gót Huy Ban xuống hầm. Hai người nâng cái thân “quan tài Bạch Liên” lên rồi đặt vào lỗ, xong lấy nước chế xi măng để gắn tấm bảng đá. Nắp áo quan được đưa ra dựng ở chân bậc lên xuống. Tiếp theo, hai người tiếp tục đục ở hai “mổ” sát bên.

Nửa giờ sau, hai chiếc quan tài đã nằm trên sàn hầm. Khi mở nắp, hai người nhận đúng hai xác trong đó là xác Yên Lịch và Y Văn. Nét mặt xám đen và đáng điều của hai thân hình chứng tỏ rằng hai nhà bác học đã bị chết ngạt sau khi bị chúng đánh thuốc mê rồi bỏ vào quan tài mang chôn sống tại đây. Xác của họ chưa bị phân hủy nên không có mùi hôi thối.

Sau đó, hai người đập nắp quan tài, vận đinh ốc trở lại như cũ, rồi đặt vào hai huyệt và gắn lại hai tấm bia. Tiếp theo

đó là việc xóa bỏ hết mọi vết tích để làm cho chỗ đó trở lại tình trạng bình thường như không có ai bước tới ngôi đình và căn hầm này vậy.

Hai người trở ra xe. Huy Ban vác cái nắp áo quan, Hồ Anh xách hai túi dụng cụ và vật liệu...

Chiếc xe rô máy phóng lướt trở về Pha tích. Trên đường về, hai người tiếp tục thảo luận, Hồ Anh hỏi:

– Tôi không hiểu tại sao bọn chúng tàn nhẫn đến mức mang người đi chôn sống như vậy?

Huy Ban nghiêm nghị trả lời:

– Chuyện đó rất dễ hiểu. Chúng không thể làm cách khác được, tức là chúng phải đánh thuốc mê, dùng liều thật nặng cho nạn nhân bất tỉnh trong

một thời gian khá lâu, chừng 2-3 giờ, rồi bỏ lên xe chở đến nghĩa trang. Như vậy là để nếu bị chặn lại ở giữa đường vì một lý do gì, chúng có thể trả lời rằng xe ô tô chở người say rượu mê man bất tỉnh. Nếu xe chở xác chết thì chúng có thể bị bắt giữ dễ dàng.

– Nhưng chúng bỏ nạn nhân vào áo quan ở địa điểm nào trước khi mang chôn dưới hầm?

– Chúng không cần làm như vậy. Có lẽ chúng cho mấy tên đến nghĩa trang nửa giờ trước, đục một ngôi mộ dưới hầm, lôi quan tài ra rồi lấy hết hài cốt cho vào bao bố, bọn sau sẽ mang nạn nhân đến bỏ vào quan tài trống này... Sau hết, bọn chúng mang bao đựng hài cốt kia liệng xuống một con sông nào đó khi trở về... Mà có lẽ cũng không phải là các bộ xương. Chôn kín dưới hầm như vậy

thể xác không bị phân hóa mà khô đét lại dần dần. Xác khô ấy sẽ chìm xuống đáy sông...

– Thật là bọn quý sống! Vừa chôn người sống, vừa tiêu hủy hài cốt người chết: cùng một lúc phạm hai tội ác ghê gớm.

Huy Ban gật đầu. Mấy phút sau Hồ Anh nói tiếp:

– Có lẽ chúng đã chôn sống nhiều người bằng cách đó, chứ không riêng hai nhà bác học của ta. Biết đâu trong hầm còn nhiều xác nạn nhân khác.

Rồi chàng đề nghị:

– Hay là chúng ta trở lại nghĩa trang khảo sát hết tất cả các “mổ” xem sao...

Huy Ban mĩa mai:

– Thôi, con van cha nội! Mệt quá rồi, đợi một ngày khác...

Xe vẫn bon bon chạy hết tốc lực trên con đường xuyên sơn nhỏ hẹp dưới ánh trăng gần về sáng...

Chương 11

Chiếc "Station Wagon" màu lục tươi dừng lại trước ngôi biệt thự song lập vừa hoàn thành trên lộ thứ 3 trong Trung tâm Pha Tích.

Hai nhân viên dân sự ra khỏi xe, một người là tài xế, một người đi theo phụ lục. Trong xe, một thiếu phụ kiều diễm tóc vàng óng ngồi sát bên để ôm giữ một người đàn ông tàn phế đến mực tạo ghê rợn cho những người xung quanh.

Ông ta chụp trên đầu một chiếc «bê rê» rộng vành che kín hai tai, mắt mang cặp kính đen đồ số gọng đôi môi, trên người mặc bộ y phục đen, cổ áo ngoài nâng lên trùm kín cổ. Mặc dù che đậy như vậy, nhưng trên mặt ông ta vẫn còn lộ những vết thương cũ do lửa đốt, tuy nay đã khỏi đau...

Tiếp theo sát phía sau là xe của Sở An ninh cũng dừng lại cùng một lúc. Ngay lúc đó, bốn nhân viên võ trang tiểu liên lệ làng nhẩy ra khỏi xe này rồi nghiêm chỉnh đứng dàn ra hai bên phía ngoài cổng vào biệt thự.

Hai nhân viên dân sự mở cửa sau chiếc «Station Wagon» và khiêng ra một chiếc ghế bành có bốn bánh, loại đặc chế dành cho người tàn phế.

Họ đặt rất nhẹ nhàng ghế này xuống

đất rồi đẩy sang phía tay mặt, sát vào cửa xe đã mở sẵn. Rồi họ bước vào xe hợp lực với người đàn bà để di chuyển con người ta phế nói trên ra ngoài, rồi đặt ông ta vào cái ghế bành đặc biệt ấy. Lúc đó ai cũng nhìn rõ thân hình phế nhân từ đầu xuống chân. Ngoài những đặc điểm trên, ông ta còn tê liệt cả hai chân.

Thiếu phụ tóc vàng đẩy chiếc ghế xe qua cổng. Tới cửa chính căn nhà bên tay phải, nàng dừng lại đợi hai nhân viên chạy tới mở cửa rồi quay trở ra khiêng cả ghế lẫn người lên thêm. Bà ta đẩy xe vào nhà rồi đóng cửa lại ngay. Rồi nàng lại trở ra mở cửa đứng nhìn ra đường.

Trong khi toàn thể toán nhân viên vừa rồi lên hai xe trở về Sở, thì một chiếc xe vận tải lớn chở hành lý tới đậu trước cổng. Ba nhân viên lần lượt khuân vác 10 va li lớn và trĩu nặng vào nhà, trên cái

nào cũng thấy hai chữ «L.D». Đợi cho chiếc xe này đi khỏi, thiếu phụ đóng cửa trở vào.

Thiếu phụ để mặc người đàn ông tàn phế ngoài phòng khách. Nàng đi quan sát một lượt tất cả các phòng và cơ sở phụ thuộc cho tới khi nghe tiếng xe hơi dừng lại, rồi tiếp đến là tiếng chuông ngoài cửa chính.

Như đã hẹn trước, Tướng Gia Điệp tới thăm. Thiếu phụ rào bước đi ra mở cửa đón vị «chủ soái» của Trung tâm.

– Kính chào Lý Đan phu nhân. Đáng lẽ tôi phải ra đón ông bà từ cổng trại, nhưng phút chót lại có điện thoại của Chính phủ Trung ương gọi về một việc cấp bách nên không đi được. Bây giờ tôi mới tới chào ông bà. Xin ông bà miễn thứ cho.

Thiếu phụ ngượng nghịu, tỏ ra không thạo Anh ngữ. Với giọng nói sắc mùi Đức ngữ, bà ta trả lời:

– Cảm ơn Trung tướng. Mời Trung tướng vào gặp nhà tôi.

Rồi Gia Điệp đi theo thiếu phụ vào phòng khách. Người đàn ông tàn tật vẫn ngồi lì trên chiếc ghế xe đặt quay mặt ra cửa sổ.

– Minh ơi, Trung Tướng Gia Điệp tới thăm đó.

– Kính chào Bác sĩ¹ Lý Đan. Được Bác sĩ sang đây hợp tác thật là một vinh hạnh lớn cho Mỹ quốc và chúng tôi vô cùng sung sướng được tiếp đón một đại khoa học gia tới làm việc tại Trung tâm này.

¹ Dân Anh Mỹ quen dùng danh từ "Bác sĩ" để xưng hô với các nhà bác học và học giả.

Rồi Tướng Gia Điệp chăm chú nhìn kỹ vào phế nhân, nhưng ông ta vẫn ngồi im lìm.

Thiếu phụ trả lời thay chồng:

– Xin lỗi Trung tướng, nhà tôi bị hư cả hai tai. Để tôi đặt máy nghe lên tai thì nhà tôi mới nghe được.

Nàng tới sát bên chồng, rút máy nghe lắp vào hai tai ông ta. Tướng Gia Điệp nhắc lại câu nói trên. Lúc đó nhà bác học mới gật gù đáp lại bằng Anh ngữ với một âm giọng giống hệt âm giọng của vợ.

Lý Đan dặn nhắc thiếu phụ:

– Yến Nương đã trình bày với Trung tướng về tình trạng tàn phế của anh chưa? Em nhớ yêu cầu Trung tướng nói lớn hơn chút nữa.

Rồi ông nói tiếp:

– Xin Trung tướng đặt cho tôi một phòng làm việc trong nhà này với những điều kiện thích hợp với tình trạng đặc biệt của tôi. Ngoài ra, phòng đó phải rất kín và kiên cố.

– Vâng. Tôi đã cho làm việc đó trước khi Bác sĩ tới đây. Bây giờ xin mời phu nhân đi coi căn phòng ấy với tôi.

Lý Đan gật đầu đồng ý. Tướng Gia Diệp hướng dẫn Yến Nương sang một căn phòng mà khi mới tới nàng thấy khóa kín và không thấy để sẵn chìa khóa ở cửa ra vào như những căn khác.

Tướng Gia Diệp mở cặp da lấy chìa khóa trao cho Yến Nương. Cửa mở, hai người đi vào, và Tướng Gia Diệp chỉ dẫn lần lượt các chi tiết. Phòng này được

kiến tạo một cách riêng biệt để thích ứng với các thể tật của Lý Đan. Ngoài ra bức tường và cửa ra vào đều bọc thép dày. Máy điều hòa không khí và hệ thống đèn điện thay thế hệ thống cửa kính và cửa sổ. Sau hết là một hàng tủ sắt kê sát tường đối diện với cửa ra vào. Tướng Gia Diệp chỉ vào dãy tủ sắt và nói:

– Sát lưng với dãy tủ và bức tường này, phía bên kia là nhà Thiếu Tá Diên Phi – Sĩ quan phụ trách nhà cửa trong Trung tâm. Chính ông ta là người đã tạo tác tòa biệt thự và căn phòng này. Nếu cần gì thêm, xin bà cứ sang hỏi bên đó.

– Thưa, tôi chưa nghe rõ tên ông ta. Diên... Diên... gì ạ?

– Diên Phi... Thiếu Tá Diên Phi. Bà nhớ rồi chứ?

Yến Nương lẩm nhẩm nhắc đi nhắc lại ba bốn lần, rồi cảm ơn. Sau đó hai người trở ra phòng khách.

Đứng trước mặt nhà bác học, Tướng Gia Diệp nói lớn để từ biệt:

– Thưa Bác sĩ, tôi đã hướng dẫn phu nhân tới coi căn phòng đó. Bây giờ xin chúc ông bà mọi sự tốt lành và công cuộc nghiên cứu của Bác sĩ thành công rực rỡ. Nếu có việc gì cần đến tôi, xin điện thoại tới văn phòng hoặc nhà riêng cho tôi biết bất cứ lúc nào dù là giờ ngủ... kính chào ông bà.

Sau khi tiễn đưa vị «chủ soái» của Trung tâm ra cổng, Yến Nương trở vào mở va li lấy các đồ đạc lớn nhỏ ra sắp xếp, bày biện vào những nơi thích hợp.

Tám giờ tối hôm ấy, một nhân viên của Câu Lạc Bộ mang bữa ăn tối vì Yến Nương không có thời giờ đi mua thực phẩm và làm bếp. Nhưng ngay sau khi người này ra khỏi nhà và các cửa lớn nhỏ đã đóng kín, Lý Đan đứng phắt dậy, nhẩy ra khỏi ghế xe, đi lại mấy bước như một người lành mạnh, bỏ cặp kính đen, mũ nồi và chiếc mặt nạ cao su đã phủ kín từ đầu tới cổ làm cho ông ta có một bộ mặt ghê tởm.

Mồ hôi nhễ nhại, Huy Ban vừa cười vừa nói:

– Thật không gì cực bằng vai trò lừa bịp này. Lần sau dù thách trăm triệu tôi cũng không dám nhận nữa.

Yến Nương cười rộ, nói giễu:

– Ai bảo anh đại dột... tự mình bày

kế, rồi tự mình sắm vai chính, còn phần nà nì gì nữa.

Không đợi nàng nói thêm, Huy Ban chạy vội sang buồng để gội đầu, rửa mặt. Rồi chàng chạy ra phòng khách nói với Yến Nương:

– Tôi xin lỗi không thể ăn bữa tối với cô được. Bây giờ tôi phải trở lại vai trò Thiếu Tá Diên Phi và đến ăn cơm như thường lệ tại Câu lạc bộ Sĩ quan. Nếu có ai tới hỏi, xin cô trả lời rằng Bác sĩ Lý Đan đang bận trong phòng thí nghiệm và không tiếp ai trong lúc ông đang làm việc...

– Anh có trở về đây nữa không?

– Cô hỏi làm gì? Thiếu Tá Diên Phi phải trở về «nhà Diên Phi» chứ. Nếu cần, tôi sẽ nhảy sang đây ngay. Chỉ trong vòng

nửa phút, qua lỗ tường và cửa tủ sắt là tới phòng làm việc của Bác sĩ, và năm phút sau là trở thành Diên Phi. Cô muốn tôi ngủ bên nhà này à?

Yến Nương đỏ mặt cúi xuống và thỏ thẻ:

– Vâng, vì em sợ ma lắm...

Huy Ban tình tứ mỉm cười. Chàng bỏ hết các đồ vật dùng để hóa trang vào ngăn kéo bàn giấy rồi khóa lại liền. Sau đó chàng mở cửa tủ sắt để thoát sang “nhà Diên Phi”.

Thay quần áo xong, Huy Ban sửa lại mái tóc và đứng ngắm nghía trước tủ gương. Với bộ quân phục, chàng đã trở thành Thiếu Tá Diên Phi. Rồi xuống gara lấy xe và phóng tới Câu lạc bộ Sĩ quan. Đại Tá Bảo Đình đã có mặt tại đó với đa

số các Sĩ quan khác. Chỉ thiếu chừng ba bốn người, không kể Thiếu Tá Diên Phi.

Sau bữa ăn, Bảo Đình và Diên Phi đi chung xe để tới Câu lạc bộ Dân sự. Trên đường, hai người nói chuyện về nhà bác học Lý Đan. Bảo Đình hỏi đùa:

– Chắc anh biết rằng ông bà Lý Đan đã tới đây vào 3 giờ chiều nay.

– Bà ta là một thiếu phụ đẹp như tiên giáng trần, mà lại gặp anh chồng tàn phế, điếc, mù...

– Anh lên Hoa Thịnh Đốn tán tỉnh thế nào mà Tướng Sĩ Minh lại cho nàng tiên ấy cặp kè trở về đây?

Huy Ban cười đắc chí:

– Đã tự nguyện hy sinh thì phải được đền bù một cách thích đáng. Tướng Sĩ

Minh là người rất công bằng.

Trở lại vấn đề chính yếu, Huy Ban trình bày:

– Đừng quên bọn gián điệp Nga-Xô đã biết tin nhà bác học Lý Đan đã tới đây rồi. Đến Chủ nhật thứ nhì sắp tới, hoặc trước sau đó một hai ngày, bọn chúng sẽ hành động. Vì ông Lý Đan vừa mù, điếc lại tê liệt cả hai chân, chúng sẽ vào trại và đến tận nhà để bắt cóc chứ không nhử ông ta ra khỏi nhà. Dĩ nhiên chúng không hại như đối với Yên Lịch và Y Văn, sẽ không giết ông ta mà sẽ bắt cóc ông ta đưa về Liên Xô và sẽ hành động trong đêm tối... Chúng ta phải sửa soạn ngay để đối phó.

Bảo Đình hỏi:

– Theo ý anh, chúng sẽ phải những phần tử nào tới đây, và có cử tên nào trong số nhân viên của Trung tâm làm nội tuyến cho chúng không? Tôi đã kiểm lại các vết tay in trên nắp quan tài lấy được hôm trước rồi so sánh với vết tay tất cả mọi người trong Trung tâm, thì thấy rằng không có tên nào ở trong trại này cả.

– Như vậy không có nghĩa là chúng không có nội tuyến nằm sẵn tại đây trong số các nhà bác học. Người này phải là một kẻ rất tinh táo, tinh tường và xảo quyệt. Hắn quan sát và điều tra một cách kín đáo, rồi ngầm chuyển tin ra ngoài cho “toán hành động”. Mỗi liên lạc giữa trong và ngoài cũng phải rất liên tục và vô cùng bí mật, tinh vi, do vậy chúng ta chưa thể khám phá ra được.

– Bọn người của chúng ta tồi quá... Phải tổng cổ hết đi, và xin một đám nhân viên mới cho Sở An ninh.

– Họ chẳng đến nỗi quá tồi, nhưng gặp phải những “tay tổ” của địch nên họ phải bó tay. Bây giờ, chính bọn mình trực tiếp hành động tôi tin rằng sẽ khám phá ra được bọn chúng. Và biết đâu tên cầm đầu của bọn họ lại chẳng nằm ngay trong Trung tâm này và chắc là hắn sẽ tới thăm “nhà bác học mù” của chúng ta.

– Hắn sẽ giáp mặt Huy Ban... và anh sẽ đối phó thế nào?

– Lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến... chưa thể nói trước được vì chưa biết hắn có lộ mặt ra không? Làm sao biết được hắn sẽ tới bằng cách nào. Chắc hắn sẽ lẩn vào đám các nhà bác học khi họ kéo tới chào thăm Lý Đan.

– Như vậy chúng ta vẫn chưa thoát ra khỏi cái vòng lẩn quẩn giống hệt như trường hợp ba nhà bác học Yên Lịch, Y Văn, Y Tân, tức là vẫn những gương mặt quen thuộc: Giang Điền, Hà Minh, Đức Yên... và Hòa Lạc.

Nhắc đến tên Hòa Lạc, Hồ Anh chợt nhớ tới Bạch Liên:

– Còn nàng Bạch Liên của anh, hiện giờ anh đang giấu nàng ta ở đâu vậy?

– Rất kín... gần như ở trong hang núi giữa rừng sâu vậy. Bọn chúng không thể nào biết được chúng ta đã khám phá ra được bí mật tại nghĩa trang Vĩnh Phúc... Chúng vẫn tưởng nàng đã trở thành thây ma trong mồ... Chúng thừa biết là tôi chẳng quan tâm gì tới Bạch Liên ở hay đi... một chuyện rất bình thường đối với

một người đàn bà lẳng lơ và một gã giang hồ lẳng tử.

Hồ Anh hỏi tiếp:

– Anh có chắc rằng bọn chúng sẽ tới bắt cóc “Nhà bác học mù” vào ngày Chủ nhật thứ nhì không? Hôm nay là mồng 8 rồi... chỉ còn gần một tuần nữa thôi.

Huy Ban cười và hỏi đùa:

– Anh sợ chúng à? Hay anh lo là tôi sẽ bị bọn chúng hạ sát?

– Phải tiên liệu mọi chuyện có thể xảy ra để lo việc đề phòng và đối phó... Nhất là bí mật mai phục người chung quanh biệt thự của “Nhà bác học mù”.

– Nhưng đừng mai phục như lần trước, Lan Anh bị chúng hạ sát ngay trước mắt các nhân viên của anh... Bây

giờ đến lượt tôi bị chúng cắt cổ, có phải không?

Hồ Anh phát câu:

– Nói bậy! Lần trước chẳng may gặp trời mưa gió lớn. Nhưng lần này chắc chắn sẽ thành công.

Xe tới cửa Câu lạc bộ Dân sự, Đại Tá Bảo Đình và Thiếu Tá Diên Phi cùng bước xuống. Trước mặt mọi người, hai Sĩ quan nói lảng sang câu chuyện nhà cửa.

– Căn biệt thự song lập ấy chẳng có gì vững chắc, là nhà tiền chế vì dựng lên chớp nhoáng...

Chương 12

Sáu giờ chiều... Mặt trời bắt đầu lặn và không khí vẫn còn oi bức. Hai người tùy phái lững thững đi hóng mát trên lộ thứ 3. Đến trước ngôi biệt thự mới, khi ngó qua cửa sổ mở rộng tại phòng khách, họ thấy Yến Nương đang đẩy ghế xe đưa Lý Đan ra ngồi sát cửa...

Tối hôm đó, toàn thể nhân viên quân sự cũng như dân sự trong Trung tâm đều biết tin “Nhà bác học mù” có tới cư ngụ tại ngôi biệt thự này. Họ lảng vảng quanh

đó cố tìm cơ hội coi xem hình dáng con người vĩ đại ấy thế nào, đồng thời họ cũng chứa chan hy vọng rằng lần này với sự hợp tác của Lý Đan, Hoa Kỳ sẽ sớm vượt được Liên Xô trong Chương trình Thám hiểm Không gian. Và ai cũng biết là những tin nói rằng Lý Đan đã bị chết trong tai nạn máy bay tại Bắc Hải trước đây đăng trên các báo đều do các Sở Tình báo của Anh và Mỹ bịa đặt và tung ra để đánh lừa Liên Xô.

Hai người tùy phái dừng lại trước cửa sổ biệt thự chừng vài phút và chăm chú nhìn bộ mặt ghê gớm của nhà bác học. Sau đó, đến lượt hai ba người khác đi tới và dừng lại rồi ngó vào quan sát... nhưng họ không dám xúm đông lại và không tốp nào dám dừng lâu quá ba phút vì Sở An ninh đã ra thông báo cấm tụ tập quá ba người và cấm đứng quá ba phút trước

ngôi biệt thự này.

Vào 6 giờ 30, Bác sĩ Quân y Giang Điền tới bấm chuông cửa và đứng đợi. Hai hôm trước ông ta cũng đã tự ý tới biệt thự và hứa sẽ năng lui tới để săn sóc nhà bác học, nhưng lần nào Yến Nương cũng xin lỗi và cho biết rằng chồng bà không bao giờ tiếp khách trong lúc đang làm việc trong phòng thí nghiệm. Hôm nay Giang Điền tạt vào vì đã nhìn thấy Lý Đan ngồi bên cửa sổ. Nghe tiếng chuông, người thiếu phụ chạy ra mở cửa.

– Chào bà, chắc hôm nay ông nhà rảnh rồi... xin bà cho tôi được vào yết kiến.

Yến Nương mỉm cười:

– Vâng. Mời Bác sĩ vào. Nhà tôi hiện đang ngồi hóng gió bên cửa sổ phòng

khách. Nhưng tôi cần dặn trước rằng, nhà tôi không ưa nói chuyện về công việc khảo cứu đang tiến hành, và cũng đã nhận được chỉ thị không được nói gì về công việc ấy. Ngoài ra, xin Bác sĩ nói lớn hơn giọng thường vì nhà tôi nặng tai...

– Bà đừng ngại, tôi xin giữ đúng như lời bà vừa dặn bảo.

Thiếu phụ đi trước hướng dẫn. Tới phòng khách, Giang Điền rất đổi ngạc nhiên vì thấy chiếc xe ghế đã được xoay trở vào và Lý Đan ngồi hướng mặt về phía bàn sa lông chứ không quay ra đường như ban nãy nữa.

– Thưa bà, Bác sĩ có nhìn được chút ít không?

Yến Nương lắc đầu nhè nhẹ:

– Chỉ biết được mức độ ánh sáng thôi. Nhưng dựa theo tiếng động để đoán biết các sự vật chung quanh.

– Bác sĩ vẫn nghe được chút ít?

– Chỉ nghe được khi lắp máy trợ thính vào tai. Nhưng không nghe rõ tiếng nói nhỏ, nhất là khi nghe tiếng Mỹ.

Rồi nàng tiến lại sát bên nhà bác học tàn phế và nói lớn:

– Anh ơi, có Bác sĩ Quân y Giang Điền tới thăm. Hai hôm trước ông đã tới trong lúc anh mắc bệnh và em có nói lại. Anh còn nhớ không?

Giang Điền, với một giọng rất lễ độ và cảm động:

– Thật là một vinh dự rất lớn cho tôi được tiếp xúc với một bậc vĩ nhân trong làng khoa học thế giới.

Lý Đan trả lời trong cổ họng, môi không mấp máy:

– Rất hân hạnh. Mời Bác sĩ ngồi chơi. Yến Nương, em đi lấy rượu mời Bác sĩ.

Thiếu phụ nói:

– Bác sĩ dùng gì? Bia hay uýt ki?

– Xin bà cho một ly uýt ki.

Nàng xin lỗi, rồi đi vào phòng ăn. Sau đó Lý Đan hỏi Giang Điền:

– Có phải Bác sĩ là tác giả những bài về y học không gian đăng trong mấy tạp chí bách khoa mới đây không?

Giang Điền vừa lớn tiếng trả lời, vừa bước êm ra khép chặt cánh cửa thông sang phòng ăn.

– Vâng, chính tôi đã viết những bài ấy vì hiện nay chúng ta phải tiên liệu việc đưa người ra khỏi trái đất. Trên lộ trình bay tới Nguyệt cầu, Hỏa tinh hay Kim tinh, và khi đáp xuống ba tinh cầu ấy, cơ thể con người sẽ biến chuyển thế nào? Dĩ nhiên cơ thể yếu ớt này sẽ gặp nhiều đe dọa vô cùng nguy hiểm.

Một máy ảnh nhỏ xíu hiện ra trên tay vị Bác sĩ Quân y. Chàng xoay ống kính cho đúng độ trong lúc nhà bác học hỏi tiếp:

– Ông có theo dõi công cuộc nghiên cứu y học không gian của Giáo sư Ô Bích (Oberth) không? Ông ta đề nghị ướp lạnh các phi hành gia trong phi thuyền, cho họ ngủ một giấc triền miên ba bốn năm trong đó và chỉ đánh thức họ khi nào phi thuyền đạt tới Tinh cầu...

Quay nhìn tứ phía và biết chắc không ai dòm ngó, Giang Điền quỳ xuống, đưa máy lên ngắm rồi bấm “tạch, tạch” hai tấm hình tiền diện bộ mặt Lý Đan. Sau đó, chàng trả lời:

– Theo ý tôi thì người ta có thể ướp lạnh dễ dàng các phi hành gia và đặt họ vào phi thuyền, nhưng ai sẽ đánh thức họ khi tới Tinh cầu? Trừ khi tại đó sẵn có giống người Hỏa tinh hay người Kim tinh để làm giúp cho việc ấy....

Rồi Giang Điền đứng sang hai bên để chụp hai tấm hình bán diện trong khi Lý Đan nói:

– Nhưng ta có thể đặt một người máy vào phi thuyền để làm việc đó. Dù cách giống người Hỏa tinh hay Kim tinh có tới giúp, ta cũng không cần đến họ.

– Vâng, đúng vậy. Không hiểu tại sao tôi lại quên đi rằng từ lâu chúng ta đã chế tạo ra được người máy...

Có tiếng động ở cửa thông sang phòng ăn.

Biết là Yến Nương đã trở lại, Giang Điền vội bỏ máy ảnh vào trong túi áo rồi chạy ra mở cửa. Thiếu phụ bưng khay vào đặt lên bàn: ba chai rượu và gần một chục ly lớn nhỏ. Nàng vừa rót rượu vừa hỏi:

– Các ông đang thảo luận vấn đề gì đó?

Lý Đan trả lời:

– Vấn đề y học không gian. Bác sĩ đây là một chuyên gia trong ngành đó.

Giang Điền nói:

– Thưa, tôi chỉ là một người còn bập bẹ học hỏi chứ đã biết gì sâu rộng đâu.

Ba người cùng cười. Uống xong ly uýt ki nguyên chất, Giang Điền đứng dậy cáo biệt vì phải trở lại bệnh viện săn sóc một người đau nặng.

Yến Nương tiễn khách ra cửa:

– Thành thực cảm ơn bà. Tôi vô cùng sung sướng được gặp nhà đại bác học... Nhưng thưa bà... còn một điều nữa... tôi đã đề nghị với bà... tôi có thể hàng ngày tới đây săn sóc sức khỏe cho ông nhà được không ạ? Bà đã thưa lại với ông chưa?

Nàng hơi cau mặt:

– Bác sĩ đừng quên rằng, nhà tôi không muốn tiếp khách nhiều và cũng đã nhận được chỉ thị của Trung tướng.

Mỗi tuần, Bác sĩ đến gặp nhà tôi một hai lần là quá đủ.

Giang Điền ngập ngừng:

– Nhưng tôi có ý định... muốn nghiên cứu trường hợp đặc biệt của Bác sĩ Lý Đan, một trường hợp rất hiếm có về phương diện y học... Bà làm ơn thuyết phục để ông nhà cho phép tôi...

Thiếu phụ bực mình hỏi lại:

– Ông vẫn có thể tới đây mỗi tuần một hai lần được cơ mà? Cho phép gì nữa?

– Thưa..., tôi muốn được phép khám nghiệm thân thể Bác sĩ..., như vậy mới có thể nghiên cứu được.

Yến Nương lạnh lẽo trả lời:

– Chắc chắn không được đâu, vì nhà tôi không bao giờ chịu làm một vật thí nghiệm. Tôi rất tiếc.

– Xin lỗi bà... Tôi cảm ơn bà rất nhiều... Kính chào bà.

Nàng gượng mỉm cười, chào trả lại, rồi đóng cửa trở vào phòng khách và nói nhỏ sát tai “chồng”:

– Hẳn muốn xin anh cho khám nghiệm toàn thân đấy. Em trả lời: Không được!

Không muốn cho Yến Nương biết việc mình bị Giang Điền chụp ảnh, Huy Ban giả vờ phòng đoán:

– Có lẽ ông ta tưởng rằng trường hợp của anh có tính cách rất đặc biệt và rất hiếm có về mặt y học. Cho hẳn khám nghiệm thân thể mình thì hiển nhiên

sẽ bị bại lộ tất cả kế hoạch “Tủ lạnh”... À này...

– Anh cần gì?

– Một ly uyết ki “séc”... Thèm rượu quá rồi. Tên quỷ đến ám nên mình không dám uống.

Nàng hỏi đùa:

– Phế nhân đui mù, què cụt... Bác sĩ đã cấm uống rượu mạnh cơ mà.

Chàng cười rộ:

– Chỉ bị cấm khi thực sự đóng vai phế nhân... Bây giờ hết là phế nhân rồi... Rót uyết-ki mau lên!

Yến Nương lại giỡn:

– Xin tuân lệnh chủ nhân!

– Sao lại “chủ nhân”? Anh là “mình”

của em, là “phu quân” của “Lý Đan phu nhân”

Nàng phát mạnh vào vai chàng.

– Vâng... “mình”. Mình ơi! Rượu đây, uống cạn đi. Nhưng đừng say bét nhè... Phải đôn nghe.

Yến Nương ngược mắt nhìn qua cửa sổ.

– Kìa, có cô Kiều Dung, bí thư của Tướng Gia Diệp đến thăm chúng ta... sắp đến cổng rồi.

Nàng vội chuyển chai uýt ki và ly rượu sang bàn. Huy Ban uống cạn một chai sô đa cho nhạt mùi rượu, và trở lại vai trò Lý Đan trên chiếc ghế xe...

Đội Kiều Dung bấm chuông, Yến Nương mới chạy ra mở cửa. Sau mấy câu

chào hỏi, hai người dắt tay nhau tiến vào phòng khách.

Yến Nương giới thiệu bằng một giọng tiếng Anh đượm mùi Đức ngữ:

– Mình ơi! Cô Kiều Dung, tùy viên báo chí trong Trung tâm tới thăm chúng ta..., cô là một cộng sự viên thân cận của Trung Tướng Gia Diệp.

Lý Đan lắng nghe rồi nói trong cổ họng, môi không cử động và cũng là một thứ Anh ngữ đặc giọng Đức:

– Rất hân hạnh. Tôi đã nghe nói về cô... Mọi người đều khen cô là Đệ nhất Hoa khôi của Trung tâm.

Kiều Dung đỏ mặt và cải chính:

– Thưa Bác sĩ, trước đây là Đệ nhất Hoa khôi... nhưng bây giờ phải nhường

chức ấy cho Lý Đan phu nhân rồi ạ.

Yến Nương cười:

– Tôi không dám... Tiếng đồn không sai... Quả thật cô đẹp như tiên giáng trần...

– Thôi, xin bà chi đừng quá khen... làm em hổ thẹn thêm...

– Cô uống gì? Dùng một chút uýt ki nhé?

– Vâng, cảm ơn bà chị.

– Tôi đi lấy rượu. Cô ngồi nói chuyện với nhà tôi... Nhớ nói thật lớn vì nhà tôi bị hư cả hai tai, phải dùng máy nghe đấy, nhưng vẫn không nghe rõ lắm đâu nếu cô nói nhỏ.

Yến Nương ra khỏi phòng... Vài ba phút yên lặng... Kiều Dung chăm chú

quan sát thân hình nhà bác học tàn phế ngồi trầm ngâm trên ghế xe.

Lý Đan lên tiếng:

– Chắc cô bận nhiều việc lắm, vừa làm việc văn phòng của Trung tướng, vừa giao tiếp với các báo chí mọi nơi.

– Thưa Bác sĩ, đúng vậy... Bạn rộn suốt ngày và làm việc chẳng có giờ giấc nào nhất định.

Trong lúc trả lời, Kiều Dung liên tưởng đến ba nhà bác học mất tích trước đây và lo ngại cho số phận của Lý Đan. Nàng tin chắc là bọn đặc vụ Nga sẽ hành động và không hiểu Sở An ninh đã tìm được biện pháp hữu hiệu nào để bảo vệ ông chưa?

Nhìn qua khe nhỏ xíu trên mặt nạ, Huy Ban bị dao động mạnh. Ngây ngất

trước sắc đẹp mê hồn của nàng, chàng ngồi chờ người ra trên ghế xe như pho tượng. Cũng may là mặt nạ che giấu được những phản ứng trên mặt chàng lúc đó. Và Kiều Dung đành nín rằng nhà bác học là người ít nói hoặc ông đang mải mê suy nghĩ về một vấn đề gì nên ngồi im không nói thêm nửa lời...

Yến Nương trở lại phòng khách mang theo chai rượu và ly. Nàng rót ulyt ki mời Kiều Dung và hai người vui vẻ nói chuyện về công việc thường ngày.

Mười phút sau, có tiếng chuông cửa. Yến Nương ta mở cửa, Hòa Lạc tự giới thiệu và cho biết chàng đến chào Lý Đan:

– Nghe danh nhà bác học từ lâu, tôi rất khao khát được gặp mặt. Bà có thể cho phép gặp ông bây giờ không?

– Nhà tôi đang rảnh rồi. Xin mời ông vào.

Hòa Lạc đi theo nàng vào phòng khách. Yến Nương giới thiệu chàng với Lý Đan. Kiều Dung đứng dậy cáo từ, nại có bận việc.

– Lúc nào rảnh, tôi sẽ trở lại gặp chị để nói chuyện nhiều hơn.

Yến Nương đưa chân Kiều Dung ra tận lễ đường. Hai người đứng lại nói thêm một vài chuyện khác.

Trong thời gian đó, trong phòng khách Hòa Lạc hết lời ca tụng Lý Đan. “Nhà bác học mù” cũng hết lời khen cuốn sách của Hòa Lạc:

– Nhà tôi đã đọc cho tôi nghe cuốn sách của ông, hai lần tất cả. Thật là một luận án bất hủ về thiên văn học.

Lợi dụng lúc Yến Nương còn đang đứng với Kiều Dung, Hòa Lạc vừa nói chuyện vừa đứng dậy êm bước đi dòm vào các tủ, rồi mở cửa để ngó sang các phòng bên, có vẻ muốn dò xét các vị trí...

Nghe tiếng chân Yến Nương đi trở vào, Hòa Lạc trở lại ngồi vào chỗ cũ.

*

Như mọi buổi tối khác, Huy Ban dưới hình thức Thiếu Tá Diên Phi bước ra khỏi Câu lạc bộ Sĩ quan và lững thững đi bộ về biệt thự.

Chàng đã thỏa thuận với Hồ Anh rằng từ nay hai người nên rất ít gặp nhau tại nơi công cộng để phe địch không thể nghi ngờ được rằng hai người có liên lạc mật thiết với nhau vì chắc chắn bọn

chúng đang theo sát mọi hành vi và cử chỉ của Đại Tá Bảo Đình. Chúng thừa biết rằng Sở An ninh đã bố trí để bảo vệ Lý Đan vì thấy Bảo Đình thường hay lui tới ngôi biệt thự của nhà đại bác học.

Về tới nhà, Huy Ban đóng kín tất cả mọi cửa lớn nhỏ, rồi thay quần áo và luồn sang nhà Lý Đan. Chàng nguy trang để trở lại vai trò “Nhà bác học mù”.

Mười phút sau, Yến Nương báo tin Đại Tá Bảo Đình đến thăm. Lý Đan bảo nàng đưa Đại tá vào phòng thí nghiệm vì chàng đang bận làm việc tại đó không thể ra phòng khách được.

Sau khi Yến Nương đi xuống bếp, Hồ Anh và Huy Ban bắt đầu thảo luận. Huy Ban nói:

– Còn hai tiếng đồng hồ nữa, chúng

ta sẽ bước sang ngày Chủ nhật thứ nhì trong tháng và địch sẽ tấn công.

– Chưa chắc chúng đã tấn công trong đêm nay vì mấy lần trước chúng đã hành động vào buổi trưa hoặc buổi tối Chủ nhật.

Huy Ban bức mình với lối lý luận ấy:

– Lần này khác. Chúng phải thay đổi giờ. Muốn vào trại để bắt cóc dễ dàng, chúng phải hành động vào lúc gần sáng, trong lúc mọi người đang say ngủ. Chiều nay tôi đã thấy có triệu chứng.

Rồi chàng kể lại những việc Giang Điền chụp ảnh trộm và Hòa Lạc ngầm dò xét các phòng và kết luận:

– Đáng ngờ lắm. Tại sao bọn họ lại làm những việc vụng trộm đó? Đừng quên rằng Giang Điền chính là người

thúc đẩy Yên Lịch đi hóng gió, và Hòa Lạc đã bị tình nghi từ lâu.

Hai người yên lặng suy nghĩ hồi lâu. Sau hết Huy Ban lên tiếng:

– Linh tính tôi cảm thấy sẽ xảy ra nguy hiểm trong đêm nay. Chúng ta cần phải đề phòng cẩn mật.

– Tôi đã chỉ thị cho các nhân viên mật phải “bao vây” thật chặt và rất “mật” ngôi biệt thự này. Anh đừng quá lo ngại.

– Bọn chúng coi thường nhân viên của ta... Va cũng phải mở đường cho bọn chúng lọt được vào đây chứ. Nếu không... tôi sẽ phải bó tay.

– Tức là một mặt cứ mai phục, một mặt để cho chúng lọt vào nhà?

– Đúng! Miễn là các nhân viên của anh có đủ thông minh để phối hợp với tôi trong việc phản công bắt bọn chúng.

Đại Tá Bảo Đình ra về. Yến Nương tiễn chân rồi đóng chặt cửa và trở vào gặp «chồng» trong lúc chàng đã bỏ mặt nạ và đang kiểm soát lại cây súng «Long Rifle».

– Thôi khuya rồi, em hãy đi ngủ trước. Anh còn bận khá nhiều việc.

Nàng nũng nịu:

– Em không ngủ một mình đâu.

Huy Ban tình tứ hỏi lại:

– Em vẫn sợ ma à?

– Không sợ. Nhưng ngủ một mình thì lạnh chết đi được. Thôi được... Anh

hôn em đã... Nếu không em cứ ngồi lì ở đây cho mà coi.

Chương 13

Đột nhiên Huy Ban bừng tỉnh và nhảy ra khỏi giường vì tử chapel tối linh tính đã báo trước cho chàng mỗi nguy sẽ tới trong đêm nay. Trước lúc đi ngủ, chàng đã định ninh như vậy. Khi tỉnh dậy, không bỏ phí giây phút nào, chàng nguy trang thành Lý Đan một cách chớp nhoáng, kiểm điểm lại cây súng và đèn pin.

Chưa đầy 5 phút, bỗng đèn tắt phụt và phòng bên có tiếng lạch tạch liên tục

phát ra trên trần, tiếp đến mùi khói bay tới. Huy Ban giật mình, biết rằng nhà mình đã bắt lửa. Chàng vội bấm đèn pin chạy sang phòng Yến Nương, lay vai nàng và gọi nhỏ:

– Thức dậy mau, nhà mình bị cháy. Cháy. Dậy mau. Lay gọi chuông nửa phút nàng mới tỉnh, ngồi dậy lấy chiếc áo choàng khoác vội vào người.

Bên ngoài, tiếng kêu lớn: «Cháy! Cháy!», rồi tiếp đến những tiếng đập cửa thình thình:

– Ông bà Lý Đan ra khỏi nhà mau lên. Mau lên, nhà đang cháy.

Yến Nương định chạy ra mở cửa, nhưng Huy Ban giơ tay cản lại và nói nhỏ:

– Khoan đã. Đợi anh một phút.

Nàng đứng lại hồi hộp... Huy Ban nhờ nàng cầm đèn pin chiếu để chàng kiểm điểm lại các chi tiết hóa trang trên người, nhất là trên đầu và mặt: đôi kính đen lớn, máy trợ thính, mũ nổi rộng vành... rồi vào nằm trở lại trên giường.

– Xong rồi. Em ra mở cửa... Lửa đã cháy tới phòng ngủ... ở phía sau.

Yến Nương mở cửa sổ ngó ra giữa lúc còi báo động của Trung tâm bắt đầu hú lên từng hồi dài ghê rợn. Một tốp người đã đứng sẵn bên ngoài.

– Các ông vào cứu nhà tôi mau lên! Lửa đã cháy tới phòng ngủ rồi.

Hai người nhảy qua cửa sổ, chạy tới phòng “Lý Đan”. Họ vực ông ta ngồi dậy và khiêng ra sát cửa. Ba người bên ngoài giúp Yến Nương nhảy ra trước, rồi

giơ tay đỡ lấy “Nhà bác học mù” do hai người bên trong nâng lên đưa qua thành cửa. Một người chạy tới nói với bọn này:

– Đưa ông Lý Đan sang nhà tôi ở bên kia đường, ngay trước cửa biệt thự này. Tôi đã mở cửa sẵn.

Huy Ban nhìn rõ người đó chính là Đức Yên, nhà thiên văn học, bạn của Hòa Lạc. “Nhà bác học mù” liền được khiêng sang đó, Yến Nương theo sát đằng sau.

Lửa vượt lên khỏi nóc nhà, bốc lên cao vút. Còi báo động tiếp tục hú liên hồi... Sang tới căn nhà đối diện, bên trong tối om, họ đặt Huy Ban nằm dài ở ngoài thềm.

Chàng cố gắng nằm im lìm, chờ ra như người bất tỉnh. Ngay lúc đó Huy Ban cảm thấy như bị một mũi kim nhỏ đâm

vào mông, nhưng chàng vẫn cố gắng chịu không hề nhúc nhích chút nào. Chàng tự hỏi: “Không hiểu cái kim quái gỡ ấy lọt từ đâu tới? Có lẽ nó bị vướng kẹt trong quần áo chàng từ trước... hoặc là... Vừa nghĩ tới đó thì chàng thấy chóng mặt và chân tay bủn rủn, rồi tự nhiên một vật mềm nhũn như bông gòn chụp kín mặt chàng. Trước khi bị hoàn toàn bất tỉnh, chàng còn nghe rõ tiếng rên rĩ và nghẹt thở của Yến Nương ở phía sau.

Đúng lúc đó, đoàn xe cứu hỏa chạy tới. Rồi đến xe của Sở An ninh có Đại Tá Bảo Đình đi theo. Vừa bước ra khỏi xe, Bảo Đình nghe có tiếng ai nói lớn:

– Ông bà Lý Đan đã chạy... sang căn nhà đối diện. Không ai có việc gì cả.

Nhìn sang căn nhà đó, nhờ ánh lửa của đám cháy, Hồ Anh thấy thấp thoáng

bóng vợ chồng “Nhà bác học mù”.

Mắt giương lớn, chàng nhìn thật kỹ: đúng là Lý Đan với cặp kính đen và chiếc mũ nôi đang ngồi trong ghế xe và Yến Nương đứng sát sau lưng.

Hồ Anh thở phào, hết lo ngại cho số phận Huy Ban. “Nhà bác học mù” đã thoát hiểm và đang ngồi sờ sờ tại đó.

Nhân lúc lộn xộn, chàng làm ám hiệu gọi hai nhân viên An ninh tới và rí tai họ:

– Các anh phải canh chừng và sẵn sàng để bảo vệ ông bà Lý Đan đang ngồi ở thềm cửa nhà bên kia... Nhưng đứng cách xa chừng năm sáu chục thước, không được đến gần.

Nhìn theo tay Hồ Anh chỉ sang căn nhà đối diện, hai người thấy rõ cặp vợ

chồng “Nhà bác học mù” tại đó.

– Vâng. Xin tuân lệnh Đại tá.

Sở dĩ Hồ Anh không chạy sang gặp Huy Ban vì biết rằng người của phe địch đang có mặt tại chỗ và sắp xông vào bắt cóc “Nhà bác học mù”. Nếu chàng và nhân viên An ninh ở sát bên “ông” thì bọn chúng sẽ không dám xông tới. Phải đợi chúng xuất hiện và hành động trước. Huy Ban thừa sức đối phó và lực lượng Sở An ninh sẽ nhảy vào khi Hồ Anh ra hiệu...

Đoàn chữa lửa ráo riết hoạt động. Các vòi rồng tới tấp phun nước, nhưng sức lửa rất mạnh và tràn lan mau lẹ sang căn nhà sát vách. Hồ Anh nghe tiếng xôn xao, mọi người lo cho số phận của Thiếu Tá Diên Phi vì họ chưa nhìn thấy bóng dáng của viên Sĩ quan này và tưởng ông

ta còn ngủ say trong phòng.

Một toán lính cứu hỏa định phá cửa để xông vào căn nhà đó, Hồ Anh vội chạy lại bảo họ:

– Không cần cứu ông ta. Tôi biết rõ là Thiếu Tá Diên Phi đi công tác ở xa từ chập tối.

Toán lính trở ra để tiếp tục phun nước. Một phút sau, mái nhà bị sập. Một làn gió nóng phát ra mang theo một đám mây tàn lửa dày đặc. Mọi người phải chạy lui ra khỏi chỗ cũ khoảng mười hay mười lăm thước...

Đại Tá Bảo Đình quay nhìn sang nhà đối diện và thấy vợ chồng Lý Đan vẫn ngồi y nguyên tại chỗ dưới ánh sáng chập chờn của đám cháy. Chắc chắn hai người đã được nhân viên An ninh bí mật

bảo vệ và do đấy phe địch không dám tấn công, bởi vậy chàng tưởng rằng có lẽ không phải do bọn chúng gây ra để tạo thành cơ hội bắt cóc «Nhà bác học mù»...

Trong lúc mãi suy nghĩ, chàng xô mạnh vào một người đứng trước. Nhìn kỹ, người đó là Tướng Gia Điệp, ông cũng vừa chạy tới vì rất lo ngại khi nghe tin căn nhà của Lý Đan phát hỏa. Đại Tá Bảo Đình vội xin lỗi và báo cáo ngay:

– Thừa Trung tướng, ông bà Lý Đan hoàn toàn vô sự. Hai người đang ngồi đợi ở căn nhà bên kia.

– Có. Tôi đã nhìn thấy từ phút đầu ngay khi tới đây. Thật là Trời giúp chúng ta. Thoạt đầu mới nghe tin nhà cháy, tôi hoảng hồn chạy vội lại đây. Có phải hôm nay là ngày Chủ nhật thứ nhì trong tháng này không?

– Thưa đúng. Kể từ nửa đêm...

– Đại tá phải hết sức canh chừng để bảo vệ ông bà ta... Nếu họ bị chúng xâm phạm bằng bất cứ cách nào... tất cả bọn mình sẽ bị đẩy lên Bắc cực..., khổ sai chung thân đấy! Còn Diên Phi, sao không thấy mặt hắn? Chết cháy rồi à?

– Thưa Trung tướng, anh ấy đã xin phép đi nghỉ cuối tuần từ chiều hôm qua.

– Bây giờ phải giải quyết vấn đề nơi ăn chốn ở cho ông bà Lý Đan. Diên Phi đi vắng, không biết anh ta còn căn nhà chưa cấp phát nào không?

– Thưa, tôi không rõ.

– Thôi được... Nhà tôi còn một phòng lớn. Phiên Đại tá đưa ông bà ta lại ở với tôi... tạm trong ít ngày.

Đoàn lính cứu hỏa hăng say chiếu đấu với thần lửa. Đám cháy được dập tắt trong khoảng hơn một giờ sau... Lúc đó, Hồ Anh cho rằng phe địch đã biết rõ lực lượng An ninh đang bí mật ráo riết canh chừng, bởi vậy chúng đành bó tay không dám hành động... Vợ chồng «Nhà bác học mù» vẫn còn ngồi đợi ở phía bên kia. Bây giờ phải đưa họ về tư dinh Tướng Gia Diệp.

Đại Tá Bảo Đình dùng ám hiệu gọi hai nhân viên An ninh đi theo sang căn nhà đối diện. Ánh lửa đám cháy đã tàn, không còn đủ chiếu sáng tới đây. Ra tới giữa đường, ba người phải dùng đèn pin.

Bước qua cổng, Bảo Đình lên tiếng:

– Phu nhân Lý Đan, xin mời ông bà về ở tạm bên tư dinh "chủ soái".

Ông bà Lý Đan vẫn còn đó mà không một tiếng trả lời. Ba người cùng chiếu đèn pin đi tới, và khi đến sát bên cả ba cùng giật mình... Viên Đại tá đứng đờ ra như người mất hồn. Hai nhân viên cũng vô cùng ngạc nhiên: vợ chồng «Nhà bác học mù» đã biến mất không biết từ lúc nào... Hai người ở đó chỉ là một cặp tượng đúc bằng sáp ong với trang phục đúng như vợ chồng Lý Đan.

Bảo Đình lạnh toát người. Nhưng hai phút sau Bảo Đình phát khùng, vung tay đẩy mạnh và giơ chân đạp đổ sập hai pho tượng sáp.

Giữa lúc ấy, có tiếng nhiều người la lớn: một xe vận tải cho đoàn lính cứu hỏa tới chữa cháy và đậu gần đó đã biến mất, Bảo Đình biết ngay là bọn chúng đã lấy trộm xe này để chở vợ chồng Lý Đan.

Chàng vội đẩy cửa chạy vào dùng máy điện thoại nhà này để gọi ra đồn kiểm soát ngoài cổng Trung tâm:

– A lô! Đây, Đại Tá Bảo Đình. Các anh có thấy một xe vận tải của đoàn cứu hỏa vừa thoát ra khỏi trại không?

– Thưa có. Xe ấy đã đi khỏi khoảng một giờ rồi. Họ bảo là các vòl rỗng trong Trung tâm bị hư, họ phải ra Thị trấn Pha tích để mượn những vòl rỗng khác. Vì quá khẩn cấp, họ không có thời giờ đến xin giấy Sở An ninh. Bởi vậy chúng tôi đã cho họ đi. Đại tá hỏi chiếc xe ấy làm gì vậy?

– Không có gì quan trọng. Thôi, cảm ơn anh.

Bảo Đình và hai nhân viên ra khỏi nhà, tiến về chỗ chiếc xe bị mất. Một

nhân viên An ninh khác chạy tới cho biết anh ta vừa tìm được hai nhân viên chữa lửa nằm bất tỉnh trong một khu vườn sát đó, họ bị lột hết quần áo thuộc bộ đồng phục cứu hỏa. Chàng nghe xong báo cáo gật gù không trả lời và đứng yên lặng suy nghĩ.

Hai phút sau, Đại Tá Bảo Đình dùng ám hiệu gọi thêm hai nhân viên An ninh. Tất cả năm người đứng đợi lệnh. Chàng bảo họ kiểm điểm lại súng và đèn pin, rồi theo ra xe đậu cách đó chừng trăm thước.

Tới đồn kiểm soát, lính canh trông thấy Đại Tá – Giám đốc Sở An ninh, liền mở cửa ngay cho xe ra khỏi Trung tâm.

Bảo Đình hướng xe về phía nghĩa trang «Vĩnh Phúc» và nhấn hết ga. Bọn nhân viên ngơ ngác nhìn nhau không

hiếu họ sắp tới đâu và sẽ đối phó cách nào với địch?

– Phải tới đó kịp thời... Nếu không, "vợ chồng" Lý Đan sẽ chết ngạt trong quan tài.

Nghe câu nói đó, bọn họ hiểu ngay vợ chồng «Nhà bác học mù» đã bị quân địch bắt cóc mang đi chôn sống, nhưng chưa biết ở đâu. Họ vẫn ngồi im lìm không dám hỏi.

Gần tới nghĩa trang, Bảo Đình tắt đèn pha cho xe chạy chậm, rồi tiến vào dừng lại dưới lùm cây hôm trước. Chàng giơ tay ra lệnh và nói nhỏ:

– Các anh rút súng, lên đạn và cầm sẵn trong tay... Bây giờ đi nối đuôi theo tôi. Có lệnh mới được bắn. Tôi bảo gì làm nấy, theo đúng các hiệu lệnh.

Bảo Đình đi trước, năm nhân viên theo sát phía sau tiến vào nghĩa trang tối đen vì trăng đã bị mây đen dày đặc bao phủ. Đoàn người bước đi yên lặng giữa hai hàng cổ thụ, tới khúc đường trống nằm giữa khu mộ phần. Tới đây, Bảo Đình không nhớ ngôi đình nhỏ nằm ở phía nào vì hôm trước chàng không có thời giờ quan sát kỹ trong lúc đi theo Huy Ban, và lúc này chàng lại không nhìn thấy bóng ngôi đình ấy vì trời rất tối.

Nhưng linh tính nhà nghề đã hướng chàng đi đúng chiều sau một phút lưỡng lự... Năm phút sau, đoàn người tới cửa đình. Không một tiếng động, không chút ánh đèn. Bảo Đình tự hỏi không biết bọn chúng đã tới chưa? Hay là chúng đã chôn giấu hai nạn nhân xong và đã tẩu thoát ra khỏi đây rồi.

Rồi chàng ra lệnh cho nhân viên bao vây chặt chẽ chung quanh. Một mình chàng, tay súng, tay đèn tiến vào trong và đi xuống tầng hầm một cách rất thận trọng, chỉ bật đèn lên trong nháy mắt rồi tắt đi ngay và sau mỗi lần như vậy chàng tiến thêm vài ba bước rồi đứng lại nghe ngóng.

Đi hết bậc thang là tới sàn hầm, Bảo Đình ngừng lại một phút trong bóng tối và nép mình vào sát tường để nghe ngóng rất kỹ, chàng vẫn không thấy động tĩnh gì, xung quanh vẫn hoàn toàn yên lặng, tối đen.

– Ai trong đó? Giơ tay lên! Ba chục nhân viên vũ trang đã chiếm giữ cửa hầm và vây chặt ngôi đình này. Không tài nào trốn thoát được đâu. Quy hàng mau!

Không có tiếng trả lời sau khi câu

nói của Bảo Đình vang dội trong tầng hầm. Chàng bật đèn rọi vào đường hầm, không một bóng người. Cảnh âm u sâu nào hiện ra với các lỗ huyết hình tổ ong.

Bảo Đình bực dọc suy nghĩ: Bọn chúng vừa thoát ra khỏi trại chùng năm mươi phút trước bọn mình. Chúng phải dành ít nhất là một giờ để khiêng xác tới đây, phá cửa hai căn mô cũ, lấy quan tài ra, mở nắp, đổ hài cốt hai người dòng họ Lộc Di vào bao bố..., rồi đến việc chôn sống hai nạn nhân và hoàn tất việc bịt gần hai cửa huyết với hai tấm bia đá... và sau hết còn phải tiêu hủy mọi vết tích từ trong hầm ra tới cửa... Tất cả việc ấy đòi hỏi ít nhất là hai tiếng đồng hồ.

Như vậy, tức là bọn chúng chưa tới đây. Bảo Đình liền chạy ra khỏi hầm, hạ lệnh cho nhân viên An ninh phân tán mai phục cách xa khoảng mười chín hai

mười thước, núp sau các ngôi mộ chung quanh đình và giải thích cho họ biết rằng có lẽ bọn chúng sắp tới, phải gắng bắt sống cả bọn. Các nhân viên tuân lệnh và phân tán đi tìm chỗ núp. Bảo Đình ở lại và ngồi thu mình trong một xó.

Tất cả đều kiên nhẫn đợi phe địch cho tới lúc có tiếng gà gáy từ xa vọng lại và ánh hừng đông hé lộ... mà không thấy người lạ mặt nào xuất hiện. Họ gắng đợi mãi tới 6 giờ... nhưng vô ích. Bảo Đình thở dài, biết rằng lần này bọn chúng định bắt cóc Lý Đan đưa về Liên Xô như lời Huy Ban đã tiên đoán. Chàng tập hợp nhân viên, từ biệt nghĩa trang “Vĩnh Phúc”.

Trên đường về Trung tâm Pha Tích, Hồ Anh vô cùng bức tức và lo ngại cho tính mạng của Huy Ban hiện nằm trong tay địch.

Chương 14

Lần này Huy Ban đã hồi tỉnh và có cảm giác như đã ngủ một giấc thật say, triển miên nhiều ngày. Thoạt đầu, chàng đã nghe thấy tiếng người nói chuyện gần mình, nhưng không phân biệt được họ nói gì. Đồng thời, tiếng sóng gầm gừ từ ngoài lọt vào, nghe rất rõ mỗi khi tiếng của bọn người kia tạm im trong chốc lát.

Để ý tới bản thân, chàng thấy mình vẫn còn y nguyên trong cái lốt «Nhà bác

học mù», vẫn còn là Lý Đan với mặt nạ cao su mỏng, cặp kính đen, mũ nồi rộng vành... và đang ngồi co ro trong một chiếc ghế bành vững chãi. Liếc mắt nhìn ba phía, chàng nhận biết đó là một căn phòng rộng, có hai cửa sổ quay ra bờ biển.

Trước mặt chàng có ba tên lực lưỡng ngồi quay lưng trở lại để kiểm soát Yến Nương. Nàng bị chúng trói chặt vào lưng một chiếc ghế sắt trong khi chàng vẫn được tự do, có lẽ vì chưa bị lộ chân tướng.

Bọn chúng đã nhận được lệnh phải hết sức trọng đãi “Nhà bác học mù”, và tới lúc đó chúng vẫn đinh ninh chàng là Lý Đan – người mà Liên Xô đang tìm mọi cách đón mời và rất khao khát được tiếp rước. Hơn nữa ông là người tàn phế, không cần phải trói.

Lúc đó Yến Nương cũng đã hồi tỉnh. Một tên trong bộ ba nói bằng tiếng Đức với nàng:

– Chúng tôi muốn đưa Bác sĩ Lý Đan sang Liên Xô. Vì không có cách nào khác nên chúng tôi phải tới bắt cóc ông bà trong đêm vừa rồi. Bây giờ chúng tôi muốn biết ý kiến của ông bà có thuận sang giúp Chính phủ Nga không? Nếu ông bà đồng ý, chúng tôi mới lo tính tới việc chuyên chở... một việc rất phức tạp. Nếu ông bà từ chối, chúng tôi bắt buộc sẽ phải...

Yến Nương nín lặng nhìn hẩn một cách khinh bỉ trong khi Huy Ban giả vờ còn mê man chưa tỉnh, đầu ngả vào lưng ghế, toàn thân không nhúc nhích. Bọn chúng không thể ngờ rằng sắp phải đối phó với một mảnh hổ ẩn hình trong bộ dạng một phế nhân mù điếc và tê liệt cả

hai chân – phế nhân mà chúng phải hết sức tôn trọng và dè dặt trong khi bắt cóc và di chuyển về đây.

Tình trạng này là ưu điểm chính yếu để Huy Ban hành động bất ngờ và thắng lợi khi cơ hội tới. Trí óc chàng lúc đó đã minh mẫn trở lại vì thuốc mê đã tiêu tan hết.

Qua cặp kính đen, Huy Ban chăm chú quan sát ba tên địch. Thân hình chúng đều tầm thước, y phục đơn giản: quần dài, áo sơ mi. Tên ngồi bên phải vạm vỡ hơn chút ít, tóc hớt “cua”, sơ mi hồng lọt in hình tôm cá. Tên ngồi giữa (đang nói với Yến Nương), khổ người trung bình, tóc dài, sơ mi ni lông trắng. Tên ngồi bên trái hơi gầy, tóc ngắn, sơ mi xanh điểm sao trắng.

Khi tên ngồi giữa đứng dậy quay nhìn xuống phía chàng, Huy Ban thấy bộ mặt hắn có vẻ quen thuộc, hình như đã gặp vài lần. Vài phút sau, hắn nói tiếp với Yến Nương:

– Vấn đề rất dễ giải quyết cho ông bà: bằng lòng sang Nga, hay không chịu... đơn giản lắm. Chúng tôi không thể nào trả lại ông bà cho Hoa Kỳ. Nhờ bà nói lại với ông và gắng thuyết phục ông. Tôi tin rằng một người như ông sẽ nhận thấy ngay nên chọn con đường nào.

Yến Nương uể oải trả lời:

– Tôi không thể biết trước được nhà tôi sẽ ưng thuận hay từ chối. Tốt hơn hết là ông hỏi thẳng nhà tôi. Nếu ông ấy từ chối, lúc đó tôi sẽ tìm cách thuyết phục... và có hy vọng... vì chúng tôi yêu nhau thắm thiết.

– Tức là ông ấy sẽ không để cả đôi bị giết...

– Đúng như thế..., rốt cuộc nhà tôi sẽ phải ưng thuận.

Nói tới đó, nàng chăm chú nhìn vào Huy Ban:

– Ông coi xem... nhà tôi hình như đã tỉnh... có lẽ ông ấy đã nghe được câu chuyện.

– Trăm phần trăm là không vì ông ấy mất máy trợ thính rồi. Chúng tôi đã lấy máy đó ngay từ khi đặt ông bà vào đây.

Yến Nương gật đầu:

– Vậy chắc chắn là nhà tôi không nghe thấy gì.

Nhưng thực ra Huy Ban đã nghe thấy hết mọi điều và mắt vẫn theo dõi

mọi cử chỉ của ba tên địch.

Tên mặc áo sơ mi trắng ra lệnh:

– Văn Du, đặt máy nghe vào tai ông Lý Đan.

Tên mặc áo tôm cá rút máy trợ thính hẳn để trong túi quần đặt vào tai trở lại như cũ cho “Nhà bác học mù”. Trong lúc hẳn làm việc đó, Huy Ban rất lo ngại, chàng sợ rằng hẳn có thể nhân dịp đứng sát mà nhận ra được một vài điểm nguy trang, nhưng khi thấy hẳn nhăn mặt và nhìn sang bên tỏ vẻ ghê tởm, lúc đó chàng mới yên chí vì biết chắc rằng các chi tiết hóa trang vẫn còn nguyên vẹn. Hẳn hấp tấp làm cho mau lẹ để có thể sớm lánh xa bộ mặt tàn phế khủng khiếp đó. Xong việc, hẳn rào bước đi về chỗ.

– Thừa, xong rồi.

Tên mặc áo sơ mi trắng đi ra đứng sát cửa sổ nhìn vào. Nhờ ánh sáng bên ngoài chiếu vào hắt, Huy Ban nhìn rõ từng đường nét trên bộ mặt ấy. Lúc đó chàng mới nhận ra được đối thủ: Bá Tôn, đọc lệch thành “Bá Ôn” hoặc “Quan Ôn” – thủ lĩnh của tổ chức gián điệp Nga tại Hoa Kỳ. Bốn năm trước, chàng đã có lần đụng độ với hắt và từ sáu năm nay Sở Tình báo Trung ương đã bủa vây hắt nhiều lần, nhưng lần nào hắt cũng thoát lưới.

Bá Tôn chăm chú nhìn vào mặt “Nhà bác học mù” rồi cũng phải ghê tởm quay đi như tên bộ hạ vừa tới đặt lại máy nghe cho ông ta. Hắt lên tiếng hỏi, vẫn bằng tiếng Đức:

– Bác sĩ Lý Đan đã tỉnh chưa?

Yến Nương nói với hắt:

– Xin ông nói lớn hơn chút nữa. Dù có máy trên tai, nhà tôi cũng không nghe rõ nếu ông nói như vừa rồi.

Hắn liền nhắc lại câu đó, lần này giọng lớn gấp đôi. Huy Ban vịn chặt hai tay vào thành ghế, ngoảnh mặt và ngả đầu về phía có tiếng nói:

– Tôi tỉnh rồi. Ông là ai? Đây là chỗ nào? Yển Nương có đấy không? Hình như vừa nghe thấy tiếng em nói gì với ông này phải không?

– Vâng. Em vừa bảo là ông ta phải nói to hơn trước thì anh mới nghe rõ. Bây giờ ông ta sẽ giải thích sự việc vừa xảy ra đêm qua. Anh nên bình tĩnh, đừng giận dữ.

Bá Tôn nói tiếp:

– Thừa Bác sĩ, chúng tôi đã tới bắt cóc ông bà tại Trung tâm Pha Tích rồi đưa về đây. Chúng tôi định mời ông bà sang hợp tác với Chánh phủ Liên Xô...

Rồi hắn nói lại những điều kiện như ban nãy đã đặt ra với Yến Nương: chịu đi thì sống, không chịu thì sẽ chết. Và hắn đòi buộc Lý Đan phải trả lời ngay tức khắc, viện lẽ các cơ quan Cảnh sát, Công an, và Phản gián Hoa Kỳ đã được cấp báo và sắp sửa truy nã gắt gao. Bởi vậy bọn hắn phải hành động rất gấp rút.

– Chúng tôi bắt buộc phải thủ tiêu ông bà ngay khi cuộc bao vây họ khởi sự, và chúng tôi nhất định không để họ chiếm lại ông bà đâu.

Lý Đan yên lặng suy nghĩ hồi lâu, sau cùng chậm rãi trả lời bằng một giọng nghiêm nghị:

– Đối với tôi chỉ có Khoa học là trọng đại, Khoa học trên hết, Khoa học là tổ quốc của tôi. Dù tôi ở lại quê hương tôi là nước Đức, hay tôi sang Anh, sang Mỹ, hay sang Nga, điều đó không quan trọng. Ở đâu người ta có thể chấp thuận lý thuyết khoa học của tôi, cung cấp cho tôi đầy đủ phương tiện để đẩy mạnh công cuộc tôi đang nghiên cứu thì tôi sẽ đến đó. Tôi mới tới Hoa Kỳ, người ta đã hứa hẹn nhiều với tôi nhưng trên thực tế chưa có gì cả...

Nói tới đó «Nhà bác học mù» ngừng lại ngồi thở một phút rồi nói tiếp:

– Ông thừa biết rằng, về mặt thể chất, tôi là một kẻ tàn phế với một tình trạng hầu như không còn là người nữa... Nhưng về mặt tinh thần, tôi vẫn còn một lý tưởng, một lẽ sống... đó là Khoa học. Những phát minh và khám phá của

tôi sẽ làm đảo lộn cả thế giới... Bởi vậy hiện nay, đại đa số các nhà vật lý học đều chống lại tôi vì họ sợ, và các chánh phủ của họ cũng sợ rằng tôi sẽ thành công. Chánh phủ Mỹ muốn lợi dụng tôi nhưng họ lại quá dè dặt... chưa cung cấp cho tôi những phương tiện thiết yếu. Bây giờ, nếu Chánh phủ Nga long trọng hứa sẽ cung cấp đầy đủ những phương tiện ấy. Tôi sẽ vui lòng đi ngay... Vì Khoa học là tổ quốc duy nhất của tôi. Tôi sẽ đến với nước nào có thể thực sự giúp tôi phục vụ khoa học.

Vẻ mặt Bá Tôn vui hẳn lên, hẳn mỉm cười trả lời:

– Chắc chắn Bác sĩ sẽ có đầy đủ phương tiện. Liên Xô không bao giờ tính toán lối con buôn như nước Mỹ đâu.

– Vâng. Nếu được như vậy, tôi sẵn

sàng sang bên đó. Nhưng tôi phải đặt thêm một điều kiện.

– Xin Bác sĩ cứ cho biết.

– Các ông phải cho Yến Nương đi theo tôi. Nàng là nguồn hạnh phúc, là lẽ sống thứ hai của tôi... sau Khoa học.

– Dĩ nhiên chúng tôi phải đưa phu nhân cùng đi. Bà sẽ luôn luôn ở bên cạnh Bác sĩ.

Hắn ngừng để châm thuốc lá, rồi nói tiếp:

– Như vậy chúng ta đã thỏa thuận xong mọi điểm. Bây giờ, chúng tôi đưa ông bà lên nghỉ trên lầu. Thành thật xin ông bà thứ lỗi. Chúng tôi bắt buộc phải giữ kín ông bà trên đó trong một thời gian vì lý do an ninh và để bảo vệ bí mật cho cơ sở của chúng tôi. Nếu ông bà cần

gì để chúng tôi hoặc cần một vài thứ đồ dùng hoặc tiện nghi gì, xin cho nhân viên trực tại đó biết, hẳn sẽ báo ngay xuống nhà dưới cho chúng tôi.

Lý Đan trả lời:

– Cảm ơn ông. Chúng tôi sẽ làm đúng như vậy.

Bá Tôn ra hiệu cho hai cộng sự viên đến gần Lý Đan và dùng hai người xiết chặt tay nhau làm ghế cho nhà bác học ngồi vào, hai tay ông bám lấy cổ họ. Rồi hai người bước đi rất chậm, đưa ông lên lầu, ở một căn phòng sáng sủa, đầy đủ tiện nghi và đặt ông vào một ghế bành.

Trước khi họ đi ra, «Nhà bác học mù» không quên ngỏ lời cảm ơn. Họ trở xuống dưới nhà và để ngỏ cửa phòng vì tin chắc hai chân Lý Đan hoàn toàn tê

liệt không thể nào đứng lên và đi ra khỏi ghế được.

Về phía mình, Huy Ban cũng đành ngồi yên trong ghế bành vì biết rằng lúc đó chưa nên khởi sự vì chưa hiểu biết gì rõ rệt về kết cấu và nhân sự trong ngôi nhà này. Nhất là với sự hiện diện của «tên trùm» Bá Tôn, tên trùm của tổ chức gián điệp Nga. Chàng biết rằng đây là tổng hành dinh của hắn và là cơ sở quan trọng bậc nhất của tổ chức này. Bởi vậy chàng phải gắng đợi để tìm hiểu rồi sau đó mới ấn định kế hoạch. Trong việc này phải có Yến Nương giúp sức, mà nàng còn bị trói ở nhà dưới...

Mấy phút sau, hai tên kia dẫn nàng lên phòng sau khi cởi trói.

Trước khi trở xuống, Văn Du vừa đi vừa nói:

– Khi có việc gì xin ông bà bấm chuông hoặc nếu gặp lúc chúng tôi đang chơi vũ cầu ngoài sân thì ra cửa sổ đứng gọi.

Sau đó hai tên cùng ra khỏi phòng. Chúng đóng chặt và khóa cửa lại, nghe rất rõ tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Yến Nương lại gần Huy Ban, nhưng chàng đặt ngón tay lên miệng ra hiệu bảo nàng nên thận trọng. Nàng hiểu ý và nói nhỏ:

– Tội nghiệp quá... Anh có vẻ rất mệt nhọc.

– Không quá mệt như em tưởng vì đã được ngủ một giấc dài. Mấy giờ rồi?

Yến Nương nhìn đồng hồ:

– Mười một giờ mười lăm.

Cả hai đều hiểu rằng thuốc mê đã

làm họ ngủ lâu như vậy. Nhưng họ không rõ căn nhà này nằm ở địa điểm nào và cách Pha tích bao xa. Vì bị mê man trong một thời gian khá lâu nên hai người không thể biết được chiếc xe chở họ đã chạy trong bao lâu và theo hướng nào để có căn cứ mà phỏng đoán lộ trình.

Yến Nương tới cửa sổ đứng nhìn ra ngoài:

– Nhà này ở sát bờ biển anh ạ.

Huy Ban không trả lời mà chỉ gật đầu vì chàng đã biết điểm này từ lúc vừa tỉnh và nghe thấy tiếng sóng gầm. Yến Nương vịn chặt hai tay vào thành cửa, kiễng chân hết mức để có thể nhìn người xa ra ngoài và cúi nhìn xuống tầng phía dưới, rồi nàng trở vào nói nhỏ với Huy Ban:

– Chung quanh đây toàn là bãi cát với rừng thông chứ không có thêm căn nào nữa. Ngoài khơi có một chiếc tàu khá lớn hình như đợi sẵn bọn họ, và cửa sổ phòng này nằm ngay phía trên cửa chính... Có lẽ họ tưởng bọn mình không dám nhảy qua ư?

Một lát sau, có tiếng người dưới sân, Yến Nương lại chạy ra cửa sổ và thấy cả ba tên cùng mặc đồ tắm và chạy ra biển. Nàng nói:

– Tất cả bọn chúng đi tắm rồi.

– Chắc chúng tin rằng mình không thể làm gì nổi vì anh là kẻ tàn phế còn em là phụ nữ yếu hèn... Nhưng không biết trong nhà con người nào khác nữa không? Phải dò xét kỹ xem đã...

– Chắc không còn tên nào nữa, vì

lúc còn ở tầng dưới, khi em vừa tỉnh cơn mê và mở mắt ra thì bọn chúng vẫn còn ở ngoài. Lúc đó em để ý lắng nghe thì chỉ thấy tiếng của ba người thôi chứ không có người thứ tư nào nữa... Bây giờ anh định xử sự cách nào?

– Nhà này có điện thoại không?

– Có, ở dưới nhà. Vì cũng trong lúc ấy, em nghe thấy tiếng chuông điện thoại, một tên trong bọn họ tới cầm máy và điện đàm với ai không rõ... Em cũng chẳng nghe được rõ hẳn nói những gì ngoài mấy tiếng «A lô».

– Bây giờ xuống gọi về Pha Tích...

– Nhưng chúng đã phá cửa phòng này rồi.

– Ra coi xem chúng có để lại chìa khóa trong ổ không?

Yến Nương chạy ra ngó vào ổ khóa:

– Có, anh ạ!

– Như vậy không thể nào mở cửa ra được vì không có dụng cụ gì ở đây có thể giúp ta xoay và đẩy chìa khóa ra khỏi ổ. Sau đó còn phải nạy then khóa... Đành chịu, phải đợi đến giờ ăn trưa, chúng mang đồ ăn lên đây.

– Vâng, nên kiên nhẫn một chút.

Nói tới đó, bỗng nhiên Yến Nương thấy chóng mặt, Huy Ban bảo nàng:

– Chất thuốc chưa tiêu hết, em nên nằm tĩnh dưỡng một lát để lấy sức. Lát nữa chúng ta phải có đủ tỉnh táo mới có thể hành động được.

Nàng nghe lời, tới nằm dài trên giường.

– Chúng tiêm thuốc mê cho em vào lúc nào? Có phải cùng lúc với anh không? Tức là khi chúng khiêng anh sang tới cửa căn nhà đối diện và đặt xuống...

Nàng yên lặng một phút, suy nghĩ và trả lời:

– Em vẫn chưa nhớ ra được... Khi vừa sang tới đó, em vẫn còn tỉnh táo... rồi đột nhiên em mê đi lúc nào không biết...

Huy Ban cũng vừa gắng nhớ lại những sự việc vừa xảy ra:

– Hai đứa khiêng anh lúc đó có lẽ là hai tên ban nầy đã đưa anh từ nhà dưới lên đây.

– Có lẽ đúng, vì ban nầy em hình thù và bộ mặt của hai tên ấy gần giống như hai tên khiêng anh đêm qua... chỉ khác

một điểm là đêm qua hai đứa đều có bộ ria... một dài một ngắn...

– Muốn có râu ria thì khó gì... Chỉ cần gán bộ râu giả. Em ngây thơ quá.

Chàng cười rồi nói tiếp:

– Tối hành lang bên ngoài nhà, sát cửa chính, chúng đặt anh xuống. Ngay lúc đó, tên đứng bên trái không đỡ anh nữa, hấn lùi về sau, đúng là hấn là kẻ đã tiêm thuốc mê cho anh. Khi ấy em đứng đâu?

Nàng cau mày, cố gắng nhớ lại:

– Em nhớ ra rồi, em đứng ở phía sau anh và có trông thấy hấn bỏ rời tay ra, không đỡ anh nữa. Rồi hấn lùi về phía sau, đứng sát vào lưng anh. Nhưng ngay lúc đó, em cũng bị tiêm vào mông.

– Như vậy tức là còn một tên thứ ba nữa đang sau em..., và tên này đã tiêm thuốc vào em...

– Anh đoán đúng. Vì trong lúc đi từ nhà mình sang bên đó, em nghe có tiếng chân một người nữa bước theo sau nhưng em quên không ngoảnh lại coi xem hắn là ai. Có lẽ là tên mặc áo sơ mi trắng ban nãy đã thảo luận với chúng ta...

– Không! Chắc chắn không phải hắn. Vì hắn là nhân vật quan trọng nhất trong tổ chức gián điệp Nga tại Hoa Kỳ, vì thế hắn chẳng dại gì mà len lỏi vào Trung tâm Pha tích để mua lấy nguy hiểm một cách vô ích. Và tên đã tiêm thuốc mê vào em phải là một người trong đám nhân viên của Trung tâm đứng làm nội tuyến. Vì nếu không có nội tuyến, tức là tay mắt và tay chân nằm sẵn trong Trung tâm thì chúng không thể nào hành động

một cách mau lẹ và kết quả tốt như vậy... Anh đã nhận ra tên đó rồi nhưng chưa có bằng chứng cụ thể. Rồi đây chúng ta sẽ gài bẫy bắt hản tại trận.

Hai người cùng yên lặng suy nghĩ. Huy Ban ôn lại trong đầu chàng tất cả những yếu tố chi tiết đã thu lượm được về căn nhà này và ba địch thủ. Chàng sẵn sàng đối phó với mọi nguy hiểm, nhưng việc cấp bách là phải sửa soạn để kịp hành động ngay khi chúng mang bữa ăn trưa lên cho hai người.

Giữa lúc đó, bọn chúng đã tắm xong và trở về, vừa đi vừa nói chuyện dưới sân. Rồi có tiếng Bá Tôn vọng lên. Huy Ban nghe rõ hản bảo hai tên kia sửa soạn bữa ăn trưa. Chàng giơ tay vẫy Yến Nương tới gần và nói nhỏ:

– Có lẽ chỉ có một tên trong hai đứa mang thực phẩm lên mà thôi vì chúng tin rằng bọn mình bất lực, chúng không cần phải đối phó gì nữa... Lúc đó em phải làm cách nào để tên ấy phải đứng quay lưng về phía anh trong một nửa phút thôi.

– Nhưng nếu cả hai tên cùng lên đây?

Huy Ban nhăn mặt suy nghĩ.

– Khó xử đó. Phải tùy cơ ứng biến nếu gặp cả hai đứa. Điều cần nhất là phải đứng cách xa ra để anh khỏi bị vướng chân trong khi hành động.

Nàng gật đầu và hai người yên lặng ngồi đợi.

Chừng hai mươi phút sau có tiếng bước chân hơi nặng và chậm đi lên cầu thang. Huy Ban vui sướng giơ tay ra hiệu

cho Yến Nương. Hai người cùng lắng nghe và nhận biết rằng chỉ có một tên mang bữa ăn lên tới cửa. Hẩn ngừng lại. Yến Nương ngồi nhồm dậy... Vài ba giây sau, có tiếng chìa khóa xoay trong ổ và cánh cửa từ từ mở. Văn Du hiện ra, hẩn bưng một mâm đồ ăn và dùng khuỷu tay đẩy cửa.

– Mời ông bà dùng bữa trưa.

Yến Nương vui vẻ đứng lên và chạy ra dọn bàn. Căn phòng chỉ có một chiếc bàn vuông, thấp đặt giữa những chiếc ghế bành.

– Phiền anh đợi một chút.

Văn Du tiến tới sát bàn và đứng đợi.

Yến Nương chủ tâm làm cho hẩn xoay lưng về phía Huy Ban.

– Xin đứng sang bên tay mặt để tôi dọn ở phía tay trái.

Hắn đứng nhích sang phía đó, tay vẫn bưng mâm. Yến Nương chạy lại đỡ lấy.

– Xong rồi. Bây giờ anh đưa mâm cho tôi, giữ mãi trên tay làm gì cho mệt.

Nàng đưa tay giả vờ giữ lấy mâm và đứng quay mặt về phía Huy Ban. Văn Du cũng buộc phải đứng xoay thêm một chút nữa. Khi lưng hắn đối diện với Huy Ban và đặt mâm xuống bàn thì chàng từ từ đứng dậy rất nhẹ và êm, không phát ra một tiếng động nào.

Văn Du nói với Yến Nương:

– Không biết ông bà có thích mấy món này không?

Nàng mỉm cười:

– Chỉ nghĩ là đã thấy ngon rồi.

Đúng lúc hần vừa đứng thẳng người lên, chưa kịp nói gì thêm thì hai bàn tay sắt của Huy Ban đã chộp đúng giữa cổ hần và bóp chặt, hai ngón tay cái thì ấn thật sâu vào hai động mạch, đồng thời chân phải chặn ngang khuỷu chân của hần... Bị tấn công bất ngờ bằng thế vô hiểm độc, Văn Du vô phương kháng cự... Chỉ một phút hần đã ngất xỉu và từ từ ngã ngửa ra. Huy Ban bế xốc hần lên đặt lên giường, lục soát khắp người hần và tìm được một cây súng sáu cỡ lớn giấu trong quần, ở sau lưng. Chàng bỏ súng vào túi rồi rút dao thủ thân ra cắt những dây màn cửa để trói chặt hai cổ tay và cổ chân của Văn Du lại. Tất cả mọi việc đều vô cùng mau lẹ, không đầy năm phút từ lúc Huy Ban đứng lên khởi sự cho tới lúc

chàng bước ra khỏi của phòng để tiến xuống nhà dưới.

Yến Nường cũng theo ra, nhưng khi tới cửa chàng ghé tai dặn nhỏ nàng:

– Nếu em theo xuống, anh sẽ bị vướng tay khó hành động. Cứ ở lại trên này, đồng thời chăm chú nghe ngóng và quan sát.

Rồi chàng đóng sập cửa lại và bắt chước tiếng chân nặng nề của Văn Du trong khi bước xuống cầu thang, vì khi hân bung mâm đồ ăn lên chàng đã lắng nghe và ghi nhận được điệu bước. Đồng thời, chàng đã bỏ hân cặp kính đen để có thể nhìn được rõ hơn. Rút súng ra kiểm tra lại và lên đạn sẵn sàng...

Trong bếp có tiếng bát đĩa. Huy Ban đoán chắc rằng tên mặc áo sơ min xanh

đang dọn bữa ăn trong đó chứ không phải Bá Tôn vì chẳng bao giờ một «ông lớn» như hắn chịu cúi đầu xuống bếp.

Tới chân cầu thang, chàng ngó về phía có tiếng bát đĩa và biết bếp là ở phòng cuối bên tay trái, còn bên tay phải có một phòng mở cửa. Ngay lúc đó tiếng Bá Tôn ở phòng này lọt ra.

– Du, xuống làm gì đó? Chắc bọn họ ăn uống ngon lành lắm phải không?

Yên lặng, Huy Ban vẫn bắt chước điệu bước của Văn Du để tiến đến cửa phòng, chìa súng ra phía trước. Tới nơi ngó vào, chàng thấy Bá Tôn ngồi trong ghế bành quay mặt ra cửa sổ và chăm chú đọc một tờ Nhật báo, bên cạnh có một chai uýt ki đặt sát chân ghế, trên sàn gạch. Nghe tiếng bước chân vào phòng, hắn vừa hỏi vừa ngoảnh đầu trở lại:

– Thế nào? Ông bà Lý Đan có nói gì không?

Huy Ban mau lẹ tiến tới gần, chỉ cách hăm chừng hai thước, chàng mỉm cười trả lời:

– Thưa, vui vẻ lắm... và họ mời «ông Bá Tôn» xơi món «đùi chó» này... Giơ tay lên ngay!

Dĩ nhiên, một tay gan dạ và quả cảm như Bá Tôn vẫn giữ được bình tĩnh trước họng súng đang chĩa vào đầu hăm và sẵn sàng nhả đạn. Hăm nhún vai, nghiêng răng và cắn chặt đôi môi... Tờ báo rơi xuống đất, và hai tay hăm từ từ đưa lên khỏi đầu. Rồi hăm hỏi:

– Anh là ai?

Huy Ban từ từ đi vòng qua ghế bành và tới đứng hơi chếch trước mặt Bá Tôn.

Lúc đó hắn vô cùng ngạc nhiên vì nhận ra địch thủ chính là nhà bác học Lý Đan.

– À! Ông đâu có mù và tê liệt.

Huy Ban không dùng giọng Đức nữa và trả lời bằng giọng thuần túy Mỹ:

– Tôi vừa được Chúa làm phép lạ chữa lành được cả mắt lẫn chân.

– Anh là ai mà biết rõ tên tuổi của tôi?

– Anh chẳng cần biết tên tuổi tôi làm gì vô ích.

Thấy hắn từ từ co chân trở vào để sẵn sàng nhảy tới tấn công, Huy Ban vội ra lệnh:

– Xin mời "Quan Ôn" đuổi thẳng ngay hai chân như trước.

Bá Tôn ngoan ngoãn vâng lời và hỏi tiếp:

- Anh đã hạ sát Văn Du rồi à?
- Hắn đang ngủ trên lầu... ngon giấc lắm.
- Còn bạn nó, tên Thọ Minh?
- Tên đó vẫn đang làm việc trong bếp. Anh định gọi hắn đến tiếp cứu phải không?

Bá Tôn mỉm cười hóm hỉnh:

- Dĩ nhiên... Minh ơi Minh! Nguy rồi, lên ngay!

Huy Ban định nổ súng, rồi lại thôi vì chợt nhớ rằng phải bắt sống thì mới có hy vọng đưa ra ánh sáng tất cả các vụ gián điệp Nga từ sáu bảy năm trước tới nay. Bởi vậy chàng tiến sang bên trái

hai bước, lập thành một đường thẳng từ chàng qua mặt Bá Tôn cho tới cửa phòng, đứng xoay lưng ra cửa sổ. Huy Ban sẵn sàng chờ Thọ Minh chạy tới cứu chủ.

Trong lúc đó Bá Tôn vẫn ngồi duỗi thẳng hai chân, hai tay tiếp tục giờ lên nhưng hần rất bình tĩnh và mỉm cười vì hần tin chắc rằng Thọ Minh đã nghe thấy tiếng kêu cứu và sắp tới. Về phía Huy Ban, chàng cũng biết rõ như vậy, nên muốn dùng Bá Ôn làm bia đỡ đạn nếu Thọ Minh nổ súng trước.

Đợi đã gần năm phút mà không thấy hần xuất hiện, chàng phỏng đoán có lẽ tên này đã ngó qua lỗ khoan sẵn trên tường và do đấy hần thấy rõ vị thế đứng lợi hại của địch thủ, bởi vậy hần sẽ tấn công ở phía lưng...

Vừa nghĩ tới đó thì có một tiếng vật nặng đập mạnh vào cửa sổ. Một miếng kính vỡ tan, các mảnh lớn nhỏ văng loảng xoảng trong phòng. Huy Ban giật mình nhảy vọt lên và đồng thời ngoái cổ trở lại, chàng thấy một chai rượu chát vỡ thành nhiều mảnh trên sàn gạch và bóng dáng của một người mặt áo sơ mi xanh điểm sao trắng đang chìa súng vào phòng.

Không bỏ phí nửa giây, Huy Ban khai hỏa trước, Thọ Minh bị trúng đạn vào giữa mặt và bị sức đạn hất ngửa ra phía sau. Tiếp theo đó, chàng nhảy sang bên trái vì Bá Tôn vừa lợi dụng khoảng thời gian hai ba giây chàng không kiểm soát được hấn để hạ tay xuống vớ lấy chiếc bình hoa và ném mạnh vào Huy Ban.

Chàng định né tránh nhưng trượt chân và bị chiếc bình hoa đập mạnh vào

vai trái. Mất thăng bằng, Huy Ban ngã xấp mặt xuống, chàng bỏ rơi cây súng để hai tay được rảnh có thể chống đỡ cho đầu và mặt khỏi bị thương.

Vừa nằm soài ra trên sàn nhà, Huy Ban đã co chân lên đá cây súng văng tới sát cửa ra vào. Bá Tôn nháy tới nhưng không kịp cướp súng. Trong lúc định lấy lại thăng bằng thì Huy Ban nhanh như chớp quạt tay rất mạnh vào hai chân làm hắn ngã ngửa. Nhưng hắn lợi dụng ngay đà sẵn có trong lúc ngã để co chân đập thẳng vào hông bụng Huy Ban làm chàng phải lăn người đi hai vòng để tránh khỏi. Và hai người cùng đứng dậy, xông tới tấn công lẫn nhau bằng những thế võ rất ác liệt...

Trong lúc hai địch thủ trở hết tài sức để tìm cách hạ đối phương thì Yến Nương chạy tới. Vừa vượt qua cửa, nhìn

thấy khẩu súng nàng vội cúi xuống lượm lấy, nhấn «nút an toàn», rồi giơ lên nhắm thẳng vào mặt Bá Tôn và hô lớn:

– Giơ tay lên!

Lúc đó, hai địch thủ đang ôm nhau vật lộn trên sàn nhà. Bá Tôn vội trả lời:

– Nếu chị nổ súng, cả hai thằng đều trúng đạn và cùng chết...

Nàng mỉm cười tiến sát tới gần và dí vào cạnh sườn hắn.

– Bây giờ thì chỉ còn một mình ông phải lãnh viên đạn này thôi.

Bá Tôn đành buông tay ra. Không bỏ lỡ cơ hội, Huy Ban dùng sống bàn tay phạt rất mạnh vào yết hầu của hắn. Bá Tôn ngã lăn ra ngất xỉu, nằm sóng soài trên sàn nhà.

Hạ xong địch thủ, Huy Ban lớp ngóp đứng dậy, đưa hai tay nắn cái bắp thịt trên cổ và hai vai. Đồng thời chàng sung sướng thốt lên:

– Em đến vừa đúng lúc. Yến Nương đúng là cứu tinh của anh!

Yến Nương sảng sật cười lớn rồi kể lại:

– Khi anh vừa ra khỏi phòng trên lầu, em đứng ngồi không yên vì biết rằng lần này là trận giao tranh có tính chất quyết định. Nghe thấy tiếng tên trùm kêu cứu, em ra cửa sổ ngó xuống thấy tên mặc sơ mi xanh chạy tới. Em vội chạy vào vớ lấy chai rượu chát rồi chạy trở ra. Trong khi hấn rút súng thì em vướn người hết mức ra bên ngoài rồi ném mạnh chai đó vào mặt kính cửa sổ... Kính bị vỡ tan, và chai rượu lọt vào phòng này. Tên áo xanh giật

mình ngẩng đầu nhìn lên... Em vội thụt người vào và ngồi thụp xuống. Giữa lúc đó một tiếng súng nổ. Em phát hoảng tưởng rằng hắn đã nổ súng vào phòng, nhưng khi đứng lên nhìn xuống thì thấy hắn đã nằm sóng soài trên vũng máu...

Huy Ban xúc động ôm chặt lấy Yến Nương và nồng nhiệt hôn nàng...

– Như vậy là em đã cứu anh hai lần. Bây giờ phải trói chặt tên “Quan Ôn” này lại, rồi gọi điện về Pha tích cho Hồ Anh biết tin và đánh xe tới đây đón chúng mình.

Chương 15

Xngay chiều hôm đó, sau cuộc điện đàm với Huy Ban, Đại Tá Bảo Đình hạ lệnh lấy mười hai nhân viên võ trang và ba xe hơi của Sở An ninh. Rồi đoàn người và xe rời khỏi Trung tâm Pha tích và đi dọc bờ biển lên phía Bắc... Gần hai giờ đi trên con đường ngoằn ngoèo uốn khúc theo sườn đồi núi, những khu rừng thông rộng. Hai bên đường đá lớn xen kẽ những cánh đồng cỏ hoang vu... Sau cùng, họ tới một bãi biển nhỏ hẹp.

Tại đó chỉ có một căn nhà độc nhất ẩn mình sau một khu rừng rậm. Đây chính là địa điểm do Huy Ban chỉ dẫn trong cuộc điện đàm với Hồ Anh sau khi chàng đã hạ được Bá Tôn và hai tên thuộc hạ.

Trong khi chờ đợi Hồ Anh tới, việc đầu tiên của Huy Ban là xuống nhà kho để tìm dây lớn để trói hai địch thủ (còn sống) thêm nhiều vòng nữa cho chắc chắn hơn. Rồi chàng cùng với Yến Nương đi lục soát hết mọi ngõ ngách trong ngôi nhà này. Nhưng hai người không tìm được một mảnh giấy hay một đồ trang bị nào khả nghi về mặt do thám và tình báo...

Nghe tiếng đoàn xe vọng tới, hai người tạm ngưng cuộc lục soát và chạy ra ngoài đứng đợi.

Ba xe An ninh tới nơi và dừng lại đúng lúc Huy Ban và Yến Nương vừa ra tới cổng. Hồ Anh xuống xe, vô cùng hoan hỉ:

– Tưởng Bác sĩ Lý Đan đã tới Mạc Tư Khoa rồi!

Huy Ban cười rộ:

– Ông ta nhất định không chịu đi và mời Đại tá tới đây gặp ông trùm gián điệp Liên xô để thảo luận về việc đó...

Toán nhân viên Sở An ninh rất ngạc nhiên giữa câu chuyện của Đại Tá Bảo Đình và Thiếu Tá Diên Phi. Họ không hiểu tại sao Tổ chức Gián điệp Liên xô tại Hoa Kỳ không thủ tiêu “Nhà bác học mù” sau khi bắt cóc bị ông ta khước từ không chịu hợp tác với Nga? Tại sao họ lại chịu điều đình? và tại sao Thiếu Tá Diên Phi lại ở đây?

Nhưng không để mất thời giờ, Huy Ban hướng dẫn Hồ Anh và các nhân viên tiến vào nhà, chàng vừa đi vừa nói:

– Biệt thự này là Tổng hành dinh của “Thống soái Bá Ôn” – tổng chỉ huy đạo quân thứ năm của Nga tại Hoa Kỳ. Ông ta đang đợi chúng ta ở trong nhà.

Đoàn người vừa tới phòng khách và thấy có một người bị trói rất chặt chẽ nằm dài trên sàn gạch hoa. Huy Ban chỉ vào hắn:

– Xin giới thiệu, đây là ông Bá Tôn
– biệt hiệu Bá Ôn, Quan Ôn, lãnh tụ tối cao của tổ chức gián điệp Liên xô tại Mỹ quốc... Xin quý bạn rước ông ta đi. Cuộc điều đình sẽ mở tại Trung tâm Pha tích.

Hồ Anh cử ba nhân viên khiên Bá Tôn ra xe. Sau đó Yến Nương đưa bốn nhân viên lên lầu khiên Văn Du xuống

và đưa ra đặt vào một xe khác. Tất cả bảy người nhân viên này đều được lệnh ở lại bên ngoài, đứng sát hai xe để canh gác và đề phòng bất trắc... súng trên tay và sẵn sàng nhả đạn.

Cuộc thẩm xét tiếp tục nhờ sự giúp sức của các nhân viên An ninh còn lại trong nhà. Tất cả mọi phòng lớn nhỏ và các cơ sở phụ thuộc, các ngăn bàn và ngăn tủ, các hộp và các gói lớn nhỏ đều bị lục lọi rất tỉ mỉ. Bao nhiêu sổ sách giấy tờ đều do chính Huy Ban và Hồ Anh coi lại từng trang. Một giờ sau, không còn một xó nhà nào và một đồ vật lớn nhỏ nào mà không bị kiểm soát, nhưng tuyệt nhiên không tìm ra một vết tích gì có thể cung cấp thêm một tia sáng nhỏ về tổ chức gián điệp Nga, nhất là về bọn nội tuyến của họ đặt trong Trung tâm Pha Tích.

Huy Ban thở dài, rồi nói với Hồ Anh hạ lệnh cho toán nhân viên sửa soạn ra về... Giữa lúc đó, chuông điện thoại réo lên, Huy Ban vội chạy tới cầm máy đặt lên tai:

– A lô!... “cụ Bá” có nhà không?

– Chính tôi “Bá” đây!. Ai nói chuyện với tôi đó?

– Tôi, Sinh đây mà...

– À, anh Sinh. Hôm nay máy hư, nghe không rõ giọng anh, có việc gì đó?

– Việc «thằng mù» xong chưa? Anh Yên nhà tôi bình thường chứ?

– Xong xuôi và êm đẹp lắm... Anh Yên rất mạnh giỏi...

– Còn món quà «cụ Bá» đã hứa gửi cho tôi?

– Trao tất cả cho Yên rồi... Anh ấy sẽ gửi cho anh trong một vài ngày.

– À quên... có đủ bốn gói không?

– Dĩ nhiên. Tôi trao đủ bốn gói để hai anh chia nhau...

– Cám ơn và kính chào «cụ Bá».

Vừa đặt xong máy điện thoại xuống, hai mắt Huy Ban sáng lên. Chàng mỉm cười vui sướng trở về chỗ cũ kéo Hồ Anh sang phòng bên và nói:

– Anh có biết ai vừa nói chuyện trong điện thoại không?

– Không! Nhưng chắc không phải là người trong bọn mình vì chỉ có anh và tôi biết số điện thoại nhà này... Như vậy tức là một tên trong bọn chúng vừa gọi tới.

– Đúng. Nhưng cũng là người của ta... Tên nội tuyến! Người mà bọn mình đang cố gắng dò xét cho ra. Thật là Trời giúp ta: chính Bạch Đức Yên là nội tuyến. Em của hắn là Bạch Đức Sinh vừa gọi điện thoại cho Bá Tôn vì tưởng tên trùm của bọn chúng đã hoàn toàn thành công trong việc bắt cóc và đưa «Nhà bác học mù» sang Liên xô. Bây giờ chúng ta phải trở về Pha Tích ngay tức khắc để chụp lấy Đức Yên trước khi hắn chạy trốn.

*

Bảy giờ tối.

Các sinh hoạt tại Trung tâm Pha Tích vẫn như thường lệ. Trong hai Câu lạc bộ Sĩ quan và Dân sự, các quân nhân, các bác học và các chuyên gia đều tề tựu

đồng đủ để ăn uống chuyện trò giải trí. Chẳng ai lưu tâm đến sự vắng mặt của Đại Tá Bảo Đình và Thiếu Tá Diên Phi, dù tinh ý đến đâu thì cũng chỉ tưởng rằng hai Sĩ quan này mãi đi chơi ngoài thị trấn chưa về kịp.

Việc vợ chồng nhà bác học Lý Đan bị bắt cóc đêm trước, chỉ có Trung Tướng Gia Diệp, Đại Tá Bảo Đình và một số ít nhân viên Sở An ninh biết rõ. Nhưng vị «chủ soái» đã hạ lệnh bắt họ phải triệt để giữ kín. Bảo Đình còn tỏ ra nghiêm ngặt hơn nữa: những nhân viên ấy đều bị giữ lại trong một phòng kín tại Sở An ninh, rồi họ phải đi theo đoàn xe tới trụ sở bí mật của Bá Tôn. Bởi vậy, trong Trung tâm không ai biết gì về việc vợ chồng Lý Đan bị bắt cóc... ngoại trừ nhà thiên văn học Đức Yên.

Về phía Đức Yên, hần tin chắc rằng với kế hoạch bắt cóc tuyệt hảo như vậy, bọn Bá Tôn đã thành công trăm phần trăm, và Bảo Đình đã bị gọi về Hoa Thịnh Đốn, vì thế tối nay ông ta vắng mặt...

✱

Cũng giờ đó, ba chiếc xe của Sở An ninh về gần tới cổng Trung tâm. Nghe tiếng còi báo hiệu và nhìn thấy bóng Bảo Đình, toán lính gác vội mở cửa thật mau lẹ cho đoàn xe tiến vào... nhưng họ không nhìn thấy hai người bị trói dưới sàn xe.

Đoàn xe chạy về Sở An ninh. Hai người bị trói được khiêng vào phòng.

Mười phút sau, Đại Tá Bảo Đình dẫn ba nhân viên lên xe tới Câu lạc bộ Dân

sự. Hai phút sau, Thiếu Tá Diên Phi cùng ba nhân viên khác lên xe đi theo...

Bầu không khí Câu lạc bộ Dân sự rất náo nhiệt với những điệu nhạc Jazz đầy sôi động. Tiếng cười đùa của các nhà bác học và chuyên gia...

Bác sĩ Giang Điền, hai nhà bác học Hòa Lạc và Đức Yên bình tĩnh ngồi vừa đánh cờ, vừa uống rượu gần quầy hàng của chủ quán.

Bổng cửa lớn mở toang, Đại Tá Bảo Đình bước vào rồi thủng thẳng đi về phía quầy hàng. Dừng lại trước bàn ba người đánh cờ, ông lên tiếng:

– Chào quý vị!

Ba người cùng ngẩng lên, chào trả lại.

– Xin lỗi quý vị. Tôi cần gặp ông Đức Yên.

Đức Yên bình thản hỏi lại:

– Có việc gì đó, Đại tá?

– Có việc của Sở An ninh liên quan tới ông. Mời ông đi ngay với tôi về nhà riêng của ông để gặp Thiếu Tá Diên Phi.

Nhưng hắn không để lộ, Đức Yên không tỏ chút gì hoảng hốt, trái lại rất tươi tỉnh và bình thản trong khi Bảo Đình yên trí rằng hắn không thể nào biết được về những sự việc vừa xảy ra ngày hôm đó...

– Chiều nay uống quá nhiều... Tôi xin phép đi cầu một chút...

Bảo Đình gật đầu. Đức Yên rào bước vòng ra sau quầy hàng rồi khuất dạng

sau khi cửa khu phòng vệ sinh khép lại...

Thiếu Tá Diên Phi và toán nhân viên An ninh đứng đợi bên ngoài gần mười phút. Chợt có tiếng xe hơi rồ máy cách đó chừng ba mươi thước trong bóng tối. Rồi một chiếc xe không đèn vụt qua mặt chàng. Thấy khả nghi, Diên Phi vội bảo một nhân viên:

– Anh chạy mau qua báo cho Đại tá biết hắn đã lên xe chạy thoát rồi. Và gọi ngay điện thoại ra cổng trại cho đồn canh kịp chặn hắn lại...

Đồng thời chàng kéo ba nhân viên khác lên xe của mình, nhấn ga cho xe phóng hết tốc lực vượt theo chiếc xe không đèn vừa đi khỏi chưa đầy một phút.

Trong Câu lạc bộ, Bảo Đình đợi gần hai phút mà chưa thấy Đức Yên trở ra. Bỗng một nhân viên An ninh hốt hải chạy tới:

– Thưa Đại tá, hẩn chạy trốn rồi. Xin gọi ngay điện thoại ra cổng cho đồn canh chặn bắt.

Bảo Đình hiểu ngay sự hớ hênh của mình và chạy vội đến bàn điện thoại.

– A lô! Đồn canh phải không? Đây, Đại Tá Bảo Đình.

– Dạ! Đây đồn canh ngoài cổng.

– Có xe nào ra khỏi trại không?

– Thưa không.

– Các anh em lên đạn sẵn sàng và chặn bắt bất cứ xe nào trong trại định vượt ra ngoài. Thi hành lệnh này ngay tức khắc.

Trong lúc nhân viên An ninh đứng đợi, Hòa Lạc tò mò hỏi:

– Đức Yên chạy trốn à? Anh có biết vì lý do gì không?

– Ông ta là một trong những thủ phạm những vụ bắt cóc. Sở An ninh đã tìm ra đủ bằng chứng và bắt được gần trọn ổ gián điệp Nga.

Hòa Lạc tròn mắt tròn xoe đầy phần nộ. Giang Điền cũng tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên và bất bình.

Gọi điện thoại xong, Đại Tá Bảo Đình giơ tay vẫy người nhân viên rồi chạy khỏi Câu lạc bộ. Hòa Lạc cũng đứng dậy

chạy theo, bỏ rơi Giang Điền ở lại trong phòng.

Cuộc rượt bắt Đức Yên vô cùng sôi nổi. Khi xe hãm gần đến cổng trại thì đồn canh đã cho lính bố trí từ trước, các họng súng đã chĩa trở vào, cửa cổng khóa chặt. Phía sau, ba xe khác lại lao tới như bay: Huy Ban, Hồ Anh và Hòa Lạc.

Biết rằng không thể lọt ra ngoài được, Đức Yên lái xe quẹo vào con đường nhỏ bên tay trái – đường này đi vòng quanh theo hàng rào bao vây trại. Vì xe Hòa Lạc chạy sau cùng, chàng rẽ ngay vào con đường nhỏ song song với con đường trên rồi nhận hết ga phóng thẳng tới phía trước hàng rào đối diện để cản Đức Yên. Trong lúc đó, hai xe của Hồ Anh và Huy Ban vẫn gắng bám sát phía sau mỗi lúc mỗi gần xe Đức Yên hơn.

Bị dụ vào thế tiến thoái lưỡng nan, hấn hăm đứng xe lại, mở cửa nhảy ra và cầm đầu chạy vào sân cỏ. Hai xe An ninh cũng hăm lại kịp. Hồ Anh, Huy Ban và sáu nhân viên, người nào cũng tay đèn tay súng, dàn thành hàng ngang cùng xông vào bãi rượt theo bóng đen... «Đoàng! Đoàng!» Huy Ban bắn liên hai phát nhắm vào chân Đức Yên. Hấn ngã lăn trên thảm cỏ. Ngay lúc đó Hòa Lạc cũng lao tới giờ tay đấm túi bụi vào đầu vào mặt hấn. Huy Ban và Hồ Anh phải cương quyết can thiệp, nhà thiên văn mới chịu ngừng tay. Máu trào ra trên mặt và đùi trái Đức Yên, hấn nằm ngất lịm nhưng ngực còn thoi thóp.

Sáng hôm sau, Đại Tá Bảo Đình cùng hai nhân viên An ninh tới khám nhà Đức Yên. Năm gói bạc vẫn còn nguyên vẹn giấu dưới nệm giường, tổng số 50.000 Mỹ kim.

Ngoài ra không tìm được một tài liệu giấy tờ nào khác liên hệ tới việc gián điệp...

Trong lúc đó, Huy Ban đi cùng Yến Nương phóng xe ra Thị trấn Pha Tích để đón Bạch Liên trở về Sở An ninh. Tướng Gia Điệp có Kiều Dung tháp tùng cũng tới ngợi khen «chiến công oanh liệt» của Huy Ban. Chàng lợi dụng ngay cơ hội để yêu cầu «chủ soái» đưa Bạch Liên về đoàn tụ với Hòa Lạc. Và ngay chiều hôm đó, cặp Huy Ban – Yến Nương khoát tay nhau đi nghỉ hai tuần... và cũng "du dương" trên đường thiên lý...

Hồ Anh tiến chân hai người ra tới cổng Trung tâm và đứng nhìn theo cho tới lúc chiếc Chevrolet của đôi bạn khuất bóng sau rừng thông...

